Colecția

Iubiri de poveste

Anna Harrington

În brațele altei iubiri

SERIA „FRAȚII CARLISLE"

Miranda Hodgkins și-a dorit dintotdeauna un singur lucru: să se căsătorească cu Robert Carlisle, bărbatul visurilor ei, pe care îl cunoaște de când erau copii, dar care nu pare să vadă în ea altceva decât fetița din vecini cu care a făcut tot felul de boacăne. Însă, după atâția ani de așteptare, Miranda consideră că a venit momentul să-l facă pe Robert să realizeze că nu mai este o copilă, ci o femeie în toată firea. Așa că, în timpul balului mascat organizat de familia Carlisle, Miranda se strecoară în camera lui Robert cu intenția clară de a-l seduce și se trezește copleșită de cel mai minunat sărut la care putea îndrăzni să viseze. Dar, când măștile sunt scoase, Miranda constată cu groază că în fața ei stă nimeni altul decât Sebastian, ducele de Trent – fratele mai mare al lui Robert. Șocat să o descopere pe Miranda, fata pe care o știa din copilărie, în patul lui, Sebastian îi propune o înțelegere pentru a evita scandalul: el o va ajuta să câștige inima fratelui său, iar ea îi va găsi soția perfectă, o lady care să poată deveni ducesa lui. Însă ceea ce începe ca o simplă negociere ajunge să scape rapid de sub control, căci, cu cât Sebastian, cu reputația lui de fost crai, se străduiește mai tare să își respecte partea de înțelegere și să o ajute pe Miranda, cu atât mai mult ajunge să-și dorească să o aibă numai pentru el. Acum va trebui să decidă – își va respecta obligațiile de duce sau își va asculta inima lăsându-se în voia dragostei?

Anna Harrington a debutat în anul 2015 cu seria *Viața secretă a burlacilor* și s-a remarcat imediat datorită stilului ei inedit și subiectelor pline de prospețime, ceea ce i-a adus aprecierile cititorilor din întreaga lume.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2470-3

ANNA HARRINGTON

În brațele altei iubiri

If the Duke Demands
Anna Harrington

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

În brațele altei iubiri
Anna Harrington

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARRINGTON, ANNA
În braţele altei iubiri / Anna Harrington
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2470-3

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNA HARRINGTON

În brațele altei iubiri

Traducere din limba engleză
Ilse Rădulescu/Graal

Alma

Lui Sarah Younger, care m-a convins să scriu despre frații Carlisle, și Kaylei Haley, a cărei iubire pentru Milton e mai mare decât a mea.

Prolog

Mayfair, Londra
mai 1820

Sebastian Carlisle săltă cu pași mari pe scările de la intrarea în Park Place, când primele urme rozalii ale răsăritului începeau să lumineze cerul.

Ah, fir-ar să fie, ajunsese mult mai târziu decât intenționase! *Mult* mai târziu. Dar părinții lui nu erau de acord cu femeile din anturajul său, așa că nu avusese altă soluție decât să-și acopere urmele. În fond, acea discuție cu tatăl lui, purtată cu un an în urmă, după ce fusese surprins cu Lady Bancroft, furnizase suficiente învățăminte cât pentru o viață întreagă. Încă resimțea rușinea acelei seri. Nu știa ce era mai rău: să fie amenințat cu duelul de către Lord Bancroft sau să vadă dezamăgirea de pe fața tatălui său.

Așa că-și promisese să pună reputația familiei și moștenirea sa pe primul loc. Chiar înaintea plăcerilor personale.

Dar era un Carlisle, pentru Dumnezeu! Tatăl lui chiar se așteptase să renunțe cu totul la felul lui de a fi? Desigur, își pusese singur stavile, și era în mod clar mult mai atent, inclusiv în privința evitării doamnelor căsătorite din înalta societate. Însă reputația lui de rebel trebuia întreținută, și, sincer, ce rost avea să trăiască precum un călugăr? Oricât de bine s-ar fi simțit strecurându-se în casă, cu pielea încă învăluită în parfumul de lavandă al actriței care își petrecuse noaptea jucând pentru el, știa că luase decizia corectă cu o seară în urmă. Ceea ce mama și tatăl lui nu știau nu avea cum să le facă rău. Iar el chiar adora teatrul.

Se pare însă, gândi el cu un rânjet în vreme ce-și amintea de disponibilitatea femeii, că și teatrul îl adora pe el.

Având grijă să nu trezească toată casa încă adormită, pătrunse în holul de la intrare. Și îngheță.

Fratele său mai mic, Quinton, ședea în capul scărilor, cu coatele sprijinite de genunchi și cu capul în palme.

Un presentiment înghețat îl fulgeră pe Sebastian. Fratele său n-ar fi trebuit să se afle aici. El și Robert ar fi trebuit să fie încă pe St James Street, la o petrecere care să se lungească până după răsărit.

– Quinn? rosti ușor, temându-se din senin să nu tulbure liniștea casei.

Quinn își înălță capul și se uită la el cu ochii goi, de parcă nu l-ar fi recunoscut. Fața îi era albă, ochii injectați, corpul îi tremura violent... Cuvintele sacadate izbucniră din el:

– Tata a murit.

„Nu." Trupul lui Sebastian amorți, în vreme ce-l privea pe Quinn și încerca să înțeleagă cuvintele care îi pluteau haotic în minte. Nu, nu se poate să fi înțeles corect. „Imposibil!" Tatăl lui nu putea fi...

– Mort, rosti el dintr-o răsuflare, dar fără ca vreun sunet să-i fi părăsit buzele.

Quinn își sprijini capul de balustradă și strânse tare ochii, în vreme ce suferința chinuitoare îi schimonosea fața.

„Dumnezeule..."

– Mama!

Grija pentru ea îl năpădi complet. Fugi pe scări în sus fără să-și simtă picioarele atingând treptele de marmură, fără să mai conștientizeze nimic altceva în afară de zgomotul asurzitor al pulsului care îi bubuia în urechi și bătăile îngrozitoare ale inimii, atât de brutale, încât fiecare dintre ele îi străpungea ca un pumnal dureros pieptul și îi sfâșia răsuflarea.

Ajunse la etaj, se opri și privi lung pe hol spre dormitoarele familiei. Lumea îi fugea de sub picioare.

Sora lui, Josephine, zăcea chircită lângă ușa dormitorului părinților săi, plângând nemângâiată în brațele soțului ei, așa de tare, încât părea că se sfărâmă în bucăți. Sprijinindu-se de perete, Robert își privea absent mâinile. Roșul sângeriu... acoperindu-i degetele, pătându-i veșmintele. Sânge. „Sângele tatei." O durere orbitoare îl spintecă, iar Sebastian se agăță de balustradă ca să nu-și piardă echilibrul.

Își făcu un pic de curaj respirând adânc și păși rigid pe lângă ei, intrând în cameră. Puternic... trebuia să fie puternic pentru ei. Era

cel mai mare, moștenitorul. Era responsabilitatea lui să-și protejeze familia. Tata la asta s-ar fi așteptat de la el. Însă lui îi venea să urle.

În camera discret luminată, Richard Carlisle zăcea întins pe pat. Inima lui Sebastian se opri. Tatăl lui nu avea cum să fie mort. Nu așa, cu ochii închiși, cu fața calmă. Dormea, atâta tot, doar că era îmbrăcat și încălțat, așezat pe cuvertură. Nefiresc de liniștit... Sebastian îi țintui pieptul cu privirea, așteptând să se ridice și să coboare, ținându-și propria răsuflare, ca și când ar fi așteptat dovada că toți se înșelaseră, iar tatăl lui nu era... Dar nu se vedea nici o răsuflare, iar când Sebastian nu și-o mai putu ține pe a sa, aerul țâșni din el într-un hohot sufocant.

Mama... O, Doamne, Dumnezeule, mama! Stătea la marginea patului, ținând strâns mâna soțului său într-a sa. Așa palidă, așa plăpândă și delicată, cu fața atât de inexpresivă; doar ochii mai arătau semne ale vieții din străfundurile sale, strălucind puternic în lumina difuză a lămpii.

Sebastian îngenunche lângă ea și-și puse mâna pe genunchiul ei, în vreme ce în el suferința se transformase într-o durere arzătoare. Ea nu-l privi, iar el șopti întrebător:

– Mamă?

– Da...?

Dar nu-și luă privirea de la bărbat, fixându-i fața.

– Mamă, repetă el și, cu delicatețe, îi trase mâna din cea a tatălui său, pentru a o lua în a sa.

Reci precum gheața, degetele ei le prinseră pe ale lui ca și când ar fi fost singura ancoră care o ținea acum legată de lume. Se uită la el, iar durerea pe care o văzu în ochii ei îi frânse inima.

– Sebastian, murmură ea, în vreme ce îl recunoscu prin ceața durerii. A fost un accident...

Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare, și-și lăsă capul să se plece, în vreme ce vocea i se stinse.

– Unde ai fost? Ea întinse o mână tremurătoare să-i mângâie obrazul. N-am reușit să te găsim.

Vina începu să se scurgă prin el, însoțită de o ură de sine atât de fierbinte, încât simți cum i se opărește sufletul.

– Îmi pare rău, zise el sufocându-se.

Ea murmură:

– A vrut să te vadă.

Greutatea lumii se prăvăli peste el, sufocantă, strivitoare. Povara ei era insuportabilă. Fiecare bucățică din trup și suflet suferea din pricina unei vinovății pe care se temea că nu avea s-o poată liniști niciodată. Își lipi rușinat fața de genunchiul ei.

– Îmi pare atât de rău... atât de rău...

Capitolul 1

Islingham, Lincolnshire
ianuarie 1822

Miranda Hodgkins aruncă o privire pe furiș, cu atenție, din spatele ușii salonului de dimineață. Holul era pustiu. Slavă cerurilor! Trăgând aer în piept hotărâtă, urcă grăbită scările din spate și ridică mâna spre mască, să se asigure că era bine fixată.

Marele bal mascat care fusese ținut în cinstea zilei de naștere a lui Elizabeth Carlisle se încheiase, iar acum oaspeții se retrăgeau la casele lor... Cei care sosiseră numai pentru bal se îndreptau către un șir lung de trăsuri, iar cei puțini care rămăseseră pentru ultima seară a petrecerii mergeau către camerele lor din aripa estică. Iar familia avea să se retragă în cele din urmă în apartamentele sale din aripa vestică. Chiar într-acolo se îndrepta și Miranda.

Urcă cu pași mici și vioi scările întunecate, cunoscând drumul pe dinafară după anii de joacă la Chestnut Hill în compania micuților Carlisle, pe când erau copii. Știa ce scări scârțâie și cum să treacă peste ele fără să provoace nici un sunet, la fel cum, după atâtea petreceri aici, știa și că servitorii vor fi ocupați în sălile de jos ale casei și că urma să mai dureze puțin până când familia avea să-și ia rămas-bun de la toți oaspeții.

Dacă ar fi fost vorba despre oricare altă noapte, nu s-ar fi strecurat așa. Ar fi plecat acasă însoțindu-i pe mătușa și pe unchiul său și ar fi rămas acolo, în loc să-și schimbe costumul și să se furișeze înapoi la Chestnut Hill. Și ar fi intrat direct pe ușa din față nu pe cea de la pivniță, fără să trezească suspiciunea nimănui că ar fi văzut-o într-o casă învecinată cu ferma unchiului și a mătușii sale, o casă care părea a fi un fel de al doilea cămin pentru ea.

Dar această noapte nu era ca oricare alta. În această noapte, avea de gând să-i declare iubirea lui Robert Carlisle. Bărbatul cu care voia să se căsătorească și să-și petreacă restul zilelor făcându-l fericit.

Același bărbat căruia avea de gând să-i ofere inocența sa în această noapte.

Ajunse la etaj și bâjbâi discret după încuietoarea de la ușă. Îl cunoștea pe Robert de la cinci ani, când părinții ei muriseră, și ea venise să stea cu mătușa Rebecca și cu unchiul Hamish, unde îi întâlnise pe cei din familia Carlisle, fiind primită cu drag în mijlocul lor de parcă ar fi fost vreo rudă pierdută și regăsită în loc de nepoata orfană a unora dintre arendașii lor. Rar trecea o zi în care să nu fi fost la Chestnut Hill, jucându-se în camerele copiilor sau în grădini. Dar un sărut pe furiș de la Robert, pe când avea paisprezece ani, schimbase totul. Pentru prima oară, avusese dovada că Robert o considera mai mult decât o prietenă, chiar dacă nu încercase niciodată să repete gestul. În anii care se scurseseră de atunci, nu încetase să viseze la el, iar în ultimii doi ani de când tatăl lui se dusese, iar el se întorsese să trăiască la Chestnut Hill, îndrăznise să viseze la mai mult.

O, el era pur și simplu minunat! Întotdeauna fusese chipeș, cu părul de aur și cu ochii de safir pe care îi aveau în comun toți frații, la fel și corpul înalt, cu umerii lați, aceeași personalitate furtunoasă și seducătoare. Cei trei bărbați erau atât de asemănători fizic, încât aproape că și vocea o aveau la fel. Dar personalitățile lor erau complet diferite și la fel era și felul în care o tratau pe ea. Sebastian fusese deja trimis la Eton când sosise ea la Islingham și era prea ocupat ca să-i acorde vreo atenție, iar Quinton era... Ei bine, era *Quinton*. Însă Robert îi acordase foarte multă atenție, fusese mereu bun și o încurajase, chiar dacă o tachina fără încetare, la fel cum îi făcea și surorii sale, Josephine. Însă, de când se reîntorsese la Islingham să-l ajute pe Sebastian cu administrarea domeniului ducal, se maturizase și el. Pariurile puse în registrul de la clubul White n-ar fi lăsat niciodată să se bănuiască așa ceva. Dar Miranda știuse dintotdeauna cât de aparte era el, cât de devotat era familiei și mai ales mamei sale. Iar, în această seară, avea de gând să-i arate ce simțea pentru el.

Mâinile îi tremurară ușor când închise ușa în tăcere în spatele ei și se opri un pic pentru ca ochii să se ajusteze la lumina difuză din hol. Doamne, cât de emoționată era! Inima îi bătea așa tare, plină de entuziasm nerăbdător ca urmare a planurilor sale pentru această seară, încât fiecare bătaie reverbera în pieptul ei ca o salvă de tun. Nu mai încercase niciodată să seducă un bărbat până acum, nici măcar nu-i trecuse prin cap această posibilitate, iar toate informațiile sale

despre plăcerea bărbaților le avea de la o slujnică pe care o plătise să-i spună tot ce știa despre bărbați. Și se dovedise că știa chiar multe.

Cu toate acestea, Miranda nu avea de ales decât să-și pună în aplicare planul în această seară. Timpul trecea. Nu-și mai permitea să-l aștepte pe Robert să se plictisească de întâlnirile ocazionale cu șirul de femei cu care se zvonea că fusese implicat din timpul studiilor la universitate și să-și dorească ceva mai profund și mai durabil. Sau să aștepte ca el să-și dea seama că ea era femeia care să-i ofere toate aceste lucruri. El urma să plece în curând la Londra, pentru că începea sezonul monden, iar acolo avea s-o curteze pe Diana Morgan, fiica splendidă a generalului despre care începuse să vorbească încă din toamna trecută. Și femeia cu care își petrecuse toată seara discutând în surdină, plimbându-se prin grădini sau valsând... Dacă Miranda nu risca acum, avea să-l piardă pentru totdeauna. Și cum ar putea să se mai suporte știind că nu încercase niciodată să arate ce simțea cu adevărat?

Știa că seara aceasta ar putea degenera teribil, că el ar putea să nu răspundă în același fel sentimentelor ei... Dar știa și că se putea întâmpla să decurgă perfect. Că în sfârșit el ar vedea-o ca pe femeia care devenise sau ca pe o posibilă seducătoare în loc de prietena care fusese întotdeauna prin preajmă, ca o piesă confortabilă de mobilier. Cum ar fi putut ea să-și suporte lașitatea dacă nici măcar nu ar fi încercat?

Trăgând adânc aer în piept, se împinse în ușă și se grăbi pe hol, numărând camerele... doi, trei, patru! Asta era, cea despre care valetul îi spusese că era a lui Robert.

Se strecură în camera întunecată, apoi închise ușa și se sprijini de ea, pentru a-și trage sufletul și a-și liniști bătăile rapide ale inimii. Nu mai era loc de întors acum. În câteva minute, Robert urma să intre în camera lui și să găsească o femeie purtând o mască în patul său. Pe când masca avea să cadă și să constate că femeia era ea, el ar fi fost prea fascinat ca s-o vadă doar ca pe Miranda Hodgkins. Ea avea să-i arate că aceeași femeie care era prietena sa putea fi iubita și soția lui.

Și atunci, în sfârșit, el urma să fie al ei.

Ochii i se obișnuiră cu întunericul camerei, luminată doar de lumânarea firavă pe care valetul lui o pregătise deja pentru noapte. O neliniște necunoscută începu să se nască înăuntrul ei, o neliniște

care nu avea nimic de-a face cu planurile sale de seducție. Pentru numele cerurilor, era în camera lui Robert! În *camera* lui! Spațiul lui cel mai intim. Dar, în loc să se simtă ca un intrus, se simțea ca acasă înconjurată de mobilierul masiv și de decorațiunile masculine. Îndepărtându-se de ușă și dând ocol camerei, se lăsă pradă curiozității, ajunse lângă masa de toaletă și își trecu delicat mâna peste lucrurile lui... periile, o pipă despre care știa sigur că aparținuse tatălui lui. Degetele îi atinseră ceva rece și metalic.

Luă obiectul în mână și-l întoarse în palmă, apoi surâse. Un soldățel de jucărie din setul pe care Richard Carlisle îl dăruise băieților cu douăzeci de ani în urmă, de Crăciun, cu mult înainte ca ea să sosească la Chestnut Hill. Simți cum i se puse un nod de emoție în gât. Setul fusese întotdeauna cea mai de preț avuție a băieților, iar câțiva soldăței fuseseră strecurați în secret în cuferele lui Sebastian când acesta plecase la școală, spre marea consternare a lui Robert și a lui Quinn. Faptul că Robert fusese atât de sentimental încât să păstreze astfel de suvenire din partea tatălui său... era încă un motiv pentru care îl iubea.

Ridicând soldățelul la nivelul buzelor sale arcuite într-un surâs delicat, cutreieră prin cameră ca să descopere cât mai mult din viața lui personală. „O cameră tipică unui burlac de neam ales", se gândi ea. Apoi râse cu încântare, surprinsă să descopere teancul de cărți pe noptieră. Firește, avea o educație aleasă; Elizabeth și Richard Carlisle se asiguraseră ca toți copiii lor să fie educați. Dar Shakespeare, Milton... poezie? Căldura îi învălui pieptul. Și ea adora poezia, și faptul că descoperi această latură romantică a lui Robert o făcu să fie și mai convinsă că își aparțineau unul altuia.

Un sunet se auzi pe hol. Cu inima bătându-i tare în urechi, se grăbi spre pat, își dădu jos condurii și își aranjă seducător rochia, pe cuvertură. Cât de seducător putea în acel moment, pentru că mâinile îi tremurau când trase de veșmânt să-și acopere delicat picioarele și să verifice încă o dată că masca îi stătea bine pe față.

Ușa se deschise, și inima i se opri.

Miranda privi lung la bărbatul mascat, profilându-se în cadrul ușii și înghiți în sec. Puternic. Singura încheiere posibilă a acestei nopți ar fi compromiterea ei totală și ireversibilă.

Adică exact ceea ce spera.

Rugându-se în gând ca el să nu-i observe tremurul degetelor, întinse o mână spre decolteu pentru a-i atrage atenția asupra sânilor... așa cum arătau în acel moment.

Ochii de safir ai lui Robert străluciră din spatele măștii de panteră. Șocul surprizei păli și se transformă într-un amuzament ștrengăresc, iar gura lui senzuală se arcui într-un surâs leneș, de prădător.

Ea simți fluturi în stomac. Dumnezeule!

Fără să-și ia ochii de la ea, el închise ușa.

„Doamne, Dumnezeule!"

Păși pe nesimțite spre pat, ca o panteră grațioasă. Se opri la capătul masivului pat dublu, iar privirea i se încinse în vreme ce se uita înspre umbrele ei catifelate.

– Ia uite, spuse el tărăgănat și atât de încet, încât era aproape o șoaptă adâncă precum întunericul care îi înconjura. Ce avem noi aici?

Ea trase aer în piept să-și facă un pic de curaj.

– Te-am văzut în seara asta la balul mascat.

Nervozitatea îi făcu vocea să sune mai aspru decât intenționase. Slavă Domnului! Trebuia să continue cu seducția în seara asta. Pur și simplu trebuia!

Și am vrut să petrec puțin timp cu tine. Făcu o pauză de efect. Singură.

El surâse la auzul cuvintelor.

– Nu ai fost la petrecerea mamei. Cu o mișcare nepăsătoare a umerilor, își dădu jos redingota elegantă și o trânti pe scaunul din fața șemineului. Mi-aș fi amintit de tine.

Miranda pufni neîncrezătoare. Și-ar fi amintit de ea? Dintre cele două sute de femei de toate vârstele aflate în sala de bal de la Chestnut Hill cu ocazia zilei de naștere a ducesei de Trent? Greu de imaginat!

Din spatele măștii, ochii lui poposiră asupra rochiei, iar ea simți cum căldura începea să-i înțepe pielea.

Poate că și-ar fi amintit *dacă* ea ar fi purtat aceeași rochie sumară de crep pe care o avea drapată în jurul ei și nu costumul în care sosise. O creație strâmtă, fără mâneci, de culoarea rozelor, care se asorta cu masca, rochia aceasta costase o mică avere plătită din lunile ei de economii și din salariul ei de la orfelinat. Presupusese și câteva deplasări secrete până la Helmsworth, la croitoreasa de acolo pe care o angajase, ca nimeni din Islingham să nu poată bănui

ce punea ea la cale. Dar toate subterfugiile meritaseră, pentru că trupul său arăta ca un trandafir cu o tulpină elegantă. În loc de asta, apăruse la petrecere la începutul serii, costumată într-un dovleac, haină făcută de mătușa ei, completată cu o pălărie din care ieșea un lujer, iar Robert nu-i aruncase nici măcar o privire toată seara.

Dar în mod cert o observa acum, cum stătea întinsă în patul lui, cu spatele sprijinit pe o grămadă de perne și cu poalele rochiei care îi dezvăluiau scandalos picioarele de la genunchi în jos. Picioarele *dezgolite,* pentru că nu-și permisese să cumpere ciorapi de mătase care să se potrivească rochiei.

– Probabil nu m-ai observat pentru că am dansat cu alți bărbați, sugeră ea cu falsă modestie. În această seară, masca o îndemna să fie îndrăzneață și să flirteze cu un curaj care i-ar fi lipsit cu desăvârșire în alte situații. Deși aș fi preferat să dansez cu tine.

Observă cum mâna lui îngheță pentru o fracțiune de secundă în vreme ce se întindea spre lavalieră.

– Atunci, cu siguranță, pierderea a fost de partea mea.

Ochii îi alunecară de la baza gâtului ei spre trup, de-a lungul șoldurilor arcuite, spre picioare.

– Cum te numești, milady?

Inima îi sări în gât. Oh, nu, nu putea să îi spună, nu încă! Purta masca și acest veșmânt dinadins, ca el să-i vadă și această latură înainte de a o alunga fără drept de apel. Ca el să aibă posibilitatea de a o vedea cu altfel de ochi, să o privească așa cum privești o femeie, nu fata pe care o știi dintotdeauna. Dacă și-ar dezvălui identitatea atât de repede, el nu ar vedea-o decât ca pe o prietenă.

Așadar, șopti:

– Rose.

El își desfăcu lavaliera neagră și o aruncă neglijent.

– Lady Rose, murmură. Un surâs cunoscător îi învălui buzele senzuale la auzul răspunsului ei improvizat pe loc. De aceea te afli în camera mea, așadar?

Ochii lui de safir trezeau rotocoale de căldură sub pielea ei oriunde priveau. Și, sfinte, priveau peste tot.

– Pentru că îți doreai să dansezi cu mine?

„Să dansezi." Cuvintele îi săgetară șira spinării, în timp ce-l privea desfăcând unul câte unul nasturii jiletcii negre. Amândoi știau că nu se referea la vals.

Mici gâdilături electrice de excitare alergau prin corpul ei. Asta era. Momentul care avea să-i aducă bărbatul pe care îl iubea. Momentul în care viața sa avea să se schimbe pentru totdeauna.

Inspiră sacadat.

– Da. Cuvântul țâșni ca un geamăt aspru. Foarte mult.

Buzele lui pline se curbară imediat într-un surâs seducător. Își desfăcu vesta și o lăsă să alunece pe podea. Mușchii brațelor și ai umerilor se conturau puternic prin cămașa neagră, în timp ce își descheia cei șase nasturi de la gât. Luminile focului se jucau prin părul sau de aur și pe fața sa frumoasă încă ascunsă de mască. Inima ei bubui dureros între coaste când el își scoase cămașa din pantalonii negri și o lăsă să-i atârne în jurul mijlocului.

Se dezbrăca. Și nu pentru a se duce la culcare. Pentru o clipă, ea uită să respire.

Când își reaminti, suflarea îi reveni cu un oftat ușor. Ceea ce făcu ochii lui albaștri să se întunece de o excitare rapidă, deoarece interpretă sunetul drept o invitație să... să...

Ea înghiți în sec din nou. Foarte puternic.

În fond, de aceea era întinsă pe patul lui, pentru numele lui Dumnezeu! Ca să fie luată pe sus. Dar, Doamne, cât era de agitată! Încercând să-și ascundă tremurul mâinilor și să fie seducătoarea pe care el o dorea, își mângâie coapsele cu palmele cu mișcări de sus în jos și de jos în sus, cu fiecare atingere ridicând și mai mult materialul rochiei, până când picioarele îi erau dezgolite până peste genunchi. Ochii lui urmăreau atent fiecare mângâiere pe care ea și-o oferea sieși. Din pricina măștii, nu putea să vadă ce alte emoții îi mai străluceau pe față, dar putea să îi vadă ochii și gura, iar ele ambele îi părură intense. Prădătoare. Ațâțate.

„Doamne!"

El dădu să-și scoată masca.

– Nu! rosti ea sufocându-se.

El încremeni la auzul izbucnirii ei. Apoi, își înclină capul ca și când n-ar fi înțeles despre ce era vorba.

Dar înțelesese perfect. Nu-i putea îngădui să-și dea jos masca. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit și ea să și-o dea jos, iar ea, oh, nu era pregătită pentru așa ceva! Nu până în momentul în care s-ar fi asigurat că îl făcuse s-o dorească pe cât îl dorea ea. Și ceva care să nu țină doar o noapte, ci pentru totdeauna.

– Balul mascat a fost așa distractiv, se grăbi ea să explice, rugându-se în gând să o creadă. Mi-ar părea tare rău să se termine așa curând.

– Nu se va termina.

Aruncă o ocheadă care îi alunecă de-a lungul trupului. Promisiuni fierbinți adăstau în acea privire provocatoare.

– Te rog, nu-ți scoate masca, nu încă. Apoi adăugă absolut fermecător: Milord Panteră.

El își înclină capul spre ea în semn de acceptare curtenitoare.

Fu străbătută de un fior. Robert nu-i arătase niciodată până atunci atâta considerație. Desigur, nu știa că ea era în acele veșminte, se gândi cu o înțepătură de suferință. Dar o va ști în curând, și totul între ei se va schimba.

– Cum dorești, Lady Rose.

Încă un surâs incandescent și, de data asta, el făcu un pas mai aproape, sprijinindu-și un umăr de stâlpul baldachinului, privindu-i lung și cu îndrăzneală corpul.

– Costumul tău e foarte frumos.

– Îți place? Își ridică mâna spre baza gâtului, atrăgându-i iar atenția asupra decolteului, în timp ce se arcuia pentru a-l face să arate cât mai planturos.

– Foarte mult, murmură el încântat.

– Bun. Degetele ei tremurânde alunecară ușor spre umăr și spre funda de satin care lega corsajul. Pentru că îl port special pentru tine.

Buzele lui se întredeschiseră de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar ea trase de fundă cu o mișcare seducătoare pe care o exersase întreaga după-amiază. Rochia îi alunecă de pe umăr, aproape dezgolindu-i sânul drept. El o fixă cu o privire doritoare, uitând pentru totdeauna ce avea de gând să rostească.

Cu un sunet care era pe jumătate geamăt, pe jumătate mârâit, își trase cămașa de pe el, aruncând-o pe deasupra capului, apoi începu să se târască spre pat în patru labe. Ca o panteră care își pândește prada.

Miranda făcu ochii mari și se lăsă pe spate, în vreme ce el se întinse de-a lungul ei, imobilizând-o cu mâinile și genunchii. În mod clar, nu se așteptase la așa ceva! Sau la felul în care el își apropie capul

și-i linse umerii goi, de parcă ar fi vrut s-o guste înainte de a se hotărî dacă să se mai joace puțin cu ea sau s-o devoreze cu totul.

– Mmm, toarse el cu fața îngropată în pielea ei, în timp ce gura lui se apropie de gât, unde în mod clar putea să-i simtă pulsul frenetic cu buzele. Poate că e mai bine totuși că nu te-am remarcat la petrecere.

– De ce?

Fu străbătută de frisoane în momentul în care dinții lui o mușcară de gât, nepregătită pentru pulsațiile de căldură care reverberau până în călcâie. Nu semăna sub nici o formă cu sărutul pe care i-l dăduse cu mulți ani în urmă.

– M-aș fi făcut de râs în mijlocul sălii de bal încercând să ajung la tine.

Degetele lui alunecară pe conturul umerilor ei dezgoliți, desenând modele invizibile pe pielea ei, spre sâni.

– Am fi dansat, m-aș fi asigurat de asta.

Degetele lui se cufundară sub rochie, negăsind obstacole care să le încetinească sau să le incomodeze, și îi atinseră seducător sfârcul încă ascuns privirii. Ea rămase fără aer, iar el zâmbi încântat de reacția ei. După toate aparențele, decisese să se mai joace cu ea.

Apoi, își strecură mâna complet sub corsajul transparent și-i cuprinse sânul în căușul palmei.

– Așadar, o să dansăm acum, murmură el.

Căldura radie înspre ea de la mâna lui mare, care o masa, iar ea se mișcă ușor sub atingerea lui, incapabilă să stea nemișcată, scoțând un geamăt de fericire. Visase ani la rând la mâinile lui, la astfel de atingeri și mângâieri... dar niciodată nu și-ar fi imaginat că avea să fie așa cald, minunat. Atât de moale și de persistent.

– Ce rochie încântătoare!

El se lăsă pe genunchi, iar cu mâna liberă îi desfăcu priceput funda. Dintr-o mișcare, corsajul fu înlăturat, iar sânii expuși licăririlor focului. Și ochilor lui, acum întunecați de dorință, privind-o cu poftă.

– Absolut încântătoare!

În ciuda pielii de găină care apăruse pretutindeni unde se uita el, Miranda rezistă impulsului de a se acoperi. Era Robert, iar el mai mult decât oricine altcineva avea tot dreptul s-o vadă. Pentru că se știau de când ea avea cinci ani. Pentru că îl iubea. Pentru că nu voia

pe nimeni altcineva în afară de el s-o vadă așa, în această seară și în restul vieții.

Își mușcă buza sfioasă.

– Nu mă găsești... banală?

El hohoti, și sunetul adânc se rostogoli în jurul ei, în spirale, doar ca să adaste între picioarele ei. Își coborî capul spre ea.

– Aproape imposibil.

I se tăie răsuflarea. Pentru un moment, crezu că el își coboară buzele pentru a o săruta... acolo, pe sânii goi. Însă degetele lui îi ridicară cu delicatețe bărbia, iar buzele sale se întâlniră cu ale ei într-un sărut atât de tandru, încât o lăsă tremurând. Gura lui era caldă, surprinzător de moale și minunat de pricepută, când explora și o gusta pe a ei, fără nimic din nerăbdarea adolescentină pe care și-o amintea, nimic din sărutul lipsit de experiență și stângaci. Era un bărbat care era pe deplin încrezător în sine însuși și știa ce voia.

Iar ceea ce voia... era ea.

– Tremuri.

Îi atinse colțul buzelor cu vârful limbii.

Ea se cutremură atât de puternic, încât strânse cuvertura de sub ea pentru a sta nemișcată.

– N-nu, nu tremur.

– Iar acum minți, zise el și surâse malițios aproape de gura ei.

Îi prinse buza de jos între dinți, și, în vreme ce-o mușcă delicat, se lăsă deasupra ei.

„Nu", se gândi ea în timp ce trupul lui greu se lăsa peste al ei, „în mod clar nu mai are nimic adolescentin".

– Ce altceva să mai fac pentru a te vedea tremurând, hmm?

Își coborî mâna spre jupa ei și o ridică încet de pe coapse. Frisoanele promise îi urmară mișcarea.

Miranda își dădu capul pe spate și i se oferi. Își dorise momentul acesta de prea multă vreme, iar acum în sfârșit se întâmpla – Doamne, Dumnezeule, se întâmpla! Îi venea greu să creadă că nu visează. Robert în brațele ei, buzele sale atingându-i-le pe ale ei, mâinile lui mângâind-o seducător. Inima îi bătea așa puternic, încât auzea sângele gonind, atât de repede, încât era sigură că putea să simtă și el, pentru că, atunci când își puse palma pe pieptul lui, inima i-o luă la goană sub vârful degetelor ei.

El începu s-o muște ușor pe gât, coborând și lingându-i valea dintre sâni. Când fu cuprinsă de tremur și îi încercui gâtul cu brațele să-l aducă mai aproape de ea, buzele lui îi înconjurară sfârcul ațâțat și începură să sugă.

Ea gemu, cu spatele arcuindu-i-se pe saltea.

– Robert...

El îngheță. Apoi, încet, îi lăsă sânul și își înălță capul. Ochii lui albaștri o țintuiră.

– Ce ai spus?

– N-am spus nimic. Eu doar...

– Hristoase! Își smulse masca de panteră și își dezvălui chipul.

Dumnezeule! Plămânii i se goliră de aer.

– Sebastian!

Doamne, Dumnezeule mare, Doamne!

– Cine ești?

Sebastian Carlisle îi smulse masca pe de față. Căscă ochii mari din pricina surprizei.

– Miranda?

O pironea cu privirea de parcă nu-și putea crede ochilor. Doamne, o privea! Roșeața îi cuprinse fața, și îl pocni puternic peste piept.

– Dă-te jos de pe mine! Dă-te jos!

Mâna lui îi acoperi gura.

– Șșttt!

Sprâncenele i se încruntară furioase.

– Dacă te aude cineva?!

– Nu-mi pasă! mormăi ea de sub palma lui.

– O să-ți pese dacă dă cineva peste noi – o altă privire rapidă peste corpul ei – așa.

Cu un geamăt de deplină disperare, Miranda își dădu ochii peste cap. Și-ar fi dorit să moară!

El ridică o sprânceană în semn de avertisment ca ea să tacă, apoi își retrase mâna și se ridică din pat, mormăind furios printre dinți, în timp ce-și ridică de pe jos cămașa și și-o puse pe el.

Miranda se chinui să se acopere, dar degetele îi tremurau atât de tare, încât abia putea să-și lege fundele de pe umeri. Niște noduri complet lipsite de îndemânare.

Se întoarse spre ea.

– Ce cauți aici, Miranda?

– Eu? abia rosti ea, încercând să-şi lege şi cealaltă fundă cu mâini tremurătoare. Ce cauţi tu în camera lui Robert? Mai bine te-ai îmbrăca şi ai pleca înainte să...

– E camera mea, rosti el arătând posesiv cu degetul spre podea.

– A ta... Nu!, protestă ea cu patos uitându-se în jur cu o privire bezmetică, deşi n-ar fi ştiut care sunt diferenţele dintre camerele fraţilor la Chestnut Hill.

Dar asta era camera lui Robert, era sigură, cu soldăţeii de jucărie şi cărţile de poezie.

– L-am întrebat pe valet. El mi-a spus că *asta* e camera.

Ochii lui deveniră două fante înguste.

– Ai întrebat un valet care e camera lui Robert?

– Am fost discretă.

Ea pufni la adresa insinuării că ar fi fost atât de lipsită de tact încât să-şi dezvăluie planul său de seducţie unui servitor. Dacă o femeie avea de gând să se etaleze pe patul viitorului său iubit, cu siguranţă n-ar fi făcut din asta obiectul unei informări către personalul casei. Până şi pe ea o ducea mintea într-atât.

– Şi am purtat o mască.

El îşi puse o mână pe saltea şi se aplecă spre ea, aducându-şi faţa la acelaşi nivel cu a ei.

– Şi cum anume procedează o doamnă cu mască pentru a întreba un valet despre dormitorul care aparţine unui anumit gentleman burlac?

Uf, era aşa enervant! Îi împinse umerii pentru a-l depărta, dar el nu se mişcă din loc. Era un munte veritabil de muşchi şi de frustrare.

Cu un oftat greu, îşi acoperi pieptul cu braţele şi îşi înălţă capul.

– Cu masca pe faţă, se duce la un valet, în timpul petrecerii, îi strecoară o monedă în buzunar şi arată către gentlemanul cu mască, apoi întreabă, sub anonimat, care este camera...

El ridică o mână, oprind-o.

– Dacă gentlemanul purta mască, de unde ştia valetul care era bărbatul vizat?

– L-am mituit pe valetul lui Robert ieri să aflu ce mască va...

Simţi cum se albeşte la faţă, dându-şi seama de greşeala pe care o făcuse.

– Oh, nu!

-Oh, da.

Cu o grimasă, împinse masca de panteră la picioarele ei, în pat.

-Am schimbat măștile înainte de petrecere. Bărbatul pe care l-ai indicat în această seară, Miranda, eram eu.

Stomacul i se strânse într-un nod.

-Sebastian, nu aveam nici cea mai vagă idee.

-Evident.

Își ridică iute trupul de 1,80 metri înălțime, și o privi de sus cu acea căutătură dominatoare pe care frații Carlisle – și *mai ales* Sebastian – credeau că i-o puteau adresa doar pentru că își petrecuseră copilăria împreună.

-Am stabilit, așadar, cum ai ajuns aici. Își încrucișă brațele la piept, în postura aceea intimidantă pe care ea o cunoștea prea bine. Acum, spune-mi și de ce.

Dar ea deja n-avea nici cea mai mică intenție să-i spună *asta*. Nu fusese deja cumplit de umilită?

-Nu contează. Trebuie să... trebuie să plec.

Se dădu cu repeziciune jos din pat, trăgând cu mâinile de jupă la fiecare mișcare a șoldurilor pentru a-și acoperi picioarele, deși nu-i era clar de ce se mai obosea, având în vedere că gura lui tocmai îi atinsese sânii.

Îi ardea fața. Dumnezeule, fața lui Sebastian pe *sânii* ei!

-Acum!

Vocea ei era sugrumată de panică și de rușine.

-Trebuie să plec *acum!*

-Rămâi, porunci el cu tonul regal pe care toți cei trei frați îl moșteniseră în diferite proporții de la tatăl lor și pe care Sebastian, actualul duce de Trent, îl poseda negreșit.

Ea înțepeni pe marginea patului, redusă la tăcere din pricina rușinii.

-Te așteptai ca Robert să vină în cameră și să te găsească întinsă în patul lui, îmbrăcată astfel. Ochii lui sclipiră neîncrezători. Voi doi sunteți...

Măcar avu bunul-simț să privească în altă parte în clipa în care emise acuzarea.

-Intimi?

-Nu!

Clipi ca să-și oprească lacrimile usturătoare. Umilirea ei atinsese noi culmi acum, trecând peste faptul că intimitatea cu Robert era exact ce sperase de la această seară.

– Atunci, de ce îl așteptai în pat? insistă el.

Cu un geamăt, ea își ascunse capul între mâini. Tot ce-și dorise era seducția, dar visul ei se transformase în coșmar.

– Oh, ce mai contează?!

Sprânceana lui se ridică.

– Pentru că este fratele meu și țin la el. Vocea i se îmbună. Și la tine.

– Ha!

Nici nu-i trecea prin cap să-l creadă. Cel mai mare dintre frații Carlisle, Sebastian, era cel pe care îl cunoștea cel mai puțin, dar și cel care o agasase cel mai tare, probabil și pentru că era cu zece ani mai mare decât ea și extrem de puțin răbdător cu jocurile pe care ea și frații lui le jucau. Când ea sosise la Islingham, el avea deja cincisprezece ani și fusese deja înscris la Eton, deci era plecat pentru perioade lungi. Chiar și în acele vizite rare de sărbători, era mult mai interesat să petreacă timp cu tatăl său, aflând lucruri despre domeniu, încât să-i arate altceva în afara unei amiciții reci. Când ajunsese la universitate, era mult mai interesat să alerge după femei și să se distreze cu frații săi punând la cale cele mai scandaloase isprăvi pe care le puteau imagina decât de ceea ce se petrecea la Islingham. Cu cât erau mai scandaloase, cu atât mai bine.

Până în momentul în care Richard Carlisle devenise duce. Apoi, frații cu reputație de scandalagii deveniseră mai serioși, mai ales Sebastian, care, din postura de moștenitor, simțise dintotdeauna povara responsabilităților pe care avea să le poarte într-o bună zi. Înainte, abia dacă-i acorda vreun pic de atenție. Acum, că era duce, nici nu mai observa existența ei.

– Miranda, oftă el răbdător, nu mă pot gândi la vreun motiv pentru care să fii în patul lui Robert.

Expresia ei deveni crispată.

– Nu, sigur că nu, adică, of, fir-ar să fie!

Îi păsă prea puțin că înjurase în fața lui, mai ales că frații Carlisle fuseseră cei care o învățaseră să înjure când era mică. Mai ales pentru că Sebastian n-ar fi perceput-o în veci ca o lady sfioasă

și elegantă din înalta societate. Și mai ales pentru că știa că lui nu-i păsa că o făcuse lată în seara asta.

Dar mai știa și că el își proteja cu îndârjire familia și că n-ar fi lăsat-o să plece fără să-i fi explicat ce planuri avea cu privire la fratele său.

Așa că pe fața ei se așternu o grimasă a înfrângerii, și recunoscu încet:

– Robert urmează să-i ceară mâna, știu.

– Cui? întrebă el uimit

– Dianei Morgan.

Ochii ei se încețoșară, cu un amestec de furie și umilire, iar umerii îi căzură sub povara acelei mărturisiri.

– Fiica generalului Morgan. A invitat-o la petrecerea de acasă și urmează s-o curteze în acest sezon la Londra.

– Și ce-are a face cu... Ah!

– Da, zise ea și își dădu ochii peste cap. În seara asta era ultima mea șansă să mă fac remarcată de el altfel decât ca prietenă. Așa că am purtat acest costum.

Flutură din mână lipsită de speranță, arătând spre rochia acum plină de cutele făcute de el când se așezase peste ea.

– Dumnezeule, cum poate ceva așa sumar să coste atât de mult? Și singura persoană care m-a văzut în ea ai fost tu. Nimeni important.

Gura lui se crispă într-o expresie de severitate.

– Mulțumesc.

– Ei, înțelegi ce vreau să zic! Își ferise rapid ochii cu mâna. Dar m-am gândit că, dacă Robert mă vede așa, *poate*... Ridică din umeri, simțindu-se incredibil de jenată. Poate mă va observa.

– Dar... *Robert?*

Umilită, îl împinse și coborî din pat. Abia de-și aminti să-și ia masca înainte de a fugi grăbită spre ușă.

Un hohot de plâns o gâtuia. Ce noapte oribilă! Oribilă! Tot ce-și dorea acum era să fugă și să nu mai pună piciorul niciodată la Chestnut Hill, sau în Islingham, sau oriunde în Anglia, doar ca să nu se mai întâlnească întâmplător cu Sebastian. Sau cu Robert, pentru că era sigură că Sebastian avea să-i spună fratelui său despre această întâmplare. Oh, cum urmau să mai râdă amândoi...

– Așteaptă.

O luă de braț și o trase spre el. Dezechilibrându-se, ea păși înapoi, iar picioarele i se încurcară în rochia vaporoasă. Căzu peste el, iar brațele lui o cuprinseră pentru a-i reda echilibrul.

O nouă senzație de umilire absolută îi aprinse obrajii. Se împiedicase în fața lui ca o netoată lipsită de grație, iar apoi îi căzuse direct în brațe. Cât de penibil! Privirea i se împăienjeni. Noaptea asta se dovedea a fi un lanț nesfârșit de momente penibile.

– Dă-mi drumul, imploră ea.

Brațele lui o țineau cu putere.

– Miranda, îmi pare rău. Vocea lui, care părea să-și ceară iertare, era surprinzător de blândă. N-aveam nici cea mai vagă idee că tu...

Ridicând privirea spre el, se apără de mila pe care știa că avea să o vadă pe fața lui. Însă nu văzu decât curiozitate incredulă.

– Pur și simplu sunt surprins, explică el blând.

Simți cum se sufocă. Cu siguranță el n-o zisese ca pe o insultă, dar, cum ea ajunsese în această seară pe culmile umilinței, cuvintele lui o durură.

– Surprins să mă găsești la tine în cameră? Își înălță capul, pufnind iritată. Sau surprins că aș putea nutri sentimente pentru fratele tău?

– Da, răspunse el sincer. Ambele.

Cu un mârâit furios, ea se împinse de la pieptul lui ca să se poată îndepărta. El o luă de umeri și își înțepeni corpul puternic, nemișcându-se nici măcar un centimetru.

– Și, sincer, că l-ai vrea pe Robert în locul unui bărbat cumsecade din sat.

Ea își mușcă buza ca să nu țipe. Așa o vedeau toți bărbații din familia Carlisle? Ca pe o tânără simplă de la țară, sortită să se mărite cu un vicar plictisitor sau cu un fermier, urmând să-și petreacă viața lustruind băncile din biserică sau alergând după porci la o fermă? La asta considerau ei că putea ea să aspire în viață? Oh, dar ea voia mult mai mult de-atât! Dorea aventură și momente palpitante, o familie mare pe care s-o iubească, o casă chiar acolo în Islingham, unde să fie înconjurată de cei pe care îi iubea și pentru care ar fi făcut orice. Nu era atât de nechibzuită încât să își imagineze că s-ar putea căsători cu cineva din altă clasă socială, un proprietar sau cu un pair.

Dar cu *fratele* unui pair...

Însă dacă Robert gândea despre ea la fel cum o făcea Sebastian, atunci n-avea s-o vadă niciodată ca fiind femeia cu care ar fi putut să-și petreacă restul vieții, și toată seara asta fusese doar o umilință completă și o teribilă pierdere de vreme. Și de bani. La fel de bine, putea să fie pusă în seara aceea pe un raft, cu eticheta „Nu atingeți", pentru că viața sa așa cum și-o dorise luase sfârșit în mod irevocabil.

Își întoarse chipul, clipind des. Îi venea să râdă. Și să plângă amar.

– Îmi pare sincer rău pentru ce am făcut mai devreme, se scuză Sebastian, trăgând cu putere aer în piept.

Da, bănuia și ea că îi părea rău, acum că știa că era vorba despre ea și nu despre cine știe ce seducătoare care să se fi strecurat în cameră pentru o noapte cu ducele. În fond, nu afișase prea multe mustrări de conștiință când îi ridicase rochia.

El îi strânse umerii cu un gest de afecțiune. Același mâini care cu câteva clipe înainte îi mângâiaseră sânii goi și îi produseseră plăcere, care chiar și acum îi provocau mici furnicături...

– Oh, Dumnezeule, nu!

Își puse degetele peste buze într-un gest de oripilare la adresa izbucnirii ei spontane – și chiar simțind oroare față de sine pentru că îi plăcuse felul în care el o atinsese. Și, dintre toți, chiar *Sebastian*.

– Poftim? întrebă el încruntat, descumpănit de purtarea ei.

– Adică, nu e necesar să-ți ceri scuze. Nu a fost nimic. Se îndepărtă, iar de data aceasta el îi dădu drumul. A fost o greșeală, atâta tot. Și aș aprecia enorm – se mai dădu cu un pas în spate, pentru că, dacă se distanța de el, atunci avea să poată ajunge la ușă și să fugă pe hol înainte să izbucnească în lacrimi – dacă ai păstra secretul în privința celor întâmplate în această seară aici.

– Desigur, fu el de acord pe un ton solemn.

Jena pe care ea o simțea îi ardea obrajii.

– Vorbesc serios, Sebastian. Dacă îi spui cuiva, mai ales lui Robert sau lui Quinton, o să... o să...

– O să ce? o provocă el la vederea palidei sale încercări de a-l amenința și își coborî capul pentru ca ochii să le fie la același nivel.

Of, fir-ar să fie, cât de înalt putea fi omul ăsta! Și așa... ducal.

Își înălță bărbia curajoasă, sub imperiul inspirației, și trânti:

– Îi voi spune mamei tale ce s-a întâmplat, de fapt, cu acea vază chinezească pe care tatăl tău i-a dăruit-o de Crăciun!

Pentru o clipă, se uită prin ea, incapabil să înţeleagă. Apoi ochii i se îngustară, de parcă măsurau un adversar în parlament, nu o domnișoară agasantă din vecini, și se îndreptă de spate... Atât de înalt! Ciudat că nu observase niciodată asta la el până acum. Sau cât de solid era acel corp în comparaţie cu al lui Robert sau cât de ciufulit îi stătea părul auriu pe frunte, încât îi venea să i-l aranjeze.

Era uimitor câte detalii putea observa o femeie la un bărbat pe jumătate dezbrăcat a cărui gură îi explorare corpul.

– Ne-am înţeles, atunci? insistă ea.

O ameninţare măruntă, în cel mai bun caz – reputaţia ei contra unei vaze care își găsise rușinosul sfârșit cu mulţi ani în urmă în timpul unor șotii secrete pe care băieţii le puseseră la cale cât părinţii erau plecaţi la Londra. Dar mama sa adora vaza aceea, iar Mirandei nu i-ar fi fost teamă să folosească acest lucru în avantajul său.

– Ne-am înţeles, spuse el.

Slavă Domnului! Se întoarse spre ușă, inspirând adânc și pregătindu-se să fugă...

Sebastian întinse mâna peste capul ei și împinse în ușă, împiedicând-o pe ea s-o deschidă.

– Așteaptă.

Să aștepte? Inima i se opri pentru o secundă, apoi începu să-i bată așa tare în piept, încât simţi cum i se crispează corpul. Omul acesta îngrozitor mai era și teribil de crud... *Să aștepte?*

Când se uită peste umăr la el, i se păru că-i vede privirea ridicându-i-se de la sânii ei. Dar asta era imposibil. Sebastian nu i s-ar fi uitat pe sub rochie așa. Nu acum. Acum, că știa cine era... ar face-o?

Dar, când se aplecă să ridice haina pe care o lăsase să cadă pe un scaun și i-o întinse, ea își dădu ochii peste cap, simţindu-se ca o fraieră. Oh, se uitase cu atenţie la sânii săi... gândindu-se la o modalitate de a-i ascunde.

– Ar fi mai bine să nu te strecori din camera mea în acea rochie, Lady Rose, îi atrase el atenţia,.

Își puse haina și simţi cum i se încordează stomacul când îi inspiră parfumul care emana din ţesătura extrem de fină. Își înfrână un geamăt învins. *Sigur* că mirosea bine.

Apoi el îi făcu semn către mască, iar ea i-o dădu. O ridică și i-o potrivi pe față, legându-i șnururile în jurul capului. Când își sprijini o mână pe umărul ei în vreme ce cu cealaltă deschise puțin ușa, căldura degetelor lui pătrunse în pielea ei, iar ea o simți în jos, până la sâni. Sub veșmântul delicat, sfârcurile i se întăriră ca niște trădători la amintirea mâinilor care îi atinseseră.

Stomacul i se strânse, făcând astfel ca umilința să fie deplină. Chiar propriul său corp conspira împotriva ei în seara asta, fraternizând cu dușmanul.

El se uită pe deasupra ei spre hol, iar apoi își plecă gura spre urechea ei.

– Coboară pe scări până la parter. O să fie pustiu și întunecat acolo. Ieși prin terasa de la biroul meu și rămâi aproape de zidul grădinii, acolo sunt umbrele cele mai adânci, până treci de grajduri. Și să nu te vadă nimeni. Vocea lui profundă îi gâdila obrazul și o făcu să tremure. Mai ales *nu* mama!

– De unde știi așa multe despre furișat? întrebă ea șoptit, surprinsă de cât de detaliate îi erau instrucțiunile.

El răspunse cu un chicot seducător care se rostogoli prin ea:

– Pentru că sunt unul dintre frații Carlisle.

Întorcându-și capul să-l privească peste umăr, el îi trase o palmă la fund. Ea tresări.

– Pleacă!

Păși pe coridor și fugi din Chestnut Hill cât de repede o țineau picioarele. Picioarele goale. Scrâșnind din dinți când își dădu seama de scăparea ei prostească, își dădu ochii peste cap pentru că își uitase pantofii la el în cameră. Și nu mai era chip să se întoarcă după ei.

Niciodată.

Capitolul 2

Lady Rose.

Sebastian se încruntă. Oare ce fusese în capul Mirandei noaptea trecută?

Dar asta fusese mereu problema cu ea, hotărî privind de la fereastra biroului său peste pajiștea din față, în vreme ce ultimii oaspeți ai petrecerii de la conac plecau cu trăsurile spre casă. Ea rareori se gândea înainte să se avânte, iar aseară aproape că se avântase în mijlocul focului. Se încruntă iritat. În mijlocul focului *său*.

Ce *naiba* avusese în minte?

Expiră cu putere și își trecu mâna prin păr. Dumnezeule, ce avusese *el* în minte?

Îl surprinsese complet când intrase în camera lui și o găsise acolo, îmbrăcată așa adorabil pe patul lui, în acea rochie de crep și dantelă care nu prea acoperea nimic și-l trimitea cu gândul la un tort de înghețată în fața căruia se trezise salivând, imaginându-și cum ar linge glazura de pe ea. Știa prea bine că nu el era norocosul căruia o astfel de frumusețe ispititoare să i se dăruiască atât de dezinvolt în seara petrecerii de ziua de naștere a mamei sale, dar, Dumnezeule mare, după o asemenea săptămână sufocantă în care fusese obligat să se comporte ca un pair perfect, strivindu-și fiecare instinct sau pornire de a fi la fel de liber ca frații săi, își dorea să guste măcar puțin din distracțiile desfrânate cu care era obișnuit.

În acel moment, când i se oferise o noapte de libertate într-un mod așa ispititor, pur și simplu nu-i păsase cum ajunsese ea acolo. Sau cine era femeia din spatele măștii. Tot ce conta era să se poată bucura din nou de voluptăți. Să-i scoată rochia de pe ea ușor, până rămânea goală, apoi să-i acopere trupul cu al lui și...

– Sebastian!

O chiflă pe jumătate mâncată îl lovi direct în spate.

Se întoarse, cu o înjurătură strașnică stându-i pe vârful limbii la adresa fratelui său mezin, Quinton, care ținea în echilibru în poală

farfuria cu a treia porție de mâncare și avea deja pregătită a doua chiflă, gata s-o lanseze în orice clipă.

Dar lângă el stătea mama lor, iar privirea preocupată cu care îl țintuia îl reduse imediat la tăcere.

– Erai pierdut în gânduri, spuse ea blând, dar cu îngrijorare în voce. Nu m-ai auzit când te-am strigat, atunci când am intrat în cameră?

Fir-ar să fie, nu auzise.

– Nu, recunoscu el enervat.

Își trecu o mână prin păr, trăgând aer în piept, înarmat cu răbdare. Lady Rose reușise să-l deturneze de la propria sa familie, ceea ce nici o altă femeie nu mai făcuse de la moartea tatălui său. Dar nici o altă femeie din patul său nu fusese Miranda Hodgkins.

Domnișorica asta era o amenințare incredibilă. Forțându-se să zâmbească relaxat, se apropie de birou.

– Îmi cer scuze că am fost distras.

Quinn și mama sa stăteau pe două scaune de cealaltă parte a mesei masive de mahon de unde răposatul său tată condusese treburile moșiei Chestnut Hill și, în ultimii ani, de unde supraveghease proprietățile ducatului nou acordat, ale cărui pământuri aparținuseră fostului lor vecin, contele Royston, împreună cu conacul Blackwood și toate dependințele lui. Toate acestea reveneau acum în grija lui Sebastian.

Sprâncenele i se împreunară, în vreme ce el dădu deoparte toate gândurile despre balul mascat și dulcele parfum al apei de trandafiri, pentru a se putea concentra asupra motivelor pentru care familia fusese chemată în biroul său.

– Mă uitam să mă asigur că toți oaspeții au plecat fără probleme, explică el.

Nu era chiar o minciună. De fapt, Miranda fusese oaspete la petrecere, chiar dacă locuia împreună cu mătușa și unchiul ei la una dintre fermele care erau în proprietatea familiei lui. Fusese trimisă acasă în seara de dinainte, însă multe, multe probleme rămăseseră în urma ei.

– Începem, atunci? zise Elizabeth Carlisle, zâmbind răbdătoare.

Sebastian nu putu să nu-i întoarcă surâsul. Cu părul ei blond, ca de aur, cu pielea strălucitoare, chiar și după o noapte în care dormise prea puțin, mama lui era frumoasă în razele de soare care

pătrundeau pe fereastră și cădeau pe rochia ei de dimineață de culoarea lavandei. Inima îi tresări și un nod familiar de durere i se puse în gât. Aproape doi ani trecuseră de la moartea neașteptată a tatălui său și, deși ea ieșise oficial din perioada de doliu, încă prefera ca dimineața să poarte veșminte de culoarea lavandei. O parte din ea avea să-l jelească mereu pe soțul ei, după cum el știa cu siguranță că ea nu urma să se recăsătorească niciodată. Iubirea lor fusese una autentică, iar Elizabeth Carlisle nu avea să mai lase nici un alt bărbat să-i pătrundă în suflet în felul în care îl lăsase pe soțul său.

Sebastian își drese glasul și arătă cu capul scaunul gol de lângă ea.

– Nu-l așteptăm și pe Robert?

Fratele mijlociu din familia Carlisle aproape sigur era încă afară, luându-și la revedere de la Diana Morgan și de la părinții ei. Generalul Morgan fusese invitat la petrecere deoarece era un vechi prieten al lui Richard Carlisle, din zilele de armată, însă atenția pe care o acordase fiicei acesteia luase prin surprindere întreaga familie Carlisle. Mai ales pe mama lui, despre care Sebastian știa că oscila dureros între încurajarea acestei legături și dorința de a o convinge pe biata fată să fugă cât o țineau picioarele.

Mama clătină din cap.

– O să vină imediat ce va putea. Zâmbi, cu ochii strălucitori. Nu e nevoie să fie nepoliticos față de cei din familia Morgan și să-i grăbească să plece.

Sebastian ridică dintr-o sprânceană. Deci mama lui se hotărâse să încurajeze perechea, în cele din urmă. Biata fată, într-adevăr.

– Atunci, să începem. Se așeză la birou și se pregăti pentru întrevedere. Trebuie să discutăm planurile familiei pentru acest sezon.

De obicei, treburile familiei nu erau discutate atât de formal. Toți preferau s-o facă în timpul cinei, într-un mod relaxat sau la cafea, după, în salon, iar Sebastian avea să se ocupe de toate detaliile. Dar, în acest sezon, se simțea o diferență aproape electrizantă și voia să se asigure că totul urma să decurgă lin la Londra pentru ei. Măcar de data aceasta.

Le datora asta atât mamei lui, cât și titlului său – și mai ales memoriei tatălui său – , astfel încât, în acest sezon, frații Carlisle să nu se mai comporte ca... ei, bine, ca frații Carlisle.

Terorizaseră ţinutul Lincolnshire de când învăţaseră să meargă. Iar apoi mutaseră măcelul la Eton și la Oxford. Așa că era doar o chestiune de timp până când cei trei aveau să-şi îndrepte atenţia spre Londra, unde whisky-ul era mai tare, jocurile de cărţi aveau mize mai mari, iar femeile erau în mod clar mult mai sofisticate. Până cu patru ani în urmă, ceea ce făcuseră în oraș nu contase prea mult, pentru că familia nu avea o poziţie socială proeminentă în aristocraţie, în ciuda titlului de baron al tatălui lor, ceea ce le dădea mână liberă la jocuri, certuri și desfrânare.

Apoi, totul se schimbase. Familiei îi fusese încredinţată proprietatea fostului conte Royston, atunci când acesta fusese găsit vinovat de trădare. La început, familia primise numai domeniul, fără titlu, dar, când regentului i se înaintase o cerere din partea lui Edward Westove, duce de Strathmore, acesta și Lord Bathhurst, secretar de stat pentru război și colonii, subliniaseră cât de mult contribuise familia Carlisle la denunţarea trădării lui Royston şi la prevenirea măcelăriri celor mai buni agenţi ai Ministerului de Război detașaţi în străinătate. Prinţul George se îmbunase și le acordase ducatul.

Peste noapte, posesiile familiei Carlisle crescuseră de patru ori ca suprafaţă, iar averea lor devenise o adevărată comoară. Nimeni nu mai putea trece cu vederea prostioarele celor trei fraţi, și vagul anonimat de care se bucuraseră ca fii ai unui baron dispăruse odată ce deveniseră urmași ai unui nou duce. Sebastian știa asta chiar înainte ca restul să-și fi dat seama.

Ceea ce le acordase prinţul George nu era o răsplată, ci o pedeapsă.

Apoi, se întâmplase tot ce putea fi mai rău. Tatăl său fusese aruncat de pe cal, se lovise la cap și murise. Pierderea era devastatoare pentru toţi, iar durerea îi făcuse să nu mai știe de ei timp de luni bune. Dar Sebastian nu mai avea timp de pierdut. Responsabilitatea pentru domeniu și pentru familie cădea pe umerii săi, așa că se zbătuse să înfrângă durerea, aplecat asupra registrelor proprietăţii.

Aproape doi ani trecuseră, și nu exista zi în care familia să nu simtă absenţa lui Richard Carlisle. Așa că petrecerea pe care o dăduseră săptămâna trecută – prima serată de acest fel după moartea tatălui – semnifica mai mult decât ziua de naștere a mamei sale. Era și un semn al tuturor schimbărilor prin care familia trecuse în ultimii ani și cărora le supravieţuise. Iar, personal, Sebastian spera că avea

să se poată concentra din nou pe viitor și să-și protejeze reputația membrilor familiei. Mai ales de ei înșiși.

Se întinse în scaunul de piele.

– Pentru prima dată, vom merge toți la Londra și vom rămâne acolo tot sezonul. Făcu o pauză de efect. *Împreună,* sublinie el, lăsând importanța spuselor sale să devină evidentă pentru toată lumea. Consider că este vital să discutăm planurile noastre. Își miji ochii privindu-l pe Quinn, știind ce încurcături putea isca fratele său. *Toate* planurile noastre. Ca să putem evita orice probleme ulterioare.

În trecut, familia Carlisle nu fusese niciodată la Londra în formulă completă. Tatăl său fusese membru al parlamentului în fiecare legislatură, luându-și rolul în serios, deși nu dobândise niciodată o influență prea mare în Camera Lorzilor. Mama și Josephine fuseseră acolo doar ca să-și mai cumpere rochii, în cazul în care Josie chiar mergea, pentru că sora lui prefera să rămână la Chestnut Hill, să ajute cu creșterea copiilor de la orfelinatul Good Hope. Iar toți cei trei frați mergeau când aveau chef, uneori nevăzându-se cu săptămânile, în timp ce locuiau în aceeași casă din Londra.

Dar, anul acesta, circumstanțele îi aduseseră pe toți laolaltă pentru sezonul monden. Josie trăia acum la Londra cu soțul ei, Thomas Matteson, marchiz de Chesney, împreună cu copiii lor. Sebastian trebuia să meargă la parlament, având mai multă putere în comisii decât visase vreodată tatăl său, și, cât timp el era la Camera Lorzilor, Elizabeth Carlisle urma s-o viziteze pe Josie, cu familia ei. Robert cu siguranță avea s-o curteze pe Diana Morgan. Cât despre Quinton, el urma să meargă doar ca Sebastian să-l poată ține sub observație.

– Voi sta cu Josephine și cu Chesney la reședința Audley, se oferi mama lor, ca să pornească discuția, iar astfel vei putea locui cu frații tăi la Park Place. Umerii i se plecară și oftă lung amintindu-și anii de suferințe din pricina șotiilor fiilor săi. Îi aruncă mezinului o privire de avertizare. Te rog să nu dai foc casei.

– Uite cum se duc pe apa sâmbetei planurile mele de Ziua Muncii, murmură Quinn, doar pe jumătate sarcastic.

Ochii lui Sebastian se îngustară. Da, Quinton cu siguranță urma să meargă la Londra, unde nu avea să-l scape din ochi până în iunie. Anul următor.

– Fără planuri de Ziua Muncii? zise Robert degajat, întrerupând un început promițător al discuției și aruncând totul în dezordine.

Quinn îi aruncă fratelui său o privire posacă, în vreme ce Robert se apropie de serviciul de cafea de pe măsuță și luă bolul.

– Fără focuri de tabără.

Robert se opri șocat, în timp ce-și turna cafea.

– Ce distracție mai e în mai fără foc de tabără?

– Știu, admise Quentin cu o grimasă. S-a dus și dansul de la stâlpul cu flori.

– A anulat și plimbarea pe măgăruși?

Elizabeth Carlisle își dădu ochii peste cap exasperată, iar Sebastian nu-și putu reține un zâmbet. Frații săi mai mici o înnebuniseră toată viața pe mama lor cu poznele pe care le făceau. Chiar și acum, ca bărbați în toată firea, cu responsabilități în conducerea ducatului, nu se puteau abține să n-o supere cu fiecare ocazie.

Privindu-și frații și auzindu-le sporovăiala relaxată, ar fi fost ușor de crezut că erau la fel ca înainte, că moartea tatălui lor nu îi schimbase. Dar Sebastian știa prea bine că da. Îi schimbase pe toți profund.

In lunile întunecate de după moartea tatălui lor, ambii săi frați se maturizaseră rapid și preluaseră responsabilități noi în cârmuirea ducatului. În acest sens, se ridicaseră la înălțimea așteptărilor – Quentin ca administrator de succes, preluând supervizarea activităților zilnice ale muncitorilor și ale arendașilor, iar Robert, cu mintea ascuțită pentru afaceri, ocupându-se de conturile din bancă și de investițiile de afaceri, acolo unde era ținută o mare parte din averea familiei. Sebastian le era recunoscător pentru ajutor, știind că nici unul dintre frați nu era obligat să muncească, având în vedere că fiecare moștenise câte zece mii de lire sterline. Quinton îi pusese pe ai săi deoparte, cu gândul să-și cumpere propriile pământuri atunci când Sebastian avea să găsească un administrator care să-l înlocuiască, în vreme ce Robert își investise partea sa în afaceri și deja o dublase aproape, câștigându-și o reputație strălucită de om de afaceri în ascensiune.

Dar, când cei doi erau împreună așa, imediat reveneau la vechile lor obiceiuri, dezvăluind o parte din ștrengarii care fuseseră cu câțiva ani în urmă.

Unele lucruri nu se schimbaseră. Sebastian spera doar că în *acel* sezon nici un măgar nu avea să mai fie pictat în verde. Sau să i se dea foc.

–A plecat familia Morgan? îl întrebă pe Robert, în timp ce acesta își turnă o cantitate generoasă de whisky în cafea, apoi mai pregăti o ceașcă la îndemnul lui Quinn.

–Abia acum. Robert îi dădu cafeaua fratelui său și se lăsă greoi pe scaunul gol, întinzându-și picioarele cât erau de lungi. Le-am promis că îi voi vizita imediat ce vom ajunge la Londra.

Sebastian simți o tensiune în piept aducându-și aminte cuvintele disperate ale Mirandei despre fratele său.

–Asta înseamnă că intenționezi să-i faci curte domnișoarei Morgan?

Robert surâse.

– Da, așa vreau.

Sebastian se încruntă. Nimeni din familia Carlisle nu se așteptase la o căsătorie, însă intențiile lui Robert păreau îndeajuns de serioase încât să-i atragă atenția Mirandei și s-o facă să se aventureze în nebunia de noaptea trecută pentru a-l opri. Putea fi la fel de iresponsabilă ca o pasăre cântătoare, prea veselă și fâșneață pentru binele ei. Deși Sebastian nu se îndoia de corectitudinea intuiției ei în privința lui Robert și a domnișoarei Morgan. De fapt, ea observase ceva ce le scăpase tuturor.

– Plănuiești să-i ceri mâna, atunci?

Robert duse ceașca spre buze și răspunse evaziv:

– Dacă se ajunge la asta. Îmi place foarte mult.

Stomacul i se încordă de o groază plină de compasiune. Știrea logodnei avea s-o devasteze pe Miranda, care părea să-l iubească cu adevărat pe fratele lui. Deși, privindu-l acum pe Robert, cum dădea pe gât ceașca de cafea cu whisky ca să-și revină din mahmureală, numai Dumnezeu putea înțelege de ce anume.

–Nu e nici o grabă cu cererea în căsătorie, sper că-ți dai seama. Sebastian nu putea opri inevitabilul, dar putea să-l întârzie. Și, adevărul fie spus, deși îi plăcea domnișoara Morgan, nu era sigur că reprezenta cea mai bună alegere pentru fratele său. Prea cuminte, prea delicată... prea puțin suspicioasă. Mai bine să aștepți măcar până la mijlocul sezonului. Suficient încât fata să își dea seama în ce se bagă.

Quinn rânji.

– Ca să poată fugi văzând cu ochii.

Și suficient încât să-i ofere Mirandei o șansă să-și vindece inima rănită. Sebastian încuviință din cap, fiind de data asta de acord cu fratele său mezin.

– Poate ai dreptate, zise Robert, sorbind din cafea. Nu e nici o grabă, mă gândesc.

Uşurarea îl învălui pe Sebastian. Miranda putea să-i dea de furcă din pricina exuberanței ei incontrolabile, dar nu merita să fie rănită.

– În plus, tu eşti cel care ar trebui să se însoare, Seb, nu eu, îl cicăli Robert. Îl privi cu o inocență ipocrită, peste buza ceştii de cafea, cu o expresie care nu ascundea nicicum faptul că avea de gând să-i facă necazuri. Îmbătrâneşti.

– Nu sunt bătrân, mormăi Sebastian. Am treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

– Și ești șubrezit.

Quinn își înfundă în gură o ruladă dulce, prefăcându-se că nu observă privirea cu care îl săgetă Sebastian.

Robert continuă:

– Nu ar fi momentul să-ți găsești o soție și să dai naștere unui urmaș...

– Sau la vreo șase? termină Quinn.

Sebastian își privi frații, făcând o pauză, gândindu-se dacă să le comunice decizia pe care o luase în zori, după ce se perpelise toată noaptea fără să poată dormi în așternuturile care miroseau a apă de trandafiri, mulțumită lui Lady Rose.

Se gândea deja de câteva luni la căsătorie – de fapt, de când apăruse moștenirea, când înțelesese cât de mult l-ar ajuta o soție. Nu fusese pregătit pentru povara emoțională de a deveni duce sau pentru singurătatea implicată. Nu avea nici un confident, nici măcar în sânul familiei sale. Frații săi nu aveau același sentiment de datorie față de titlu pe care îl simțea el și, ca atare, n-ar fi fost capabili să priceapă că se simțea prizonier, că îl făcea să-și piardă răbdarea în asemenea măsură încât simțea că avea să o ia razna sau că-i invidia pentru că ei își aleseseră propriile drumuri în viață, în timp ce al lui îi fusese impus. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu se mai putea îmbăta sau nu mai putea petrece o noapte cu o femeie

de teamă că asta ar dăuna titlului său. Noaptea în care murise tatăl său adusese cu sine această lecţie. Cât despre mama lui... cum putea să aibă pretenţia de la ea să-i asculte lamentaţiile când ceea ce pusese pe umerii lui această povară era chiar moartea soţului său?

În noaptea precedentă, ajunsese la o decizie legată de viitorul lui și de absenţa permanentă a unei femei în patul său, una al cărei loc chiar era acolo, în locul celorlalte femei pe care le cunoscuse înainte, care îi oferiseră un pic mai mult decât o eliberare fizică și un amuzament de-o noapte departe de responsabilităţile lui. Exact asta și-ar fi dorit când intrase la el în cameră și o găsise pe Lady Rose stând întinsă pe patul său.

Ceea ce îi trebuia era o soţie, una care să fie o adevărată ducesă și o mână care să-l ghideze, cineva în care putea să aibă încredere și care să-i ofere consolare. O soţie care să reflecte ceea ce era important pentru el. Poate că atunci nu s-ar mai simţi prizonier în propriul corp.

– Da, e timpul, recunoscu Sebastian sobru, pășind pe marginea prăpastiei. Trase aer în piept și continuă: Este exact ce am de gând să fac în acest sezon.

Întreaga cameră îngheţă în jurul său. Ceașca lui Robert rămase ridicată la jumătatea distanţei de buze, iar Quinn se opri brusc din mestecat. Singura mișcare fu a ochilor mamei lui, care se măriră de surpriză. Nici măcar sunetul respiraţiei nu deranjă neclintirea surprinsă.

Apoi mama sa clipi.

– Asta e... Clipi din nou, neputând să-și îndepărteze expresia de șoc de pe faţă. E... Își înclină capul într-o parte, ca și când nu l-ar fi auzit bine. *Căsătorie?*

Fraţii săi continuară să-l privească fix, de parcă tocmai îi mai crescuse un cap.

Cu o grimasă, el își dădu ochii peste cap. Doamne, Dumnezeule! La ce reacţii avuseseră, putea la fel de bine să admită că voia să-l ucidă pe rege. Se așteptase ca ei să fie surprinși. Dar nu șocaţi într-atât încât să nu-și mai găsească vorbele. În ciuda protestelor sale, la treizeci de ani nu mai era tânăr, și, deși îl durea să accepte că Robert și Quinn aveau dreptate, trebuia să aibă un urmaș. Sau șase.

– Am chibzuit asupra acestei chestiuni multă vreme, dădu el lămuriri, în timp ce bătea agitat cu degetele în masă, și am decis că un mariaj convine cel mai mult intereselor ducatului.

– Oh, rosti Quinn încetișor, terminând de mestecat rulada, având pe chip o expresie mirată.

Fir-ar să fie! N-aveau de gând să înceteze să se mai holbeze toți trei la el așa?

În cele din urmă, Elizabeth Carlisle surâse drăgăstos, învingându-și uimirea.

– Dacă asta vrei... atunci e minunat, Sebastian, într-adevăr.

Avu bănuiala agasantă că mama sa tocmai îl mințise. Dar, având în vedere că era preocupată până peste cap de decizia lui Robert de a o curta pe Diana Morgan și de găsirea unor căi de a-l împiedica pe Quinn să nu curteze pe oricine îi ieșea în cale, n-o putea condamna pentru reacția de surpriză la auzul anunțului său neașteptat. Fusese și el suficient de surprins în ultimele douăsprezece ore.

– Este momentul potrivit. Cele mai eligibile doamne vor fi la Londra pe timpul sezonului monden, continuă el, recitând discursul pe care și-l repetase în cap, în timp ce valetul îl îmbrăcase de dimineață.

Barlow deplânsese faptul că nu-l ajutase pe Sebastian să se dezbrace cu o seară înainte, după petrecere. Și foarte bine că n-o făcuse, având în vedere apariția neașteptată a lui Lady Rose în camera sa de culcare.

– Familiile vor fi prezente toate la reședințele lor, ceea ce îmi va da o bună ocazie pentru a examina ascendențele. Am nevoie de o ducesă respectabilă, cineva din înalta aristocrație care să se potrivească titlurilor și averii.

Quinn râse.

– Zici că ai alege un cal!

– Oh, nu, nicidecum, îl contrazise Robert, făcându-i cu ochiul. Seb se așteaptă de la caii lui să aibă mai multă personalitate decât o soție.

Sebastian îi ignoră pe amândoi și se concentră pe încruntarea crescândă a mamei sale, mai preocupat de asta decât era dispus să arate, în vreme ce administra lovitura de grație glumei fraților lui.

– Cineva care să-mi dea un urmaș.

Acest anunț îi făcu pe amândoi frații să devină imediat serioși.

Toţi patru ştiau cât de important era ca Sebastian să aibă un fiu. Dacă nu făcea asta, toate titlurile, domeniul şi toate celelalte responsabilităţi cădeau pe umerii fraţilor săi. Nimeni nu-şi dorea asta. Cu atât mai puţin ei doi. L-ar fi ajutat oricând, cu orice, însă îşi doreau libertatea de a-şi trăi viaţa aşa cum le plăcea şi de a-şi urma propriile lor drumuri spre succes, lucru la care oricum excelau. Dar să-şi asume complet toate responsabilităţile? Niciodată.

Expresia tulburată a mamei lor se transformă într-una de îngrijorare. Iar asta îl preocupa mai mult decât încruntarea.

– Un moştenitor e o datorie importantă, desigur. Iubirea maternă şi îngrijorarea i se citeau în glas. Dar mai sunt şi alte lucruri de care trebuie ţinut cont.

El dădu din cap în semn de aprobare.

– Ea trebuie să înţeleagă necesitatea discreţiei şi a sobrietăţii.

„O femeie total diferită de Miranda", se gândi el, încă o dată surprins de evenimentele nopţii trecute. Ce-o fi fost în capul ei? Ar fi putut să provoace un scandal care să se abată peste ambele familii dacă ar fi văzut-o cineva în timp ce se strecura din dormitorul lui.

Fiindcă veţi fi toţi la Londra, o să vă puteţi da acordul înainte ca eu să fac cererea.

– Dar, Sebastian, dragule, spuse mama sa încet, nu este decizia noastră.

– Părerea voastră e foarte importantă pentru mine.

Titlul le aparţinea şi lor în aceeaşi măsură în care îi aparţinea lui, iar decizia de a-şi lua o nevastă ar putea fi una foarte importantă pentru viitorul întregii familii.

– Ne vom sluji de sezonul monden pentru a desfăşura o căutare raţională şi realistă pentru a găsi o ducesă.

Robert şi Quinn se uitară unul la altul şi apoi izbucniră în râs. Sebastian îi privi cu reproş. Puteau măcar să ia în serios chestiunea, sau, dacă nu, măcar puteau să tacă. Şi să stea deoparte.

Îşi fixă privirea asupra fui Quinn, răceala lui făcându-l pe fratele său să se înece cu râsul.

– Şi tu ce plănuieşti să faci în timpul acestui sezon în care noi toţi suntem prinşi în demersuri productive?

Quinn zâmbi larg.

– Să desfășor o căutare rațională și realistă pentru a găsi cât mai multe femei.

– Noroc! Robert își săltă ceașca de cafea ca și când ar fi ciocnit pentru un toast. Pentru iubite și soții...

– Fie ca ele să nu se întâlnească niciodată! termină Quinn, ciocnind cu fratele său.

Sebastian clătină din cap. Cum era posibil ca toți trei să aibă aceiași părinți?

După ce înțelesese cu ani în urmă că cel mai bine era să facă abstracție de năzdrăvăniile fiilor săi decât să riște să-i încurajeze dacă le dădea atenție, mama lor nu făcu decât să rămână locului și să-și întoarcă spre Sebastian ochii albaștri. Iubirea sa și grija pentru el străluceau în adâncurile lor.

– Mi se pare extraordinar că iei în serios ideea de a-ți întemeia o familie. Dar sper că vei alege o soție din motive adecvate.

– O voi face, o asigură el.

Ea se întinse peste birou și îi luă mâna între ale ei.

– Și că vei avea o căsnicie la fel de iubitoare și de minunată cum a fost a mea cu tatăl tău.

– Așa va fi, repetă el, deși cu mai puțină încredere.

Îi strânse mâna, în timp ce în gât i se puse un nod de emoție, apoi se retrase. Ca duce, iubirea era un lux pe care nu și-l putea permite. În fond, nu căuta o soție perfectă, ci o ducesă perfectă. Cineva care l-ar fi făcut mândru pe tatăl său. Și să fii atât de norocos încât să găsești într-o femeie ambele... Ei, soarta nu fusese așa darnică vreodată cu el.

Își drese glasul și își ridică privirea către Robert.

– Și investițiile familiei? Ceva nou?

Robert încuviință din cap, și, dintr-odată, cu acest nou subiect de conversație, se transformă în altcineva care nu avea nici o legătură cu cel care glumise cu Quinton despre Ziua Muncii și despre căsătorie. Era matur, responsabil, sigur pe sine. Schimbarea era aproape palpabilă.

– Am mutat capital din conturile noastre în fondurile de la Banca Angliei. O investiție cu risc scăzut, așa cum ai cerut. Recoltele vor susține capitalul de bază și vor aduce creșteri modeste, îndeajuns încât să facem achiziții de noi terenuri în câțiva ani, dacă vrei să extinzi loturile agricole ale familiei.

Sebastian își studie fratele, nelăsând să se vadă mândria pe care o simțea. Oricine s-ar fi uitat acum la Robert nici măcar n-ar fi bănuit că fusese un pierde-vară cu doar doi ani în urmă sau că avea să preia cu mult succes investițiile familiei Carlisle în anii de după. Sau că moartea tatei îl zguduise pe Robert până în străfunduri.

– Deci ești împotriva achiziției de proprietăți? Bogăția vine din pământuri.

Robert clătină din cap, având o expresie la fel de serioasă ca a lui Sebastian.

– Avem suficient pământ cât să întreținem domeniile fără probleme. Ne sunt necesare investiții de capital care să nu aibă legătură cu imobiliarele. Războaiele s-au încheiat, iar imperiul se schimbă. Oportunități noi de comerț apar în fiecare zi, și ar fi înțelept din partea noastră să investim o parte din profituri în fabrici, comerț și în bunuri.

Quinn îi dădu un cot în coaste, făcându-i cu ochiul.

– Doamnele adoră astfel de vorbe.

Robert nu spuse nimic, dar își ascunse rânjetul în spatele ceștii de cafea cu whisky în vreme ce o ridică pentru a sorbi din ea.

– Și tu? Sebastian își întoarse privirea spre Quinn. E gata moșia pentru primăvară?

– Reparațiile de la lăptărie sunt gata să pornească imediat ce trece frigul și am reușit să peticim zidul de piatră de la pășunea estică și am adâncit șanțul pentru irigații înainte de termen. Am decis să ofer despăgubiri arendașilor noștri pentru pierderile provocate de seceta de anul trecut. Nu eram obligați, dar... Ridică din umeri, ca și când proiectul în sine nu luase săptămâni întregi să fie pus în aplicare. Quinton găsise în el abilitatea neașteptată de a face față treburilor zilnice legate de întreținerea domeniului, și farmecul lui cu siguranță ajutase în relația cu arendașii. Trent va oferi semințe gratis pentru toate însămânțările de anul acesta.

Sebastian ridică dintr-o sprânceană, nu din cauză că ar fi fost supărat că fratele său făcuse promisiuni în numele său, ci pentru că era mândru de felul în care Quinton se ridicase peste așteptări când venea vorba despre administrarea domeniului.

– Trent zici?

Quinn rânji pe seama lui Sebastian.

– Și chiar din toată inima. Am găsit un vechil care să supravegheze totul cât timp noi suntem la Londra. O undă de speranță îi pătrunse în voce. Quinton abia aștepta să-și găsească un înlocuitor. Imediat ce se întâmpla asta, putea să părăsească domeniul Islingham și să-și vadă de viață pe proprietatea sa personală. Dacă se descurcă bine, ar trebui să te gândești să-l păstrezi.

– Vom vedea. O fi fost Quinton gata să își vadă de viață, însă Sebastian nu era încă pregătit să renunțe la el. Uitându-se la frații săi, înțelese cât de pierdut ar fi fost în acești doi ani fără ajutorul lor. Alte chestiuni de discutat?

– Am și eu planurile mele pentru Londra, spuse mama.

– Desigur. Ochii lui Sebastian se îmblânziră îndreptându-se spre ea, știind cât de bine urma să-i facă ei acel sezon. Fusese îngrijorat pentru ea în această iarnă și știa că Londra avea să o revigoreze. Vrei să petreci cât mai mult timp împreună cu Josie și cu copiii.

– Nu, dragul meu. Buzele ei se rotunjiră într-un zâmbet plin de încântare și ochii îi străluciră, amintindu-i de femeia tânără care era înainte de moartea tatălui său. Miranda Hodgkins.

Inima lui se opri.

Și, când începu iar să bată, aproape că-i tăie răsuflarea. Își drese glasul pentru a goni panica la gândul că mama aflase ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Ceea ce *aproape* că se întâmplase.

– Ce e cu ea?

– A făcut o treabă nemaipomenită la orfelinat în ultimii ani.

Asta voise să spună? Zâmbi ușurat.

– Da, așa este. O treabă nemaipomenită din multe puncte de vedere.

Zâmbetul ei înflori.

– Așa că am decis s-o luăm în grija noastră în acest sezon la Londra.

Stupoarea începu să se reverse prin el, amorțindu-l într-o clipă.

– Poftim?

Se rugă să nu fi auzit bine. Poate că mama sa o confundase pe Miranda cu altcineva, poate că era vorba despre altă tânără care trebuia sprijinită în acel sezon.

– Aș vrea ca Miranda să vină cu noi la Londra în acest sezon, exprimându-ne astfel recunoștința pentru ceea ce a oferit orfanilor și întregului sat. Și familiei noastre. Neobservând disconfortul lui,

ea continuă cu entuziasm: Nu are pe nimeni, cu excepția lui Hamish și a Rebeccăi, iar ei nu se află în situația de a-i oferi ocazia de a lua parte la sezon, așa cum merită. Dar noi o putem face. Și ar trebui s-o facem.

– Cu ce scop?

Pieptul i se strânse. Tinerele își făceau debutul în societatea londoneză pentru a se căsători. Mama lui chiar lua în serios ideea de a o mărita pe Miranda cu vreun dandy londonez? Ca și când i-ar fi citit gândurile, ea răspunse:

– Doar pentru experiența în sine, te asigur. Orice tânără ar trebui să se poată bucura măcar o dată de efervescența sezonului londonez. Apoi adăugă, ca și când ar fi vorbit pentru sine: Deși nu aș goni vreun pretendent care ar fi interesat de ea.

Mut de uimire, el își îndreptă privirea asupra lui Robert. Oare mama lui avea idee încotro se îndrepta interesul Mirandei?

Nu, cu siguranță nu. Mama nu era crudă. Dacă ar fi știut, nu ar fi pus-o pe Miranda în situația de-a vedea cum Robert făcea curte altcuiva.

Când își exprimă dezacordul, zâmbetul ei pieri.

– Dar a fost ideea ta, Sebastian.

Ideea lui? Imposibil. Însă o amintire încețoșată apăru dureros undeva în mintea sa, o discuție întâmplătoare, în trăsură, la întoarcerea de la slujba din dimineața de Crăciun, o discuție pe care o catalogase la momentul respectiv ca fiind lipsită de importanță. Sezonul londonez, prezentările, o garderobă nouă... toate lucrurile astea trebuiau lăsate în seama femeilor, mai ales că atenția lui se concentra asupra moșiei, pe care o vedea desfășurându-se de la geamurile trăsurii, gândindu-se la reparațiile care erau necesare la grajduri și la construcția unui nou pod peste pârâul de pe pajiștile de sud, la noul acoperiș care trebuia făcut la reședința Blackwood, la zidurile care necesitau întăriri, la pășunile vestice... „Mamă, n-ar fi plăcut să-i poți oferi Mirandei un sezon la Londra?"

Dumnezeule! Chiar pomenise despre asta.

– Îi datorăm asta, continuă Elizabeth Carlisle, cu ochi strălucitori. Mi-a fost de mare ajutor după moartea tatălui tău, când Josie s-a întors la Londra. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Ar fi minunat dacă am putea să-i răsplătim bunătatea.

El era de acord cu acest aspect. Miranda se dovedise un sprijin important pentru mama lui în acea perioadă întunecată. Trecea zilnic pe la Chestnut Hill, pe drum dinspre sat, ca să vadă ce făceau toți; deseori venea cu mătușa și cu unchiul ei la prânzul de duminică și o ademenea pe mama lui să meargă împreună în mici sesiuni de cumpărături în sat sau pentru a oferi cadouri arendașilor, ceea ce Sebastian ajunsese să suspecteze că erau, de fapt, șiretlicuri menite s-o scoată pe mama lui din casă și să o distanțeze puțin de suferința ei.

Într-adevăr, îi datorau mult pentru bunătatea ei. Numai că el și-ar fi dorit să existe și alte modalități de a-și arăta recunoștința, în afara sezonului londonez.

– Mirandei i s-ar frânge inima dacă n-ar avea această ocazie, insistă ea.

Sebastian făcu o grimasă. I s-ar frânge inima să îl vadă pe Robert curtând-o pe domnișoara Morgan.

Dar mama avea dreptate. Doar în grija Rebeccăi și a lui Hamish, fără legături în societate în afara familiei lor și fără suficienți bani pentru rochii, bijuterii și tot ce mai era nevoie pentru un debut ca la carte, Miranda nu avea nici cea mai mică șansă să facă față unui sezon londonez fără ajutorul familiei Carlisle.

Și totuși, ultima persoană cu care voia să aibă de-a face la Londra era Miranda, mai ales acum când el căuta o soție, iar ea îl căuta pe Robert. Nici nu-și putea imagina o situație cu un potențial dezastruos mai mare pentru ei toți.

– Poate ar trebui să mai așteptăm un an, contracară el delicat, dându-și silința să iasă cumva din această situație complicată în care fără să vrea o băgase pe Miranda și se îngropase și pe sine. Până la gât. Cum acesta e primul nostru sezon după doliu...

– În mod cert nu. Mama sa își îndreptă spatele în felul specific în care obișnuia să se pregătească de înfruntarea cu fiii săi, cum făcuse și în trecut, când avusese de înfruntat chestiuni pornind de la șerpi puși în coșurile cu rufe și mergând până la gonitul vacilor pe High Street. Și apoi, abia aștept. Fața i se îmbună odată cu recunoașterea acestei mici porniri egoiste, fiindu-i luminată de o bucurie pe care Sebastian n-o văzuse prea des de la moartea tatălui lor. Josephine n-a avut parte de un debut așa cum trebuie și cum nici unul dintre voi nu aveți încă soții sau nepoți pe care să-i răsfăț...

Toţi trei bărbaţii evitară să-i întâlnească privirea, aşa că se uitară în pământ, pe pereţi ori pe fereastră, oriunde numai nu către mama lor.

– Aşa că o voi avea pe Miranda cu care să-mi ocup timpul. Se însenină la acest gând. Şi faptul că o vom sprijini îmi va da în sfârşit şansa să ajut o tânără să treacă prin sezonul londonez.

Sebastian clătină neîncrezător din cap, ştiind ce bătăi de cap presupunea sezonul.

– Invitaţii la curte şi la Almack, toată pompa, toate acrobaţiile mondene care trebuie făcute...

– Vizitele pentru cumpărături pe Bond Street, la croitoreasă, pentru rochiile de bal. Ochii îi străluceau. Plimbări cu trăsura prin parc, balurile, expoziţiile de artă, seratele muzicale, piesele de teatru...

Pe măsură ce ea continua să enumere lunga listă, Sebastian ştia că pierduse. După noaptea trecută, şi-ar fi dorit s-o ţină pe Miranda cât mai departe de el cu putinţă, dar în acelaşi timp ar fi făcut orice să-şi vadă mama fericită.

Şi totuşi, nedorind să fie acuzat de-a nu fi încercat să oprească acest plan sinistru, peste patru săptămâni, când urma să se dezlănţuie tot iadul pe pământ, avertiză solemn:

– Fata asta o să aducă numai necazuri.

Ea îi zâmbi răbdătoare.

– În caz că nu ai observat, Miranda nu mai e o fată.

O, cu siguranţă observase asta! Ceea ce era o mare problemă.

– Pur şi simplu, are nevoie de supraveghere şi de o ţintă potrivită către care să-şi direcţioneze toată exuberanţa, îl asigură ea. O să am eu grijă de ea şi de toate pregătirile şi, cum vom sta la Josephine şi la Chesney, probabil n-o vei vedea aproape deloc. Abia dacă vei şti că este la Londra.

Asigurările mamei sale nu uşurară cu nimic senzaţia de gheară în gât pe care o simţea, dar nu avea de ales. Nu îşi dorea cu nici un chip să-i răpească mamei primele semne de bucurie după moartea soţului ei. Şi dacă asta însemna ca Miranda să aibă un sezon aşa cum se cuvenea la Londra pentru a o face pe mama fericită iar, atunci avea de gând s-o facă.

Chiar dacă asta era ucigător de greu pentru el.

– Bine, căzu de acord cu năduf. Îi vom oferi un sezon.

Mama sa radie de bucurie, iar Sebastian simți cum i se ia o greutate de pe piept. Orice probleme avea să creeze Miranda la Mayfair erau depășite de fericirea pe care o vedea pe chipul mamei sale, deci merita.

Spera el.

– Bun, totul e hotărât, așadar. Vă rog să mă scuzați.

Se ridică de pe scaun, în vreme ce toți cei trei fii țâșniră nepregătiți în picioare.

– Am o casă de care trebuie să mă îngrijesc, să fiu sigură că totul revine la ordinea obișnuită. Se îndreptă spre coridor, apoi făcu o pauză aruncându-le o privire cunoscătoare: Iar asta include și statuia lui Cupidon din fântâna grădinii de trandafiri care cumva a ajuns în patul lui Lord Batten.

Robert și Quinn schimbară priviri vinovate, apoi își pironiră ochii în podea, fără să spună ceva care i-ar fi incriminat.

Cu un oftat prelung și clătinând din cap, ea ieși din încăpere, imaginea perfectă a forței matriarhale.

Robert și Quinn se prăbușiră pe scaune. Sebastian se duse spre tava cu cafea și-și turnă un pahar de whisky fără să se mai sinchisească să-l ascundă în cafea.

Îi aruncă o privire lui Quinn.

– Chiar aveai de gând să faci un foc de Ziua Muncii?

– Seb! Fratele său se prefăcu rănit de acuzații. Știi că n-aș face niciodată asta.

– Nu de Ziua Muncii, i-o trânti Robert ca și când i-ar fi luat apărarea. Dar de Guy Fawkes...

– E obligatoriu, spuse Quinn cu convingere. Apoi zâmbi decepționat. Dar călăritul măgarilor a fost adevărat.

– Gata, spuse Sebastian luând o înghițitură zdravănă de whisky. Nu vreau nici un fel de probleme în acest sezon. O să fie și așa suficient de greu pentru mama să fie la Londra pentru prima dată de la moartea tatei. Nu vreau ca vreunul dintre noi să îngreuneze și mai mult situația.

Quinn încuviință din cap, brusc serios.

– Atunci, e bine că o aduce și pe Miranda. Serios, Seb. Știm cu toții că n-o placi, dar...

– O plac, întrerupse el, apărându-se un pic prea mult.

Chiar o plăcea. Era drăguţă şi plăcută în felul ei, atunci când nu făcea probleme. Dar, cum el era în căutarea unei ducese, ar fi preferat s-o ştie la sute de kilometri distanţă.

– Dar îi face bine mamei, conchise Robert în acel fel aparte în care toţi cei trei fraţi îşi terminau frazele unii celorlalţi.

Quinn fu de acord.

– Miranda o s-o ţină ocupată.

– Şi cu gândurile departe de tata, sfârşi Robert pe un ton sobru.

Sebastian aprobă cu un oftat.

– Doar s-o opriţi pe Miranda să-mi facă mie probleme, bine?

– Îmi pare rău. Quinn clătină din cap cu un rânjet larg. Voi fi prea ocupat să-mi caut femeile mele ca să pot să am grijă şi de acest aspect.

– Să-ţi cauţi, nu să şi găseşti, zise Robert şi râse provocator.

– Oh, ba am să le prind, stai tu liniştit. Quinn îşi sprijini picioarele de colţul mesei şi îşi prinse mâinile la ceafă, întinzându-se cu un aer încrezător pe scaun. La fel de simplu ca pescuitul de somon în Scoţia. Vor înhăţa momeala şi mă vor implora să...

– Le arunci înapoi, odată ce se vor prinde de mărimea şiretlicului tău? termină Robert.

Quinn râse. Apoi, înţelegând înţepătura, strânse din buze şi îl ţintui pe fratele său cu privirea.

– Nimeni nu va arunca pe nimeni nicăieri, fulgeră Sebastian hotărât să-l facă pe Quinn să-şi dea jos picioarele de pe masă. Aşa că ţine-ţi desfrâurile în locuri în care să nu te ştie nimeni şi nu juca jocuri de cărţi acolo unde eşti cunoscut. Şi dacă ai neapărat chef de desfrâu...

– Ca somonul în Scoţia, îi reaminti Quinn prompt.

Robert clătină din cap.

– Mărimea momelii...

– Ai grijă, termină Sebastian serios. Nu vreau să vi se întâmple nimic rău, nici ţie şi nici mamei.

Ambii fraţi îl priviră lung în tăcere pentru câteva clipe, înţelegând ameninţarea din spatele acelui avertisment, şi apoi fură de acord cu o înclinare a capului. Uşurat că reuşise să oprească şotiile fraţilor săi, chiar dacă temporar, Sebastian respiră adânc şi mai luă o gură de whisky.

Robert îi trase o palmă peste umăr lui Quinn.

– Poate Chesney reuşeşte să ne facă intrarea la clubul Boodle.

– Sau la White, adăugă Quinn.

– Ce bine e să ai un marchiz în familie...

– Dacă nu e în stare să ne pună pe listele de la White...

– Sau sub o fustă de la Boodle.

Cei doi frați rânjiră unul la altul.

– Nu, spuse Sebastian hotărât, simțind în spatele ochilor un început de durere de cap.

Cei doi puteau pune la încercare și răbdarea unui înțelept din vechime.

În loc să le curme hazul, admonestarea lui îl făcu pe Robert să râdă.

– Asta pentru că ți-e teamă că o să luăm noi toate femeile frumoase înainte să ajungi tu la ele.

Se încruntă furios. Își iubea frații și ar fi fost în stare de orice pentru ei... dacă nu-i omora înainte.

– Nu este...

– Să huzurești puțin înainte să te legi la mâini și picioare de fata cea mare a vreunui lord e un comportament absolut rezonabil, îl sfătui Quinn pe Sebastian cu o falsă prestanță, de parcă era un academician de la Oxford în timpul unei prelegeri.

Robert se alătură glumei.

– Dar cel mai bine e să nu fii prins făcând ceva ce te poate transforma într-un indezirabil din perspectiva doamnelor din înalta societate.

– Nu te pune la băute cu cineva care te știe...

– Nu juca jocuri de cărți unde nu...

– Și, dacă-ți trebuie desfrâu, fii prevăzător, conchiseră ambii frați în cor.

Apoi se uitară cruciș unul la celălalt și rânjiră.

Sebastian se frecă pe frunte pentru a liniști puțin durerea de cap pe care i-o dăduseră, dar avertismentele lor în bătaie de joc i se duseră direct în suflet. Nu putea risca nici măcar un crâmpei de scandal în acest sezon, din pricina dorinței sale de a-și găsi o mireasă și pentru că își dorea să o facă pe mama fericită, însă era conștient că nu frații săi ar putea face probleme. Era posibil să se comporte sălbatic și fără grijă, dar știau și ei cât de important era sezonul acesta. Iar acest lucru în sine avea darul de a-i face să se comporte cum se cuvine

măcar până la final de iunie, lăsând la o parte focurile de Ziua Muncii sau posibilele călăreli de măgari.

Nu, riscul în acest sezon era întruchipat de o domnișorică, blond-roșcată, cu un năsuc impertinent și pistruiat și cu o înclinație naturală spre belele.

Dând pe gât restul de whisky, se bucură de arsura lăsată pe gât. Știa ce trebuia să facă în ceea ce o privea pe Miranda.

Era momentul ca ei doi să convină asupra unui mod de comportament potrivit pentru ea.

Capitolul 3

– Ha-haaaaa! Hahahaaaaaa!

Miranda își ridică sabia de lemn deasupra pălăriei negre pe care fuseseră cusute cu alb craniul și cele două oase încrucișate și-și începu imitația ei cea mai bună a felului în care vorbesc pirații.

– Puneți-l pe scândură! Asta-i pedeapsa pentru unu' ca el, de-ăștia de pe uscat! Pe scândură cu el!

– Pe scândură!

Toți copiii țipau în jurul ei și-și ridicau bețele mici pe care le aveau în loc de săbii. Apoi, îl luară pe domnul Grundy, cel care făcea curat la orfelinat, îl legară și îl conduseră spre o scândură scurtă care stătea pe iarbă între cearșafurile și păturile care atârnau de sârmele pentru uscat rufe din fundul grădinii. Era însă atât de lejer legat, încât, când se întinse să se scarpine la nas, cercurile de frânghie îi căzură la glezne și trebui să le ridice el înapoi la locul lor. În jurul lor, cearșafurile băteau în vântul de după-amiază, întinse ca pânzele unei corăbii.

Miranda râse, simțind înăuntrul său cum creștea un ghem de bucurie. Cât de bine se simțeau! Iar ea era așa încântată. Atât ea, cât și orfanii aveau nevoie de o pauză, în această după-amiază dintr-una dintre rarele zile calde ale iernii, după ce copiii își petrecuseră toată dimineața înăuntru, învățând, iar ea făcuse inventarul cămărilor. O mulțime de treburi o așteptau în continuare, dar nu putu să nu-și rupă o oră de joacă pentru cei mici.

– Mai ai o ultimă dorință, 'nainte să te faci oale și ulcele pe fundu' mării, javră netrebnică?

Roti sabia de lemn deasupra capului domnului Grundy, care avusese ghinionul să-și ia masa de prânz la aceeași oră cu copiii și fusese prins în joaca lor, însă zâmbetul pe care bătrânul nu și-l ascundea dădea de înțeles că se distra la fel de tare ca ei.

– A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea, recită el, ținându-și cu patos mâna în dreptul inimii.

– Și făr' să te ții de discursuri, avertiză ea. Danez nenorocit!

– Scândura! Scândura! scandară în cor copiii.

Miranda izbucni în hohote de râs, pierzând toată speranța că ar putea trece drept o căpetenie convingătoare de pirați. Cât de tare îi iubea pe acești copii!

De când Josephine Carlisle se măritase cu marchizul ei și plecase la Londra, Miranda preluase toată răspunderea pentru conducerea orfelinatului Good Hope. În cei trei ani de când se ocupa de casă și de cei peste douăzeci de copii, ajunsese să se atașeze mai mult decât ar fi crezut că era posibil. Responsabilitățile o provocau, orfanii o adorau, iar viața ei căpătase în sfârșit sens, pe lângă afecțiunea față de unchiul și mătușa sa.

Cea mai frumoasă parte însă erau copiii, mereu plini de energie, de viață și de speranță. Când era în preajma lor, se simțea bine cu ea însăși și avea încredere în posibilitățile din lume.

Chiar și acum, când roiau în jurul ei în rolul de căpetenie de pirați și-l forțau pe bietul domn Grundy să pășească pe scândură, văzu ca într-o revelație fugitivă cum ar fi fost să crești înconjurat de frați și de surori. Rebecca și Hamish se purtaseră foarte frumos cu ea, iubind-o și crescând-o ca și când ar fi fost propriul lor copil, dar ei nu avuseseră copii ai lor. Nu o înțelegeau întotdeauna și nu știau despre acea energie fără hotare care creștea uneori în ea până când credea că avea să dea pe afară, ca într-o explozie. Iar *asta* îi dădea de obicei mai mari bătăi de cap decât ar fi fost dispusă să recunoască, după cum puteau să depună mărturie majoritatea sătenilor și a fermierilor.

Cum era oare să fii parte dintr-o familie numeroasă, una plină de zgomot și mișcare, și de toate ritualurile unei case pline? De aceea era așa atrasă de familia Carlisle, bănuia ea. Chestnut Hill era mereu un loc vesel și dinamic, cu dezordinea lui iubitoare, unde mereu se petrecea vreo șotie pe care Josie și cei trei frați o puneau la cale și la care putea lua parte și ea. Firește, casa ei, cu mătușica și cu unchiul, era foarte drăguță, dar era mereu prea tăcută, împietrită. Prea serioasă ca să fie și confortabilă.

Bucuria haosului organizat...Ea râse în vreme ce copiii îl obligau pe domnul Grundy să sară de pe scândură în oceanul de iarbă. Cu siguranță o găsise!

– Și-așa se duseră, enunță ea cu o șfichiuire dramatică a sabiei de lemn prin aer. Rosencrantz și Guildenstern au murit!

În vreme ce copiii scoaseră un chiuit puternic, iar domnul Grundy, care trebuia să se înece, se alătură uralelor, ea făcu un salt curajos de la bordul corabiei imaginare.

Sabia i se prinse într-o margine a unuia dintre cearșafurile umflate de vânt. Se încurcă în țesătură și se dezechilibră. Se prăbuși direct în cearșaf și căzu, rostogolindu-se prin iarbă învelită toată în pânză, aterizând lângă vârfurile unor cizme bine lustruite.

Încă pe spate, își ridică încet ochii jenată, îi miji din cauza soarelui strălucitor și întâlni privirea fixă a lui... Sebastian Carlisle.

O, nu!

Dintr-odată, strigăte de panică izbucniră printre copii. În loc s-o ajute, ei se împrăștiară printre sârmele cu cearșafuri, prin grădină și apoi prin toate colțurile. Toți fugiră ca șobolanii de pe o corabie care se scufundă, împreună cu domnul Grundy, care își scoase pălăria politicos înainte să dispară după clădire.

„Lașii!" Miranda mârâi, înfășurată în cearșaf ca o mumie de pirat, lipsită complet de apărare. Dintre toți oamenii, tocmai *el*. Ce umilință! Ar fi preferat să se arunce ea de pe scândură.

Încruntarea îngrijorată care îi întuneca fața se adânci când se aplecă și-și oferi mâna s-o ajute.

– Ești bine?

Oftă și își aruncă sabia de lemn înainte de a fi tentată s-o folosească împotriva lui.

– Sunt bine.

Neavând altă soluție dacă nu voia să sară ca un pește pentru a se elibera de cearșaf, îi luă mâna, iar el o ajută să se ridice. Expresia lui de dezaprobare când îi scoase pălăria de pirat îi spuse mai clar decât dacă ar fi urlat la ea că ducele nu era de acord cu aceste zbenguieli.

Ei, și ce dacă nu era de acord? Ea era cea care supraveghea copiii, și ei meritau să se joace un pic și să se comporte ca niște copii ce erau. Lumea adulților oricum avea să le tocească entuziasmul și inocența mult prea curând. Așa cum, aparent, se întâmplase și cu el.

– Ce făceai aici? Săgetă cu privirea puntea corabiei pe care copiii o înjghebaseră punând una lângă alta scânduri vechi, butoaie hărtănite și lăzi. De ce nu erau copiii la studiu?

– Erau la studiu, spuse ea în timp ce-i smulse pălăria din mână.

Dacă își imagina că avea să cedeze în fața lui doar pentru că o văzuse în rochița aia transparentă cu o noapte în urmă, ei bine,

se înșela amarnic! Deși, cu o grimasă interioară, își dădu seama că văzuse mai degrabă mult mai mult din ceea ce se găsea în afara rochiei decât ce era înăuntru. Cu toate astea, nu avea de gând să se lase intimidată de el. Lord sau Nelord Panteră.

– Studiau Shakespeare.

– Repetam scena piraților din *Hamlet*.

El ridică ironic dintr-o sprânceană.

– Nu există o scenă a piraților în *Hamlet*.

– Ei bine, poate că ar fi trebuit să fie, i-o trânti ea și se aplecă să-și ridice sabia. Era tot ce putea face ca să nu scoată o pufnitură iritată. Shakespeare îi pomenește pe pirați în actul cinci, dar niciodată nu-i arată, deci copiii și-au scris propria lor scenă cu pirații.

– Înțeleg. Buzele lui tremurară, deși ea nu-și dădu seama dacă de amuzament sau de supărare. Deci îi înveți să rescrie Shakespeare. Făcu o pauză, aproape cât o bătaie de inimă, dar putu simți o lume întreagă de dezaprobare în acea frântură de tăcere. Nici nu vreau să-mi imaginez ce-ai face cu Milton.

Miranda își înfrână pornirea de a-i spune că cei mici studiaseră din greu toată dimineața și avuseseră nevoie de o pauză după cât stătuseră înăuntru. Că ea petrecuse toată dimineața în pivnița întunecată și plină de praf în timp ce copiii își făcuseră harnici temele la matematică. Iar el mai mult decât oricine altcineva ar fi trebuit să înțeleagă cât de epuizant era să nu faci nimic altceva decât să muncești, având în vedere responsabilitățile lui și cum își petrecuse aproape tot timpul cu nasul în registrele contabile și în listele cu tot ce trebuia făcut pentru domeniu și în parlament.

Dar, după rușinea de noaptea trecută, nu era sigură că era nevoie să mai explice ceva din purtarea ei. Cu siguranță nu lui. Lord Panteră, într-adevăr.

Așa că-și încrucișă brațele la piept, cu vârful sabiei de lemn îndreptat spre el, și întrebă:

– Ce te aduce la orfelinat?

– De fapt, murmură el, am venit să te caut pe tine.

Ea făcu ochii mari.

– Poftim?

El – înghiți în sec – *o căuta pe ea?* Cuvintele lui se scurseră fierbinți prin ea, în paralel cu amintirile spontane ale nopții trecute

legate de acea voce joasă care torcea în urechea ei, spunându-i cât de adorabilă era, cât ar fi vrut să danseze cu ea...

Ce bleagă era! Pentru că, în mod sigur, el nu voia să spună că venise s-o caute pe ea, așa cum nu intenționase să spună nici unul dintre lucrurile pe care i le zisese azi-noapte când credea că era altcineva. Așa că de ce ar...

– Trebuie să vorbim. Făcu o grimasă îndepărtând vârful sabiei de el și își coborî vocea: Despre azi-noapte.

Panica îi cuprinse deodată stomacul, legându-i-l ca într-un nod. Aflase cineva ce făcuse? Ce *aproape* că făcuseră? Strânse pălăria de fetru în mâini, străduindu-se să respire și să nu leșine.

El își duse mâna sub redingotă și scoase pantoful ei roșu, de unde îl ascunsese în spatele cingătorii, apoi îl clătină în fața ochilor ei, ținându-l de funda lungă.

– Ți-ai uitat pantoful azi-noapte, Cenușăreasă, și n-aș vrea să te strecori înapoi în camera mea să-l recuperezi. Ochii îi străluceau zeflemitori. Ai putea ajunge din greșeală în altă cameră și să-l sperii de moarte pe Quinton.

Un nou val de umilință o copleși. După ce aruncă o privire prin grădină ca să se asigure că erau ascunși privirilor în spatele șirurilor de cearșafuri fluturate de vânt, se întinse grăbită să ia pantoful. Dar degetele i se închiseră în gol, pentru că el ridicase deja pantoful unde ea nu putea să-l atingă.

Afurisit fie bărbatul ăsta pentru că era așa înalt! Și așa impozant. Și musculos.

– Dă-mi-l, te rog, rosti ea pe același ton care nu suferea replică pe care îl folosise și cu copiii și apoi întinse mâna.

Dar el îl ținea în continuare unde ea nu putea ajunge, deasupra degetelor ei întinse.

– Nu până când nu vorbim.

Știind că nu avea să primească pantoful până când nu decidea el că era momentul să i-l dea, renunță și-și puse mâinile în șolduri, enervată pe el pentru că se juca așa cu ea. Iar afurisitul părea să se mai și distreze.

– Ți-am spus, seara trecută a fost o greșeală.

Își pironi privirea în pământ ca să nu i se vadă jena, deși nu-i era clar ce anume o stânjenea mai tare: faptul că o atinsese cu mâinile și cu gura pe pielea goală sau faptul că-i plăcuse.

– Sper că vei înțelege cum...

– Împreună cu mama, am decis să te sprijinim pentru sezonul monden. La Londra.

Ochii i se ridicară în zbor spre fața lui. Sezonul... Oh, era imposibil!

– Adevărat? rosti ea cu răsuflarea tăiată, cu inima bătându-i de prea multă emoție ca să poată vorbi mai tare.

El înclină capul în semn de confirmare, cu un zâmbet discret.

Un sezon la Londra! Visase la asta de când era o fetiță, doar ca să renunțe la această fantezie cu ocazia ultimei sale aniversări, când devenise majoră și înțelesese că nu avea să se întâmple niciodată, că era deja prea bătrână. Dar acum, faptul că el îi oferise... O, era pur și simplu măreț! Nu-și putea imagina ceva mai special, mai fermecător... un debut oferit de o ducesă și de o marchiză, escortată de un duce, în care ea să apară înveșmântată în rochii minunate, cu bonete elegante, cadrilurile, valsurile, toate seratele, cinele, dejunurile, plimbările în caleașcă...

– O, mulțumesc!

Râse cuprinsă de fericire și îi înconjură gâtul cu brațele în timp ce-l îmbrățișă. Pur și simplu, nu-i venea să creadă! Se dădu un pas înapoi, ca să se adune. Nu se putea opri din zâmbit! Și nici nu putea să-și domolească bătăile inimii.

– Mulțumesc foarte mult pentru această ocazie, spuse ea forțând cuvintele să treacă de nodul de recunoștință din gât. E mult mai generos decât pot exprima, și știu cât de norocoasă sunt să am această ultimă șansă de a mă bucura de un sezon.

– Ultimă șansă? Privirea lui trăda neîncrederea în vreme ce o învăluia, ca și când ar fi remarcat-o pentru prima oară. Câți ani ai?

Pieptul ei se strânse de iritare. Nu-și aducea aminte petrecerea de ziua ei pe care o ținuseră mătușica și unchiul în noiembrie anul trecut, la care asistaseră el, împreună cu toți ceilalți frați Carlisle? Era foarte ocupat cu treburile ducatului, dar totuși... Oftă.

– Douăzeci și unu.

O strălucire întunecată îi trecu prin ochi, și o privi iar, atent și îndelung, din creștetul capului până în vârful botinelor. Se foi stingheră sub căutătura lui, deși bănuia că în sfârșit o vede ca pe femeia care devenise în locul fetei pe care o știa dintotdeauna. Și când

se gândea că tot ce trebuise să se întâmple pentru ca el să remarce asta fusese s-o găsească în patul lui.

Ironia era mușcătoare, pentru că asta își dorise. Doar că de la *alt* frate Carlisle.

Dar când buzele lui se strânseră într-un surâs abia perceptibil, iar mâna sa înmănușată se întinse să-i aranjeze un cârlionț rebel, inima i se opri. Știa că se înșelase și că el n-o văzuse niciodată ca pe altceva decât ca pe o simplă fată. Chiar și după nefericita demascare din noaptea trecută a lui Lady Rose de mâinile lui foarte dibace.

Însă nu avea nici cea mai vagă idee de ce îi păsa în vreun fel de modul în care o privea Sebastian Carlisle. Doar că acum îi păsa. Noaptea trecută schimbase mult lucrurile între ei.

– Meriți acest sezon, îi spuse el, luând-o prin surprindere. Apoi o uimi când adăugă liniștit: Și ai câștigat asta pe drept, cu munca ta pentru orfelinat și cu atenția pe care ai arătat-o familiei mele. Măcar atât să putem face pentru tine.

Îl privi mută. Nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut răspunde la așa ceva.

– Îi va face bine și mamei. Vocea lui se îmblânzi, trădând îngrijorare. Să te asiguri că se simte bine, te rog. N-a mai fost în apele ei de la moartea tatei.

Văzându-i grija din ochi, simți cum i se lasă o greutate pe umeri. Afurisit să fie că nu putea să fie furioasă pe el! Sebastian era uneori arogant, iar alteori frustrant de cumsecade, dar îi păsa într-adevăr de mama lui.

– O să fac tot ce-mi stă în putere, îl asigură ea.

Și chiar asta intenționa.

El își înclină capul, mulțumit de asigurările ei, deși Miranda era sigură că el nu conștientiza că ea fusese de acord cu el numai de dragul ducesei. Cu siguranță, nu de dragul lui.

– Dar ce are asta de-a face cu noaptea trecută?

Se întinse ușor după pantof, dar el îl trase din fața ei. Iar. Ea își dădu ochii peste cap.

– Robert va fi și el acolo. Și ai avut dreptate. Privirea lui se întunecă precum noaptea, în timp ce o susținea pe a ei. Plănuiește s-o curteze pe Diana Morgan.

Ochii ei deveniră duri, și scutură din cap, neputând să-și găsească vocea. Știa că asta urma, știa asta încă din toamna trecută. O femeie așa frumoasă precum Diana Morgan... Sigur că Robert avea să se îndrăgostească de ea. Iar ea de el. Cum ar fi putut să nu, la cât de minunat era Robert? Dar faptul că știa că asta urma să se întâmple nu făcea situația să fie mai puțin dureroasă. Miranda nu se așteptase să simtă această clipă atât de... goală. Și de cumplită. Își apăsă mâna strânsă ca o gheară la piept, de parcă ar fi încercat să lupte fizic cu durerea covârșitoare.

– Va trebui să-i vezi împreună, rosti el cu blândețe, să mergeți la aceleași evenimente, să stai lângă ei la cine... Poți face asta?

Încă o scuturare a capului. Deodată, sezonul ei nu mai părea minunat.

– Îmi pare rău, Miranda, știu că ții la el.

Și avea să o facă mereu.

Schițând din cap un semn de înțelegere, privi în altă parte și clipi pentru a-și risipi pâcla de lacrimi din ochi. În acel moment, nu știa ce durea mai tare – faptul că Robert o alesese pe domnișoara Morgan sau că ea nu avusese nici măcar o șansă să fie remarcată de el. Când în cele din urmă își făcuse curaj să-i spună ce simțea și hotărâse să-i arate ce femeie devenise, totul se dusese pe apa sâmbetei. Fiindcă greșise fratele. I-ar fi venit să râdă dacă nu ar fi durut așa tare.

Apoi, Sebastian spuse, aproape precaut:

– Voi merge și eu la Londra.

Ea întinse mâna din nou, sperând că el avea să se comporte ca un gentleman și să îi înapoieze pantoful. Ar fi putut apoi să intre înapoi în orfelinat, să se ascundă în biroul ei și să plângă fără să fie văzută.

– Firește că vei merge. Trebuie să asiști la ședințele din Camera Lorzilor și s-o însoțești pe mama ta.

– Și să-mi găsesc o soție, spuse el cu glas jos.

Privirea ei țâșni înspre a lui. Cu o neîncredere împietrită, căută pe fața lui indicii că ar fi glumit, dar nu găsi altceva în afară de sinceritate sobră.

O soție? *Sebastian?* Nu-l știuse niciodată preocupat să facă curte sau să fie interesat de căsătorie sau... ei bine, să arate vreun interes matrimonial vreunei femei. Chiar și înainte de a fi în situația în care se găsea acum, nu făcuse nimănui curte la modul serios, preferând

tot soiul de legături sau de vizite secrete care dădeau apă la moară tuturor bârfitoarelor bătrâne din Anglia. Dar întotdeauna atrăsese atenția femeilor oriunde apărea și fără să știe lăsase în urma lui un șir lung de inimi frânte. În fond, era un Carlisle. Dar o soție...

Brațul îi căzu fără vlagă pe lângă trup. Nu știa cum să reacționeze. Sau ce să spună. În afară de:

– Ei, da, îmbătrânești.

Cu o grimasă de exasperare, el coborî pantoful. Timpul pentru jocuri se pare că trecuse.

– Am nevoie să găsesc o ducesă și să îmi asigur un moștenitor.

Ochii săi nu-i slăbeau pe ai ei, dar strălucirea se redusese. Știa cât de devotat era el problemelor ducatului, dar simțea deodată o compasiune neașteptată pentru faptul că el considera căsătoria doar ca pe o altă îndatorire de împlinit. Pur și simplu, doar o altă responsabilitate care îl împovăra.

– Sezonul acesta reprezintă ocazia perfectă. Aș putea să mă căsătoresc până în august.

„August." Stând acolo în lumina palidă de ianuarie, căldura verii părea atât de departe. Până când se uită în ochii lui, și atunci i se păru dintr-odată la fel de aproape ca săptămâna ce urma să vină. De ce era așa afectată de decizia lui? Era de așteptat, până la urmă. Era duce și avea nevoie de un fiu care să-i fie moștenitor și să-i continue tradiția.

Dar Sebastian cu o soție... Miranda nu-și putea imagina asta nici în ruptul capului.

Dintre toate întrebările care înotau în mintea ei confuză, prima care se ivi înainte de a o putea opri fu:

– Și dacă nu găsești una până în august?

El chicoti; sunetul adânc se rostogoli în mica distanță care îi separa și îi pătrunse în piept, pulsând apoi până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Cu părere de rău, își aminti din nou căldura gurii lui pe trupul ei și complimentele lui delicate care o învăluiseră, iar inima începu să-i bată cu putere.

– Nu-ți face griji, o să găsesc, o asigură el. Apoi râsetul i se stinse și murmură cu un rânjet autoironic: E uimitor ce poate să facă moștenirea unui ducat pentru popularitatea unui bărbat.

Ar fi trebuit să-l bucure conștientizarea faptului că această căutare de soții pe care o desfășura urma să fie mai ușoară, dar în mod

clar nu era așa. Fusese mult mai relaxat când era mai tânăr, mai spontan, mai jovial... mai liber. *Viu*. Dar acel bărbat tânăr și chipeș pe care și-l amintea, care arbora mereu un surâs seducător pentru toată lumea și care își găsea cu ușurință calea în orice situație dispăruse. În locul lui, stătea acum un duce.

Pentru o clipă, Miranda uită de rușinea legată de noaptea trecută și de frustrarea ei în privința lui, iar inima i se îndureră gândindu-se la el.

El îi zâmbi, dar expresia forțată nu îi ajunse și la ochi.

– Va trebui să le gonesc cu bățul.

Miranda ridică sabia de lemn.

– Atunci, poți să-l împrumuți pe-al meu.

El râse, luându-i sabia din mână și examinând-o cu emfază, cu ochii mijiți. Iar ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Îți doresc mult succes, Sebastian, spuse ea stingherită, dacă îți dorești cu adevărat să te căsătorești.

– Da, îmi doresc.

Dar zâmbetul lui păli, iar relaxarea de o clipă pe care o văzuse la el dispăru. Îi simți imediat lipsa. Cât de fericit ar fi dacă și-ar permite să fie bărbatul lipsit de griji care fusese cândva? Dacă și-ar îngădui să mai râdă? Dacă ar putea uita preț de câteva ore în fiecare zi că era ducele de Trent și ar putea fi iar Sebastian?

Dar nu-și putea imagina nici asta.

El înfipse vârful sabiei în pământ, lăsând-o așa lângă el.

– Dacă realmente îmi vrei binele, va trebui să te rog să îți supraveghezi atent comportamentul la Londra.

Deodată, toate frustrările o înecară în noianul lor. Își încrucișă brațele indignată.

– Nu mai sunt un copil care să aibă nevoie de dădacă. Sunt o femeie în toată firea, în caz că n-ai observat.

– Oh, am observat.

Privirea încinsă pe care i-o aruncă îi trimise furnicături în corp, și nu-și putu opri zbaterile inimii ei prostuțe. Și nici confuzia care apăru imediat în ea.

– Însă trebuie să admiți că ai un mod aparte de a intra în bucluc.

Se uită fix la el, amuțită de acuzațiile lui tăcute și de reacția ei la adresa lui.

– Nu știu ce vrei să spui.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu tu ai fost cea care a dat foc la depozit, anul trecut?

Era șocată.

– A fost un accident. Cineva a lăsat o lampă să ardă pe podea. Putea fi răsturnată de oricine...

– Și nu tu ai dat drumul tuturor puilor de găină ai doamnei Mortimer, nu tu ai lăsat oile libere în câmpul de orz și ai distrus plăcinta pe care o făcuse doamna Cooper ca premiu?

– Toate au fost fără intenție, și tu știi asta.

Nu-i venea să creadă că el încerca să folosească astfel de accidente nevinovate împotriva ei, mai ales că ea încercase să ajute pe toată lumea.

El o țintui cu o privire aprigă.

– Nu tu ai fost cea care a repus pârâiașul pe un nou făgaș?

La auzul acestei acuzații, ezită, o roșeață fierbinte de rușine ridicându-i-se dinspre ceafă. Bine, poate că asta fusese intenționat. Dar o făcuse numai ca să ajute fermierii ale căror terenuri erau prea departe de pârâu pentru a-și iriga recoltele în timpul secetei. Nu avusese în minte decât ce era mai bine pentru sat.

– A fost o greșeală bine intenționată.

– Încă adun pietre de pe pășunea sudică.

Făcu o grimasă. Doamne, omul ăsta chiar purta pică mult timp! Oare era vina ei că problemele păreau să se țină după ea? Probleme cu care nu avea nimic – sau, mă rog, aproape nimic – de-a face? Cu siguranță, era de acord cu faptul că, atunci când era mai tânără, fusese cam zburdalnică, intrând mereu în vreun bucluc. Dar mai degrabă problemele o găseau ele pe ea. Însă toate acestea încetaseră de când își asumase conducerea orfelinatului și își găsise calea în viață, având în sfârșit un făgaș pe care să-și canalizeze energiile. Fiindcă stătea mereu cu nasul în catastifele moșiei, Sebastian pur și simplu nu înțelesese asta încă.

Și care ar fi fost, oare, alternativa? Să ignore dificultățile tuturor sătenilor și ale vecinilor la care ținea? Fusese prea tânără să-și poată ajuta părinții atunci când se îmbolnăviseră de friguri și muriseră, însă, atâta vreme cât avea suficientă energie să-i ajute pe ceilalți – și părea că avea această energie tot timpul –, urma să facă tot ce trebuia. Oh, cum să *nu* ajute pe cineva care avea nevoie de ea?

Poate că nu cu irigațiile din nou. Trase o gură de aer în piept.

– Toate astea s-au întâmplat cu mulți ani în urmă.

– Focul de la depozit, îi reaminti el.

– *Majoritatea* s-au întâmplat acum mulți ani, preciză ea. În plus, n-au fost pagube serioase. Când el ridică dintr-o sprânceană la acea constatare, reamintindu-i despre baloturile de materiale textile care fuseseră singurele victime din incendiu când lovise lampa din greșeală și răspândise gaz peste ele, ea adăugă: Nu voi face nimic care să-ți creeze probleme la Londra, Sebastian. De fapt, mă îndoiesc că ne vom vedea prea mult cât vom fi acolo. Așa că vei avea toată libertatea să mergi la ședințele parlamentare și să curtezi doamnele pe care le dorești, cât eu voi sta cu mama ta și...

Se opri în mijlocul frazei, ca și când un gând îi răsărise brusc în minte. O idee perfectă, minunată, senzațională! Buzele i se întredeschiseră ușor în vreme ce lua în calcul... Oh, ar fi *perfect!*

Ochii lui Sebastian luciră cu o expresie de neastâmpăr și de alarmă la adresa expresiei ei entuziaste. În vreme ce zâmbetul ei creștea, tremurul lui nervos se accentua.

Miranda își înclină capul gânditoare.

– Robert va sta cu voi la Londra?

– Da, la Park Place. Fața lui se întunecă de suspiciune. De ce?

Aproape că râse. O, o idee absolut perfectă, *splendidă!*

– Atunci, voi face tot posibilul să mă comport impecabil, fu ea de acord cu entuziasm. Simțea furnicături în degete la gândul că sezonul urma să se desfășoare într-un mod ideal, deși cu câteva clipe în urmă credea că totul era ruinat. Și încă o șansă cu Robert. Ba chiar te voi ajuta cu doamnele dacă ești de acord să...

– Cum ai putea tu să mă ajuți la asta?

Nu mai era nici un fel de tensiune în spatele întrebării, doar neîncredere fățișă. Și mai multă circumspecție.

Îi aruncă o privire plină de milă.

– Nu ai nici cea mai vagă idee despre adevăratele jocuri de putere care au loc în saloanele doamnelor, nu?

Sebastian se holbă la ea, cu buzele întredeschise și cu ochii lui de safir mari, neavând în mod clar nici cea mai vagă idee ce ar trebui să răspundă.

– Burlacule! chicoti ea cu o mișcare a capului, scoțând un sunet scurt cu limba la adresa naivității lui. Iar voi, bărbații, aveți impresia că voi conduceți țara asta.

–Chiar o facem, veni replica lui în timp ce-și încrucișa brațele peste pieptul larg. Unii dintre noi mai mult chiar decât alții.

Mâna ei schiță un semn prin care trecea peste subiect.

–Mă voi purta cum se cuvine. Deși știa că era o promisiune inutilă, pentru că era cu siguranță capabilă să evite problemele timp de șase luni. Și te voi ajuta cu tot ce ține de mine ca să-ți găsești o soție.

Un zâmbet de ușurare apăru pe buzele lui.

–Îți mulțumesc pentru...

–*Dacă* ești de acord să mă ajuți cu Robert.

El îngheță, uimit. Apoi îi aruncă o privire ciudată, de parcă era sărită de pe fix. Sau îndrăgostită prostește de un bărbat care nici măcar n-o observase ca femeie.

–Ce fel de ajutor, mai exact? întrebă el.

–Doar să fiu observată de el ca fiind altcineva decât eu însămi... Sau altfel decât persoana care mă crede că sunt, oricum. Schiță o grimasă la gândul sarcinii imposibile pe care și-o dădea. Dar trebuia să încerce. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă n-ar fi încercat o ultimă dată să-l facă pe Robert să o iubească. Să am o șansă concretă în fața Dianei Morgan, atâta tot.

El pufni gânditor, îndoindu-se în mod evident de târgul nebunesc pe care ea îl propunea.

–Miranda...

–Nu va trebui să faci prea multe, îl asigură ea, încercând să-l convingă repede să fie de acord și să-i dea de înțeles că nu era nebună. Sau măcar nu foarte nebună. Timpul pe care o să-l am cu el va fi foarte scurt, oricum. Mai ales pentru că va sta cu Josie și cu familia ei. Doar ajută-mă să mă fac *remarcată,* atâta tot.

El se apleca spre ea și-i vorbi încet:

–Dar te-am văzut cum încerci tu să te faci remarcată când vine vorba despre Robert.

–Aceea a fost o greșeală, șopti ea.

–Atunci, ești de acord că a fost o greșeală să te strecori așa în...

–O, nu, îl corectă ea clipind. Înțelesese totul pe dos. Vreau să zic că a fost o greșeală să am încredere în valet. Data viitoare, voi întreba majordomul.

O privi fix, cu ochii mijiți, iar ea bănuia că îi venea s-o strângă de gât pe loc, acolo, în grădina din spate.

–E o nebunie.

Un gând teribil îi apăru Mirandei în minte, iar stomacul i se strânse.

– Pentru că ești convins că nu sunt suficient de bună pentru fratele tău, îl acuză ea, cu lacrimile înțepându-i ochii din cauza cuvintelor lui. Nu ești de acord cu mine ca parteneră pentru el.

– Nu e deloc vorba despre *asta*. Ochii i se îmblânziră. Toți ținem la tine, știi asta. Inclusiv Robert. Vrem doar ce e mai bine pentru tine. Făcu o pauză. *Eu* vreau ce e mai bine pentru tine.

Ceva din felul în care spusese aceste cuvinte îi făcu inima să bată mai tare.

– Și ce e mai bine nu înseamnă o relație cu Robert?

– Îl iubesc pe fratele meu, mi-aș încredința viața în mâinile lui. Este un om minunat, care ar fi norocos să te aibă. Ridică dintr-o sprânceană. Doar că nu sunt sigur că e cea mai potrivită opțiune pentru *tine*.

– Este. Spuse cuvintele cu toată convingerea pe care o putea aduna, deși sunau lipsite de putere chiar și în propriile urechi. Ai cunoscut-o pe Diana Morgan și mă știi pe mine. Care din noi două crezi că e mai potrivită pentru fratele tău?

El se uită lung la ea pentru un moment, în timp ce se gândea la întrebarea ei. Apoi, clătină din cap.

– Va trebui să faci exact cum îți spun eu. Ești dispusă?

Speranța o cuprinse.

– O să mă ajuți, atunci?

– N-o să permit nici un fel de scandal care să afecteze reputația familiei, o avertiză el, sau care să mă împiedice să-mi găsesc soția potrivită. Ochii lui albaștri zăboviră asupra ei, nelăsând loc pentru neînțelegeri. Nici măcar dacă asta înseamnă că-l vei pierde pe Robert.

– Nu voi face nimic intenționat ca să-ți rănesc familia, spuse ea, iar vocea îi era suficient de onestă încât să îi alunge dubiile. Îți iubesc familia la fel de mult ca pe a mea și nu aș vrea niciodată să-i văd că suferă. Cu atât mai puțin din cauza mea.

El răsuflă greu.

– Bine, căzu de acord, acceptând termenii ei. O să te ajut cu Robert *dacă* te porți cum trebuie.

Doamne, iar se întorceau la *asta?* Îl împunse cu degetul în piept.

– Dacă *tu* te porți cum trebuie...

Dar ochii lui duri îi tăiară cuvintele la jumătate și își retrase încet mâna. Erau momente în care știa că nu era bine să întindă coarda

cu Sebastian, iar acum era unul dintre acele momente. Mai ales că fusese de acord s-o ajute.

– Nu glumesc, Miranda. Te voi ajuta cu Robert doar dacă nu faci necazuri. Și adăugă: Cum ar fi să te strecori într-un mod scandalos în dormitoarele unor gentlemeni îmbrăcată în costum de bal mascat.

Of, asta! Iar.

– Nu a fost scandalos.

Flutură din mână. Cu siguranță, știa că scandalurile aveau loc doar dacă se descoperea ce se întâmplase. În fond, nimeni nu aflase încă de faptul că inundase din întâmplare prăvălia măcelarului când avea treisprezece ani și nu avea nici o intenție să spună ceva despre asta.

– M-am asigurat că nu va ști nimeni. A fost doar...

– Surprinzător ca naiba, recunoscu el cu o încruntare mirată, să te găsesc pe tine în pat, *pe tine*, dintre toate femeile. Își plecă privirea și murmură: În acel costum.

Ochii lui albaștri stăruiau asupra ei, și Miranda simți cum se încălzește, așa cum se încălzise atunci când el îi privise sânii goi noaptea trecută, la lumina focului. Oare se gândea la asta, își amintea... Imposibil! Nu Sebastian. Cu siguranță n-ar fi flirtat cu ea. Fusese suficient de clar noaptea trecută. Când crezuse că era Lady Rose, nu-și putuse ține mâinile departe de *ea*. Dar, când aflase că apetisanta Rose este Miranda Hodgkins, nu știuse cum să scape mai repede de ea.

Bărbații! Oare avea să-i înțeleagă vreodată?

– Dacă aș fi știut că e camera ta, n-aș fi intrat niciodată, pufni ea iritată. În fond, nu erai tu fratele pe care îl căutam.

Fața lui se întunecă. În loc să fie ușurat, părea chiar mai enervat. Ceea ce o făcea pe ea să fie și mai frustrată în legătură cu el.

– Noi doi nu ne-am potrivi niciodată, Sebastian.

Ea își încrucișă brațele la piept. Era extrem de tentată să pună mâna pe sabia de lemn.

– Măcar Robert știe cum să se distreze și să se amuze.

Ochii lui aruncară văpăi, și o dogoare adâncă străluci în licăririle lor.

– Nu te iluziona.

Făcu un pas spre ea, reamintindu-i deodată de pantera prădătoare de noaptea trecută în vreme ce se apropia de ea, micșorând

distanța dintre ei până când putu să-i murmure la ureche doar aplecându-și capul:

– Știu foarte bine cum să mă distrez.

Vocea lui guturală o învălui ca ploaia caldă de vară în vreme ce răsuflarea lui fierbinte îi gâdila urechea.

– Dacă mai zăboveam câteva momente azi-noapte, ai fi descoperit singură cât de bine știu să mă distrez.

Ea fu scuturată de un fior, simțind fluturi neașteptați în stomac. Răsuflarea îi rămase prizonieră în gât, și pentru o clipă nu se putu mișca. Nu dori să se miște. Tot ce își dorea era să mai audă încă o șoaptă guturală a lui, să simtă o altă avalanșă de căldură lichidă prin trupul ei, oprindu-se chiar acolo, în locul acela intim dintre picioarele ei. Era clar că ceea ce spusese el fusese menit să fie un avertisment, dar corpul ei auzise doar o promisiune plină de dorință. Din partea lui Sebastian, dintre toți bărbații!

Dumnezeule, înnebunise!

Pantoful ei era în continuare în mâna lui. Se repezi spre el, nedorindu-și nimic altceva decât să-l ia și să fugă, dar el îl ridică și mai mult, tocmai când degetele ei îl atinseră în treacăt.

Împinsă de forța cu care se avântase, se izbi de el. Corpul ei se lipi pentru scurt timp de al lui, suficient cât să-i simtă mușchii tari ai pieptului și ai coapselor pe moliciunea ei. Suficient cât brațul lui liber s-o prindă în încercuirea lui și s-o țină strâns de el. Suficient cât să-și aducă aminte de căldura mâinilor lui care îi mângâiaseră șoldurile și sânii, de delicioasa fierbințeală a gurii lui pe trupul ei...

Se scutură ca pentru a scăpa de un fior și se desprinse de el, retrăgându-se repede, luând distanță față de el.

– Sunt de acord cu termenii înțelegerii noastre, murmură ea, neputându-și desprinde ochii de ai lui, în ciuda zbaterilor frenetice ale inimii.

Oare el avea același efect și asupra altor femei, același neliniștitor ritm al confuziei de fiecare dată când se apropiau de el? Aceleași frânturi de teamă că aveau să se piardă în el? Dacă da, atunci chiar trebuia să-l ajute să-și găsească o soție mai mult decât își dădea el seama. Era clar că acest bărbat habar nu avea cum să se poarte în preajma femeilor.

Fără să rostească o vorbă, el îi întinse pantoful.

Ea îl luă cu grijă din mâna lui, ferindu-se să-l atingă, și îl ascunse în buzunarul hainei.

– Și perechea lui?

– O țin ostatică.

Spaima o blocă.

– Ostatică?

El încuviință cu o mișcare a capului, iar părul lui de aur străluci în lumina razelor de soare, sub borurile jobenului.

– Îl voi folosi să-i dezvălui lui Robert sentimentele tale pentru el dacă nu-ți ții promisiunea.

– N-ai îndrăzni! rosti ea rămânând fără aer.

Trebuia să-i spună lui Robert ce simțea la timpul potrivit, în felul potrivit. Să i se arate o dovadă că ea fusese în dormitorul fratelui său, din greșeală, cu siguranță că *nu* era calea potrivită pentru asta.

El ridică amuzat dintr-o sprânceană, aplecându-se către ea, ochii fiindu-le la același nivel.

– Șantajul nu se rezumă la vaze de Crăciun.

Ea rămase cu gura căscată în fața îndrăznelii lui, cu mâinile încleștate în pumni pe lângă corp, în vreme ce ochii îi sclipeau către sabia de lemn, acum mult prea departe de ea.

– Ești un bărbat absolut îngrozitor, care....

– Care, în clipa de față, are pantoful tău, Lady Rose.

Zicând acestea, se dădu un pas înapoi, pentru a nu putea fi lovit de ea. Și, pe bună dreptate, pentru că el o învățase să dea cu pumnul când avea zece ani.

– Îl vei primi înapoi când o să găsesc o mireasă și când oferta de căsătorie va fi acceptată. Nici o clipă mai devreme.

Sprânceana ei se ridică a îndoială.

– Și nu vei renunța la promisiunea pe care mi-ai făcut-o, de-a mă ajuta cu Robert?

– Te voi ajuta cum voi putea. Ochii i se îmblânziră. Dar nu pot să poruncesc inimii lui.

Ea îl privi furioasă, știind că nu avea de ales. Nu dacă își dorea ca Robert să se îndrăgostească de ea. Nici nu era de mirare că Sebastian excela în sesiunile parlamentare dacă așa își manevra și oponenții.

– De acord, zise îmbufnată. Așadar, ne-am înțeles, bine?

– Așa să fie.

Îi zâmbi ușor, încrezător. Miranda îl privi îndelung, simţind o adevărată cascadă de emoţii clocotind înăuntrul ei. Obţinuse exact ce-și dorise – ajutorul lui în ceea ce-l privea pe Robert. Și atunci de ce avea impresia că tocmai încheiase un pact cu diavolul?

Capitolul 4

Mayfair, London
O lună de iarnă mai târziu

Miranda privea pe geam la marea casă de oraş care avea faţada spre bulevardul larg, mărginit de copaci, şi încerca să nu rămână cu gura căscată din pricina mirării.

– Am ajuns, anunţă Elizabeth Carlisle, stând lângă ea în trăsura în care călătoriseră în ultimele zile din Lincolnshire. Ea se aplecă spre Miranda strângându-i mâna în semn de bun venit. Iată Park Place.

– Slavă cerurilor, murmură Robert, aplecându-se pe bancheta din faţă, unde petrecuse o mare parte a călătoriei dormind pe rupte.

Miranda aproape că nu-i auzi mormăielile, atenţia fiindu-i captivată de casa frumoasă. Înaltă de patru etaje și lată de șase travee, casa avea faţada chiar la bulevard, cărămizile sale roșii în stil georgian contrastând cu ornamentele şi porticul proaspăt vopsite în alb. Era mult mai frumoasă decât celelalte case pe lângă care trecuseră în ultima parte a călătoriei, în zona Hyde Park. Aceste case retrase de la stradă, ascunse în spatele gardurilor de fier forjat, erau măreţe, într-adevăr, dar aveau un aer de arogantă inaccesibilitate, pe când Park Place era un loc strălucitor, cald... pur și simplu, perfect.

Așa era și Londra, cu fiecare centimetru murdar, urât mirositor și aglomerat. O, era fabuloasă! Străbătuseră timp de două ore orașul, putând să vadă priveliştile minunate cu Tamisa și cu domul catedralei St Paul, impozantul Tower și străduţele strâmte și labirintice din City, care dădeau în străzi largi, în vreme ce se îndreptau înspre vest, către Mayfair, cu străzile sale străjuite de copaci, cu frumoasele piaţete deschise și cu marile case. Nu văzuse niciodată așa ceva. Rămăsese fără suflare.

Fusese în Lincoln când avea paisprezece ani, într-o călătorie cu unchiul Hamish ca să rezolve o problemă cu niște taxe, dar chiar

și acel oraș, cu măreața lui catedrală și cu castelul, era un sătuc în comparație cu Londra, cu toate casele ei și marile clădiri, cu tăvălugul de trăsuri și de cai de pe străzi, cu pietonii frenetici și cu vasele agile de pe fluviu. Orașul pulsa de energie și avânt, și ea aproape că nu-și putea crede ochilor că ajunsese în sfârșit. Londra! Îi cânta inima de încântare.

O privire spre fața obosită a lui Robert, care aștepta pe marginea locului său ca lacheul să deschidă portiera trăsurii, îi spuse că el nu-i împărtășea entuziasmul.

Însă nimic din călătoria de la Lincolnshire nu păruse să-i atragă atenția. Fusese mult mai prins de neajunsurile călătoriei decât de partea încântătoare. Așa că, după câteva încercări de conversație cu el care nu duseseră nicăieri, și în nici un caz genul de conversații intime care să arate că o observase totuși, Miranda renunțase și-și petrecuse timpul uitându-se pe geam la decorul care se derula în viteză în fața ochilor săi.

Firește, el nu le avea decât pe mama lui și pe ea pe post de companie, așa că nu putea să-l condamne prea tare că preferase să doarmă. Sebastian și Quinton plecaseră deja la Londra cu o săptămână în urmă, încredințându-i lui Robert sarcina de a le însoți pe doamne. Miranda bănuia că el nu era deloc încântat de ideea de a fi închis într-o trăsură timp de patru zile cu două femei, deși, în sinea ei, ea se simțea încântată să petreacă atâta vreme cu el. Și era cu atât mai recunoscătoare lui Sebastian decât era dispusă să admită, pentru acest aranjament cu fratele său.

Lacheul deschise portiera și se trase într-o parte, cu o scurtă plecăciune.

Trăgând absent aer în piept, Robert puse piciorul jos și se întoarse să le ajute la coborâre.

– Mamă.

Ducesa își lăsă mâna într-a lui, și el o ajută să se dea jos din trăsură, ducând-o pe alee în sus, spre scările de marmură de sub porticul central.

Incapabilă să-și potolească entuziasmul și să-l aștepte s-o ajute la coborârea din trăsură, Miranda își scoase capul pe ușa deschisă, ca să poată privi mai bine casa. Oh, era grandioasă! Și așa frumoasă. Furată de splendoarea fațadei, cu ochii care lunecau de la o fereastră înaltă la alta, făcu un pas către scară...

Și se împiedică.

Cu un icnet slab de surpriză, se rostogoli înainte pierzându-și echilibrul.

Brațe puternice o înconjurară și o prinseră, ridicând-o cu grație și repunând-o pe picioarele ei, pe alee.

Cu ochii acoperiți de boneta ei nouă, nu putu să-l vadă pe eroul din spatele său care o salvase, dar probabil era Robert. Pur și simplu, trebuia să fie el! Inima i-o luă la goană atât din pricina bucuriei, cât și din cauza jenei de a-i fi căzut în brațe, deși... oare ar fi o idee bună să leșine doar ca să mai rămână acolo încă puțin?

Apoi, îi zări pe Robert pe portic, lângă mama lui, și inima i se strânse. Deci nu Robert se grăbise să-i vină în ajutor. Probabil că era lacheul, care fusese așa de drăguț încât s-o salveze, doar că acesta era deja în spatele trăsurii să ajute cu bagajele. Ceea ce însemna că...

O, nu!

– Deja faci probleme, Lady Rose? îi murmură ironic o voce familiară. Și chiar de la primii tăi pași în Londra.

„Sebastian."

Ignorând fluturii pe care i-i stârnise în stomac, își dădu ochii peste cap, îngrozită că, dintre toți, tocmai el o văzuse cum se împiedicase. Murmură:

– Acum știm de ce se numesc pantofii așa[1]...

Sebastian râse. Sunetul moale i se rostogoli pe spate și-i făcu inima s-o ia la goană ca mai înainte, doar că acum, asta era din pricina umilinței și... ei bine, și din altă pricină, pe care nu era dispusă s-o recunoască.

În timp ce o ridică și o îndepărtă de el, Miranda deveni deodată conștientă că ducesa îi privea curioasă. Dar Sebastian nu păru să observe asta, în vreme ce-i surâse formal și o întâmpină cu o înclinare a capului.

– Bine ai venit la Park Place, domnișoară Hodgkins.

Ea făcu o reverență zâmbind, recunoscătoare pentru amabilitatea lui, deși venise la pachet cu o doză zdravănă de ironie.

– Excelență!

Cu un semn către lacheii care se grăbeau din casă pentru a se ocupa de trăsură, îi luă brațul, ca și când era cu adevărat un oaspete la ei, nu fătuca de a țară căreia îi ofereau un sezon londonez. O însoți înăuntru, în vreme ce mama lui și Robert erau prinși cu instrucțiunile

[1] În limba engleză, *slippers* – pantofi; *to slip* – a aluneca

despre sortarea bagajelor, care erau de dus în casă și care rămâneau în trăsură.

–Ați călătorit bine încoace? întrebă el încet în vreme ce o conducea prin holul central, cu scările de marmură urcând elegant în lateral către etajele superioare.

– Da, a fost foarte plăcut, spuse Miranda dezmorțindu-se.

Ar fi vrut să se oprească și să se holbeze nestingherită la minunata casă ce i se dezvăluia, dar deja se făcuse de râs nefiind atentă unde punea piciorul. Dacă s-ar fi împiedicat iar în prezența lui... O, ar fi murit de rușine!

– Peisajele de pe drum au fost tare frumoase.

La auzul acestor cuvinte, el zâmbi cu o grimasă. Cei doi erau singuri în casă în acel moment, el arătându-i drumul către salonul de zi, și își coborî gura aproape de urechea ei.

– Mă refeream dacă ai avut ocazia să vorbești singură cu Robert, după cum sperai.

Dezamăgirea îi străpunse pieptul. Nu, nu fusese deloc cum sperase ea. Oh, Robert fusese agreabil cu ea și extrem de curtenitor cu cele două femei de fiecare dată când se opriseră la hanuri pe drum. Dar o tratase ca pe o soră aflată în grija sa, nu ca pe o femeie de care s-ar putea îndrăgosti. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar i se adresase la un moment dat cu acel apelativ sâcâitor pe care băieții i-l adresaseră pe când avea șase ani: „spiriduș". Își încleștă dinții de furie numai gândindu-se la asta.

Nefiind deloc dispusă să admită eșecul așa repede, Miranda încercă să fie evazivă:

–Am vorbit puțin în trăsură, când n-a dormit.

Ceea ce se întâmplase în majoritatea timpului. Dar Sebastian nu trebuia să știe asta. În fond, el se zbătuse să facă pregătirile de călătorie în așa fel încât ea să fie cu Robert, și ea nu voia ca el să știe cât de mizerabil eșuase în a-i capta atenția fratelui său.

Ajunseră în salon. O lăsă să intre în fața lui în frumoasa încăpere, decorată în nuanțe delicate de albastru și crem, cu mătăsuri și brocarturi, cu oglinzi cu rame elegant aurite, poziționate pe pereții dintre ușile înalte și cu două candelabre care pluteau deasupra capetelor. Era cea mai frumoasă cameră pe care o văzuse vreodată, care nu lăsa nici o urmă de îndoială cu privire la averea și poziția ducelui de Trent. Dacă mai avea nevoie de ceva care să-i amintească

faptul că în Londra Sebastian era mult mai mult decât un proprietar bogat de terenuri rurale, această cameră o declara fără drept de apel.

– Despre ce ați vorbit? insistă el curios, atrăgându-i atenția de la marele salon și de la heruvimii durdulii care se alergau unii pe alții pe tavanul pictat.

– Despre pescuit, spuse ea, zâmbind inocent și fluturând din gene.

El se opri în loc, cu ochii măriți de surpriză.

– Despre pescuit?

– Sigur că nu!

Ea râse de el, iar buzele lui se strânseră când își dădu seama că îl tachina.

– Nu-ți face griji, m-am comportat îngrozitor de corect. Am păstrat conversația la subiectele potrivite pentru o tânără doamnă.

Ridică din umeri și-și desfăcu boneta, lăsând panglicile lungi să-i atârne pe umeri.

– Vremea, moda, evenimentele din sezon...

– Cu Robert? o întrerupse el incredul. Mai degrabă continuai cu pescuitul.

Ei, asta chiar era lipsă de politețe. Sau poate că avea dreptate în stilul lui deranjant, se gândi ea. Umerii ei se lăsară cu tristețe.

– Dar sunt subiecte acceptabile, obișnuite de conversație.

– Aici e problema.

Privirea lui o învălui, sorbind-o, de la tivul de dantelă al rochiei de un verde pal la pelerina asortată de catifea și în sus la obrajii care se îmbujorară de la sine. Murmură:

– Nu ești o femeie obișnuită.

Buzele i se întredeschiseră la auzul cuvintelor sale delicate, și încă o dată se trezi că nu știa ce să creadă despre el. O insulta sau o complimenta? Ar trebui să-i mulțumească sau să-i tragă o palmă? Doamne, ce enigmă era Sebastian Carlisle!

În schimb, bâigui:

– De ce...

– Aici erați voi doi!

Se depărtă de ea când ducesa intră în cameră cu un zâmbet care îi lumina toată fața. Robert o urma îndeaproape și se opri în prag, sprijinindu-se relaxat de tocul ușii.

Inima Mirandei se opri pentru o clipă, privindu-l cum stătea în cealaltă parte a camerei. În acel moment, el păru mai departe ca oricând. Pierduse o altă ocazie de a-l face să o vadă într-o nouă lumină. Să o vadă pe ea cu adevărat.

Privi cu atenţie la cei doi fraţi. Oare avea dreptate Sebastian? Urmase o abordare greșită încercând să se comporte ca o doamnă pentru a-i atrage atenţia lui Robert? Era exact ce-și dorea Sebastian, dar Robert nu păruse să observe ce eforturi făcea ea. Sau să se sinchisească în vreun fel.

Oftă din greu. Părea că nu putea să-l mulţumească pe nici unul dintre fraţii Carlisle.

– Bagajele au fost rânduite și cuferele vin mâine cu trenul. Așadar, eu și Miranda vom pleca acum spre reședinţa Audley, anunţă mama lor cu un oftat ușor.

În vocea ei, Miranda auzi dorinţa ca această călătorie lungă să-și găsească sfârșitul și să se instaleze în casa pe care marchizul de Chesney o achiziţionase pentru noua lui familie cu un an în urmă, la doar câteva străzi de Park Place, spre marea încântare a ducesei.

Cele două urmau să stea cu marchiza. Deși pentru Miranda era mereu Josie, se bucura nemaipomenit că în această vară urma să fie musafira unei marchize, deși Robert locuia în alt loc. Spera doar că Sebastian avea să-și ţină promisiunea, acum că erau la Londra, și să găsească soluţii pentru ca ea să petreacă mai mult timp cu fratele lui.

– Vreţi să rămâneţi la ceai? lansă Sebastian invitaţia. Sun după Saunders.

– Nu, mulţumim, Trent, refuză ducesa cu un surâs obosit, dar plin de afecţiune. Sunt nerăbdătoare să-i văd pe Josie și pe nepoţeii mei.

Miranda fu surprinsă de folosirea titlului de către mama lui, iar ochii i se îndreptară imediat către duce. La Chestnut Hill, el era mereu doar Sebastian. Încă o dovadă că Londra era la mare depărtare de viaţa relaxată din Islingham.

Uitându-se la el, cu aerul lui imperial, potrivindu-se perfect cu grandoarea orașului, nu se putu abţine să nu se întrebe unde ar fi preferat el să fie. Unde se simţea mai liber, unde era mai fericit... în satul în care îl cunoștea toată lumea de când era un băieţel sau în orașul în care era recunoscut drept pairul respectat care devenise. Și cum le împăca pe cele două?

Mama își privi mănușile de călătorie.

– Îți voi trimite programul nostru și toate evenimentele la care va trebui să participi ca însoțitor al Mirandei. Cel mai probabil, vom avea nevoie de două săptămâni pentru cumpărăturile necesare și pentru garderoba ei.

Elizabeth îi zâmbi ei cu tot dragul unei mame care se preocupa de fiica sa, iar pieptul Mirandei fu învăluit de afecțiune la vederea bunătății ducesei.

– Nu vei putea fi prezentată oficial la curte, desigur, dar pot aranja o invitație informală în salon cu regina Charlotte, dacă dorești.

Miranda își ținu răsuflarea în vreme ce un val de bucurie o străbătu din cap până în picioare. În salon cu regina? Nici măcar nu îndrăznise să spere la așa ceva!

Simțindu-i entuziasmul, Sebastian îi aruncă o privire autoritară.

– Ai grijă să cumperi pantofii potriviți, domnișoară Hodgkins, o avertiză el reamintindu-i subtil despre înțelegerea lor într-un limbaj pe care mama și fratele său nu aveau cum să-l înțeleagă. N-am vrea să intri în încurcături. Nu-i așa, Robert?

– Miranda poate să aibă grijă de ea, răspunse Robert făcându-i cu ochiul, ceea ce îi provocă fluturi de agitație prin stomac.

Îl privi lung, în tăcere, incapabilă să spună ceva. Nu făcu decât să stea locului și să roșească.

– De altfel, l-am învățat pe spiriduș să boxeze când avea șase ani, îți amintești? Încă pot să simt vânătaia pe care mi-a lăsat-o în bărbie.

Încă o dată îi făcu cu ochiul; de data aceasta însă fluturașii dispărură din pricina dezamăgirii. Chiar și după toate zilele petrecute în trăsură, Robert se gândea la ea doar ca la vecina de vizavi.

– Miranda e o femeie în toată firea acum, îi reaminti cu calm Sebastian. În caz că n-ai observat.

Ea simți că prinde aripi. Îi venea să-l sărute pe Sebastian pentru asta!

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, și i se păru că vede o strălucire întunecată în adâncimile de safir, ceea ce o făcu agitată într-un mod inexplicabil... Ei, poate că nu chiar să-l sărute ...

– Știu câți ani are, îl asigură Robert. Am fost la ultima ei aniversare, când a împlinit douăzeci și unu de ani. Erai și tu acolo, nu-ți aduci aminte?

Gura lui Sebastian se strânse. La fel și a Mirandei.

– Robert are dreptate, sunt capabilă să-mi port de grijă, murmură ea în vreme ce inima îi bătea puternic.

Dar era totuși fericită că se afla la Londra pentru sezon, și această dezamăgire legată de Robert nu putea să-i înlăture entuziasmul.

– Nu-ți fie teamă, îi aruncă lui Sebastian, zâmbind încrezător. Știu ce fel de pantofi îmi sunt utili... și știu exact de unde să-i iau.

Sebastian miji ochii pentru o clipă, deși ea n-ar fi putut spune dacă din cauza îndrăznelii ei sau ca admirație pentru hotărârea ei. Și nici nu avea timp să se gândească mai mult, pentru că Elizabeth Carlisle îi sărută pe obraz pe ambii săi fii, își luă rămas-bun, apoi smulse o promisiune fermă de la Robert că nu avea să dea foc casei și o luă pe Miranda de braț pentru a o conduce la trăsura care aștepta afară.

În vreme ce ieșea din cameră, Miranda îi aruncă lui Robert o privire plină de speranță peste umăr, cu cel mai strălucitor zâmbet de care era în stare. Dar el doar dădu din cap în semn de rămas-bun înspre ea și intră în cameră trântindu-se pe canapea.

Ea simți cum i se strânge stomacul din cauza înfrângerii. Soarta o ura, asta era. De aceea era capabilă să vorbească așa degajat cu Sebastian și despre orice – aparent, și despre secrete –, în vreme ce cu Robert nu putea avea o banală conversație despre vreme. Sebastian Carlisle, dintre toți bărbații! Fratele de care îi păsa cel mai puțin... dar cel de care avea nevoie disperată dacă voia o șansă la inima lui Robert.

După ce ieșiră cele două femei, Sebastian se așeză pe pervazul unei ferestre, își încrucișă brațele la piept și-și întinse picioarele în față. Îl privi pe fratele său cum stătea lățit pe canapea, cu un picior peste mâner și cu celălalt pe spătar, părând un marinar pe jumătate beat, în permisie. Nu-și putu înfrâna curiozitatea.

– Cum a fost călătoria încoace?

– O tortură, gemu Robert. Deschise un ochi, ca și când ar fi fost prea epuizat să-i deschidă pe amândoi, și-i aruncă o privire. Patru zile cu trăncăneală de femei și cu niște drumuri suficient de desfundate încât să-mi distrugă ambii rinichi. Sunt norocos că am supraviețuit.

Sebastian surâse amuzat. În altă situație, probabil s-ar fi bucurat de pedeapsa neintenționată pe care i-o administrase fratelui său

în contul altor drumuri cu mama și cu Josie, pe care fusese obligat să le însoțească, în vreme ce Robert și Quinn veneau separat cu tatăl lor. Dar, în acel moment, avea alte griji pe cap. Unele blond-roșcate și cu pistrui pe nas.

– Miranda s-a comportat bine?

– Pe cât de bine era de așteptat. Mama pur și simplu o adoră, știi, pentru tot ce a făcut pentru ea după moartea tatei. Au vorbit încontinuu.

Celălalt ochi se deschise în vreme ce se sprijini într-un cot ca să-și poată susține mai bine punctul de vedere și îl privi pe fratele său cu o expresie care oscila între milă teribilă la adresa sa și exasperare.

– Patru zile de discuții despre vreme, croitorese din Paris și poezia lui John Milton.

– Îi place Milton? murmură el, fiind șocat de acest detaliu.

Robert închise ochii și se lăsă pe canapea, cu mâna acoperindu-i fața:

– Oare place cuiva?

– Mie, mormăi Sebastian cu o vagă ridicare din umeri.

– Data viitoare, poți să vii tu de la Lincolnshire până aici cu ele, să le asculți expozeurile despre multiplele straturi ale simbolismului și dezbaterile despre care dintre influențe, cea individuală sau cea socială, era mai importantă la Milton. Făcu o pauză, apoi repetă încet, pentru subliniere: Influențe societale... Miranda a folosit exact aceste cuvinte și se aștepta să am o părere.

– Și ai avut?

Deschise un ochi și-l privi ca și când înnebunise.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

Sebastian zâmbi amuzat. Lui ii plăcea Milton, însă era teribil de surprins că și Mirandei.

– N-ai învățat nimic la Oxford?

– Ba da. Ridică dintr-o sprânceană. Cum să te prefaci că dormi într-o trăsură.

Ceva se rupse în sufletul lui Sebastian pentru Miranda la auzul răspunsului fratelui său, și zâmbetul său pieri.

– Spune-mi că n-ai făcut asta. Nu timp de patru zile.

– Autoapărare, Seb. Dacă ar fi trebuit să mai îndur încă o discuție între ea și mama despre calitățile dantelei belgiene, cred că aș fi luat-o razna.

Nu era de mirare că Miranda arborase o expresie curajoasă când ajunseseră. Probabil avea inima sfâșiată că Robert nu-i acordase deloc atenție.

– Măcar s-a simțit bine?

– Cred că da. Ochii i se închiseră iar. A stat cu nasul lipit de geam tot drumul.

Sebastian surâse la imaginea Mirandei care se comporta ca un copil în magazinul de dulciuri. Dar presupunea că analogia era aceeași. Pentru o femeie vivace și curioasă cum era ea, Anglia trebuie să fi fost o tratație tentantă numai bună de savurat. Nu ieșise din Lincolnshire în viața ei și fiecare kilometru parcurs probabil că îi oferea noi priveliști și delicii la care doar visase. Își imagina lesne ce povești urma să le spună orfanilor la întoarcere.

Bine că nu merseseră printre mlaștini, pentru că probabil ar fi adăugat tot felul de scene noi în *Regele Lear*.

Sebastian încercă să mai pescuiască răspunsuri în timp ce-l trăgea subtil pe fratele său de limbă.

– Ai apucat să vorbești tu cu ea?

– Doar noaptea.

Stomacul i se crispă atât de tare, încât simți că rămâne fără suflare. Noaptea? Oare interpretase greșit toată discuția? Oare Miranda și Robert... Doamne, Dumnezeule! Mintea îi născoci tot soiul de imagini de posturi nocturne cu cei doi în diversele hanuri din Anglia.

Trase adânc aer în piept și întrebă cât mai calm cu putință, când tot ce voia să facă era să-l strângă pe fratele său de gât pentru că o atinsese:

– Scuză-mă?

– Seara, la cine, când ne opream să înnoptăm la hanuri, clarifică Robert cu un gest de nepăsare.

Un val neașteptat de ușurare îl traversă pe Sebastian. Își desfăcu încet pumnii și răsuflă în tăcere.

– Deci ai putut vorbi cu ea, s-o cunoști mai bine?

Robert își deschise ambii ochi și îl privi de parcă își pierduse mințile. Însă Sebastian fusese de acord s-o ajute pe Miranda să-și găsească drumul către inima fratelui său. Poate că el *chiar* își pierduse mințile.

– O știu deja, Sebastian. Am crescut împreună toți... Bine, tu nu. Tu erai la școală. Își închise ochii și alunecă înapoi pe canapea. Poate că tu ești cel care vrea s-o cunoască mai bine.

Acesta era ultimul lucru de care avea nevoie Sebastian. După noaptea cu balul mascat, nu putea s-o cunoască mai bine fără să-i răpească inocența.

– O cunosc deja, spuse atent să-și mențină vocea la același nivel. A devenit o femeie frumoasă.

– Cu mai multă energie decât ar trebui să aibă oricine. Doamne, Dumnezeule! M-a extenuat, și tot ce am făcut a fost să stăm împreună într-o trăsură.

– Pur și simplu, se bucură de ceea ce i se întâmplă, atâta tot.

Sebastian n-ar fi putut spune de ce se simțea dator să-i ia apărarea. Dar atitudinea critică a lui Robert la adresa entuziasmului ei îl deranja. Cel mai probabil pentru că în sinea lui nu se putea simți decât gelos că ea avea libertatea în viața ei, iar el era prins în a lui.

– E foarte inteligentă, iubește teatrul și pe Shakespeare...

– Slavă Domnului că n-a apărut și el în conversație, murmură Robert.

Sebastian nu spuse nimic în timp ce-l urmărea pe fratele său lăsându-și picioarele pe parchet și ridicându-se. Patru zile în trăsură, și Robert nu știa nimic despre femeia Miranda. Lui Sebastian îi părea rău pentru el.

Dar îi părea și mai rău pentru Miranda. Dacă nu reușea să-l facă pe Robert să o vadă în altă lumină, ca pe cineva nou și incitant în loc de fetița din vecini pe care o știa dintotdeauna, nu avea nici o șansă cu fratele său.

Înainte de terminarea sezonului, se gândi Sebastian, inima ei avea să fie frântă, indiferent de cât de mult ar ajuta-o el. Spera doar că urma să găsească puterea să-și revină și să își găsească un alt bărbat. Unul care să aprecieze mai mult entuziasmul și pasiunea ei pentru viață. Poate un nobil de țară sau un fiu de bancher...

– Și tu?

Ochii lui Sebastian se îndreptară către fratele său. Doamne, oare rostise cu voce tare ce-i trecea prin cap?

– Poftim?

– Te-am întrebat ce mai faci? Cum merge vânătoarea de neveste?

Oh, slavă Domnului că asta era tot! Cu un oftat mut, se apropie de fereastră.

– Până acum, bine. Am făcut o listă cu nume de domnișoare cu potențial.

– Atâta vreme cât numele Dianei nu-i acolo... Nu am nevoie de competiție printre purtătorii de jiletcă. Și, că tot veni vorba despre jiletci, unde e Quinton?

– La White cu Chesney și Strathmore. Sebastian se îndreptă spre șemineu și luă un trabuc din cutia de pe poliță. Își dorește să devină membru.

– Și are vreo șansă?

O notă de frustrare apăru în vocea lui. De înțeles. Pentru că, dacă Quinn devenea membru, Robert putea să apară ca invitat al său, deci ambii frați puteau merge la club când doreau, fără să mai fie nevoiți să aștepte ca Chesney sau Sebastian să-i însoțească.

– Da. Mușcă din capătul trabucului și îl scuipă în foc. Sunt chiar sigur, de altfel.

Robert clipi, nedumerit de ce implica asta.

– Ai vorbit cu ceilalți membri să-l susțină?

Sebastian confirmă cu o mișcare a capului.

– Și asta au făcut și Chesney, și Strathmore.

– La naiba, un gest foarte frumos din partea ta, Seb.

Sebastian se aplecă să-și aprindă trabucul la flacără ca și când n-ar fi auzit complimentul.

– Aș face orice pentru Quinton, știi asta.

La auzul acestei aprecieri, Robert îl privi cu suspiciune.

– Și dacă îi faci favoarea asta lui Quinton, e și pentru că ți-e mai ușor să-l supraveghezi la același club de care aparții și tu?

– Un avantaj minunat.

Își arcui sugestiv o sprânceană. Totuși, vorbeau despre Quinton. Dumnezeu știe în ce probleme se putea vârî lăsat de capul lui pe St James's Street. Iar Sebastian chiar își iubea frații, suficient cât să-i împiedice să se autodistrugă.

Robert râse.

– Îi faci intrarea lui Quinton la White... Este bine de știut că Sebastian cel de dinainte nu e chiar complet dispărut.

Sebastian îl țintui pe fratele său cu o privire intensă, dintr-odată enervat.

– Ce vrei să spui? întrebă el ridicându-se.

– Că, în ultima vreme, te-ai purtat de parcă ai fi mai bătrân decât Moise și nu te distrezi nici măcar pe jumătate din cât o făceai înainte. Ce s-a întâmplat cu fratele care ne ducea la dezmăț și ne băga în necazuri? Cel care știa cum să se distreze? Care își dădea voie de la bun început să se distreze.

– A devenit duce, răspunse el calm.

Robert sesiză epuizarea din vocea lui, pentru că ochii i se îmblânziră.

– Bucură-te de sezonul ăsta, Seb, te rog. E Londra, pentru numele lui Dumnezeu... Locul ideal pentru jocuri, dezmăț și pairi noi. Ar fi păcat să tai tortul de nuntă înainte să ai șansa de-a gusta din toate deliciile oferite pe tavă.

Sebastian făcu o grimasă la auzul acelei insinuări. Aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi, Robert deveni mai sobru.

– Vorbesc serios, bucură-te. Îngrijorarea îi întunecă fața. Ai lucrat din greu de când ai primit moștenirea. Prea mult. Nimeni nu poate susține că nu ai pus pe primul loc titlul și familia. Sau că nu l-ai fi făcut pe tata să fie mândru.

Sebastian își privi trabucul, studiind vârful aprins, în vreme ce-l rula între degete, cu fălcile încleștate și tăcut. Fir-ar să fie! Nu avea nevoie de o lecție de viață de la fratele său mai mic, care habar n-avea cât de grele îi erau poverile pe care le purta în spate și nu știa *nimic* despre toate promisiunile pe care el i le făcuse tatălui lor. Sau despre cât de mult îi încorsetau acestea viața.

– Îngăduie-ți un pic de distracție în sezonul ăsta, bine? Ți-ai câștigat acest drept.

Robert se ridică de pe canapea și luă și el un trabuc, punându-l în buzunarul de la piept, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Mă duc să-l caut pe Quinn. Ni te alături mai târziu? O să fie ca pe vremuri. Mai puțin partea cu dansatoarele din buric.

Rânji dispărând pe ușă.

– Poate.

Aruncându-i pumnale din priviri, Sebastian strânse trabucul între dinți. Robert greșea. Nu se comporta ca un tiran. Se purta ca un pair responsabil, unul care trebuia să se îngrijească de reputația familiei lui și de noul său titlu. Unul care nu avea să-i dezamăgească iar.

Robert nu înţelegea tensiunea în care trăia; nimeni nu înţelegea. Era proaspăt duce, titlu pe care toţi considerau ca n-ar fi trebuit să-l primească din capul locului, un duce pe care toată aristocraţia stătea cu ochii în acest sezon ca un stol de ulii, pentru a vedea dacă avea ce-i trebuia pentru a deveni unul dintre lorzii de frunte, cu o prezenţă acceptată social. Nu putea face un singur pas şi nu putea lua vreo decizie fără să aibă în vedere ramificaţiile urmărilor acesteia asupra familiei sale, asupra arendaşilor, asupra muncitorilor de pe domeniile sale sau asupra sătenilor... şi, cel mai important, asupra moştenirii tatălui său. Nu mai putea să trăiască fără griji şi bucuros, aşa cum o făceau fraţii săi.

Oricât de mult şi-ar fi dorit.

Capitolul 5

Două săptămâni pline mai târziu

– Nu-i așa că palatul e pur și simplu somptuos? Miranda nu se putu abține să nu zâmbească strălucitor, în vreme ce stătea pe colțul unei pături de picnic întinsă pe peluza din Hyde Park, încercând să-l prindă pe Robert în discuție în timp ce acesta stătea întins de-a curmezișul păturii, lângă ea.

Sebastian stătea și el la fel, dar la celălalt capăt al păturii, observând și ascultând, făcând-o să se simtă emoționată fără motiv, chiar dacă nu spunea absolut nimic.

– Atâtea culori și ornamente aurite, o galerie atât de frumoasă plină de picturi și portrete. O! Și mătăsuri prețioase, brocarturi pretutindeni!

– Mi-ar fi plăcut să văd grajdurile palatului. Robert rupse un fir de iarbă și se concentră să-l îndoaie între degete. Ai avut ocazia să le vizitezi? Se spune că regele George are cele mai bune echipaje de patru cai din Anglia.

Pieptul Mirandei se dezumflă cu un oftat sec. Spera să-l poată impresiona cu vizita sa de la curte, măcar puțin, și să-l convingă că era la fel de potrivită ca Diana Morgan. Dar se părea că ar fi fost o idee mai bună să fi servit ceaiul în grajdurile regale.

– Nu, bâigui ea, n-am văzut nici un cal.

– Miranda avea alte lucruri de care trebuia să se preocupe, îi reaminti delicat Sebastian, din partea cealaltă a păturii, cei doi semănând cu două suporturi aurite de cărți. A fost prima oară când a mers la curte, amintește-ți.

– Și ultima, suspină ea cu o undă de recunoștință dulce-amăruie, acum că se terminase.

Deși nu se simțea demoralizată de gândul că singura ei vizită la curte fusese cu prilejul unei prezentări informale în fața reginei,

împreună cu vreo alte douăsprezece tinereşi cu susţinătorii lor, pentru că era o zi pe care n-avea s-o uite niciodată.

– Dar a fost minunat!

Tot episodul fusese incredibil de special pentru ea, şi nu se putea opri din zâmbit. Îi fusese prezentată reginei ca o adevărată lady! Elizabeth Carlisle fusese atât de bună cu ea, iar Miranda nu putu să nu se întrebe cum ar fi fost dacă ar fi fost mama ei. Cineva care să îi acorde timp şi s-o privească cu mândrie şi cu afecţiune. Îi plăcuse mult.

Nici unul dintre bărbaţii Carlisle nu le însoţise ieri pe doamne, nici măcar Sebastian, pentru că prezenţa bărbaţilor în saloanele reginei nu era îngăduită. Aşa că, atunci când acea după-amiază se dovedi neobişnuit de caldă pentru luna martie, Elizabeth Carlisle insistă ca toată familia să iasă în parc pentru a profita de ocazie. Pe o pajişte largă, care se întindea între copaci şi Serpentine, Josie se juca împreună cu fiul său cel mic şi cu fiica adoptivă în vârstă de şase ani, iar Thomas Matteson veghea din apropiere, ca un tată şi soţ atent ce era. Quinn şi Elizabeth Carlisle făceau o plimbare prin parc să-şi dezmorţească picioarele după picnicul familial, ale cărui rămăşiţe stăteau împrăştiate pe vesela de porţelan de pe pătura din faţa lor.

Sebastian îi zâmbi la rândul lui.

– Mă bucur că te-ai simţit bine. Prima mea vizită la curte a fost cam dezastruoasă.

– A, da? Curiozitatea i se citi pe faţă. Se aplecă spre el, având grijă la rochia sa galbenă de după-amiază. Ce s-a întâmplat?

– Tata fusese chemat la rege, deci am aşteptat împreună cu mama într-un salon. Aveam patru ani atunci. Îşi miji ochii. Cumva, am reuşit să mă pierd de dădacă şi să rătăcesc de capul meu.

– Totdeauna reuşeam să ne strecurăm de pe lângă dădacă, adăugă Robert cu un zâmbet poznaş către fratele său. Sebastian era şeful nostru şi cel care ne scotea din bucluc de fiecare dată când eram prinşi.

– Ceea ce se întâmpla tot timpul, recunoscu Sebastian când Miranda râse la descrierea perfectă a tânărului care fusese, cu mult înainte de a-l cunoaşte. Dar Robert şi Quinton încă nu se născuseră, deci în acea zi eram doar eu, pus pe făcut prostii.

Miranda nu mai auzise povestea până atunci, aşa că se trezi descoperindu-i o nouă faţetă. Şi, surprinzător, îi plăcea.

– Și ai făcut?

– O mulțime. Ochii îi străluciră privind-o când se întinse către platoul cu fructe să ia o boabă de strugure. Am ajuns în sala pentru dineuri, unde am adormit sub masă. Până când m-au găsit lacheii, după două ceasuri, tot palatul fierbea. Râse la această amintire. Am plâns fără să mă pot opri, pentru că am crezut că-i vor retrage tatei titlul de baron fiindcă mă purtasem rău.

Un zâmbet afectuos apăru fugar pe buzele ei. Sebastian ca băiețel... aproape că nu-și putea închipui. Niciodată nu se gândise la Sebastian ca la un copil; mereu și-l imaginase la fel. Doar că mai scund.

În ultimele două săptămâni petrecute în Londra, ajunsese totuși să descopere o fațetă nouă a personalității lui și nu-i venea atât de greu să și-l imagineze ca pe un băiețel. Sau să vadă cât de mult apăsau asupra lui titlul și îndatoririle. Oare acel băiețel – și chiar și acel tânăr lipsit de griji care fusese cu doar câțiva ani în urmă – avea vreo idee despre bărbatul responsabil și respectabil care urma să devină?

Și apoi, Robert. Cu cât petrecea mai mult timp cu cei doi bărbați, cu atât mai mult începuse să observe cât de diferiți erau. Sigur, semănau, cu același păr de aur și cu ochii albaștri, aceeași constituție solidă, mai ales acum, când stăteau amândoi întinși pe pătură, ca niște statui asemănătoare. Dar personalitățile lor erau complet diferite, mai ales de când Sebastian preluase moștenirea. Robert devenise mai responsabil de la moartea lui Richard Carlisle; la fel și Quinton, deși într-o mai mică măsură. Dar nu ca Sebastian. Sebastian se schimbase complet sub povara titlului, și, în ciuda frustrării și a enervării pe care o făcea să le simtă des la adresa lui, în această privință, suferea pentru el. Și-ar fi dorit să fie fericit și nu era sigură că era.

– Și tu, Robert? începu ea o nouă încercare de a-l atrage într-o discuție. Refuza să fluture steagul alb deasupra capului. Nu încă. Tu ai fost la curte?

– De câteva ori. Ridică din umeri. Nu cred că familia regală își dorește genul meu de oameni în preajmă.

– Genul tău? întrebă ea încruntată.

El zâmbi larg și se întinse să-i gâdile vârful nasului cu firul de iarbă.

– Un Carlisle.

Forțându-se să râdă, își frecă nasul. O tachina, ca de obicei. Ar fi trebuit să fie bucuroasă, dar simțea îndoiala cuibărindu-i-se în piept. Oare pierdea în confruntarea cu el? În fond, știa că el n-ar fi gâdilat-o niciodată la nas pe domnișoara Morgan. Pur și simplu, nu părea un gest pe care un bărbat l-ar face unei femei pe care o găsea atrăgătoare, în timp ce-o curta.

– Și cu Almack cum rămâne?

Degetele ei trăgeau nervos de tivul de dantelă, dar își menținu zâmbetul luminos pe chip. Continuarea discuției se dovedea aproape imposibilă. Adevărul rece își ițea capul. În trecut, atunci când erau doar prieteni, nu trebuise niciodată să facă astfel de eforturi. Dar acum, când planul ei era serios, oare putea face ceva să-l determine s-o observe ca femeie?

– Mergem acolo prima oară mâine-seară.

– De ce? Robert o fixă cu o expresie între surpriză și spaimă.

Miranda îi întoarse privirea surprinsă. Cu siguranță nu se așteptase la *acea* reacție. Apoi se uită la Sebastian ca să-și dea seama cu ce greșise de data asta, doar ca să observe că și el îl privea dezaprobator.

– Pentru că am interviul acolo, explică ea în timp ce zâmbetul îi dispărea de pe față, ca să pot să-mi fac debutul și să valsez în sala de dans. Ducesa a spus... Nu merge toată lumea la Almack?

– Numai femeile disperate să găsească un soț dintr-o turmă de oi. Aruncă firul de iarbă și se ridică. Nu-i pentru tine, spiridușule.

Își odihni cotul pe genunchiul îndoit și ridică dintr-o sprânceană spre ea. În sfârșit, îi captase atenția. Dar, în loc s-o facă să se simtă bine, aparte, ea se simțea stânjenită. Și din ce în ce mai îngrijorată că nu avea s-o vadă niciodată altfel decât ca pe o fată din vecinătate. Spiridușul care se părea că avea nevoie de protecția lui împotriva domnilor din sălile de dans.

El continuă:

– Credeam că scopul sezonului tău e să te simți bine la Londra, nu să găsești un soț.

– Presupun, încercă Miranda să abată discuția, incapabilă să răspundă că își dorea un soț – pe el.

Se concentră asupra rochiei, coborându-și chipul ca el să nu îi vadă frustrarea și dezamăgirea. Sau să nu arate ce simțea cu adevărat pentru el, sentimente care în acel moment includeau și un ghem de frustrare și dezamăgire.

– Nu știam că la Almack...

Fusese la curte și totul se întâmplase ca în povești. Un vis perfect și împlinit. În seara următoare la Almack urma să fie a doua ieșire oficială a ei în societate, ca să câștige aprobarea doamnelor și apoi să se bucure de debutul său la balul anual organizat de contesa de St James, unde urma să accepte invitații la dans și, cel mai palpitant dintre toate, la vals! Nu-și putea închipui ceva mai romantic decât să alunece în cercuri largi în brațele unui bărbat pe ringul de dans. Elizabeth Carlisle și Josie o asiguraseră că acestea erau etapele potrivite pentru debut.

Dar acum nu mai era sigură de nimic.

– Almack e absolut în regulă, îi spuse Sebastian, întinzându-se și atingându-i botina care ieșea de sub tiv ca să o liniștească. Îi zâmbi poznaș și apoi aruncă o privire piezișă către fratele său: Lui Robert nu-i place acolo pentru că nu se servește alcool și nu-l încântă să-și piardă seara doar cu jocuri de noroc și cu discuții despre afaceri.

Asta o făcu să se simtă puțin mai bine, și un zâmbet firav îi apăru pe buze.

– Atunci, n-ar trebui să-mi fac griji în privința turmelor de bărbați?

– Cu siguranță nu.

În ciuda zâmbetului de pe fața lui Sebastian, putea să vadă în ochii lui că era îngrijorat pentru ea. Oare începea să se îndoiască în privința înțelegerii lor? Sau deja ajunsese să creadă ceea ce ea începuse să bănuiască: anume, că ea și Robert erau sortiți să nu fie altceva decât prieteni?

– În plus, planurile deja au fost făcute. Strathmore urmează să te însoțească acolo, iar colonelul cu siguranță va ține toți berbecii la distanță de tine.

Făcu o pauză de-o clipă, dar Miranda observă. În ultima vreme – lucru care o enerva de altfel – observase că era atentă la orice mișcare pe care o face Sebastian.

– Și mi-ar părea rău să ratezi experiența asta.

Simți că îi dau lacrimile ca reacție la blândețea lui și clipi. Fir-ar să fie, era așa drăguț cu ea! Știa cum să-l ia pe Sebastian când se comporta de sus și ca un duce, știa și cum să-l ignore când era decis s-o provoace. Ceea ce se întâmpla des. Dar, când era fermecător și agreabil, ca acum, o nedumerea complet.

– Mulţumesc, şopti ea.

El băgă boaba de strugure în gură, fără a răspunde. Dar ochii îi străluciră, și încă o dată îi provocă fluturi în stomac.

Ea își drese vocea și mai încercă să-l angreneze pe Robert în discuţie:

– Am auzit că ultima modă în Franţa...

– Mergi la Tattersall's mâine? întrerupse Sebastian atât de brusc, încât Miranda fu surprinsă. Când ea deschise gura să continue ceea ce începuse să spună, el îi aruncă o privire tăioasă și zise mai departe: Am auzit că Nathaniel Reed are un ogar de vânătoare pe care l-a dresat el însuși. Și umblă vorba că și caii săi sunt suficient de buni încât să rivalizeze cu ai lui Jackson Shaw.

– Am auzit și eu, răspunse Robert cu interes. Shaw are rase mai bune, dar caii lui Reed sunt mai bine dresaţi.

Miranda se uită la cei doi confuză, în vreme ce ei erau deja prinși în conversaţia despre cai. Cai! Era femeie, se presupunea că nu trebuia să vorbească despre cai. Nu știau oare că...

Oh!

Când în sfârșit înţelese, îi susţinu privirea lui Sebastian. Lui Robert îi plăceau caii, deci cu siguranţă i-ar fi plăcut o femeie interesată de cai, de aceea dusese Sebastian discuţia în acea direcţie... Ca s-o ajute. Dar inima i se strânse iar în piept. Animalele acelea mari pur și simplu o înspăimântau. Nu ştia nimic despre cai, dar știa despre...

– Pescuit, anunţă ea cu voce tare, reintrând abrupt în conversaţie cu toată subtilitatea unui clopot de biserică ce bate în toiul nopţii.

Ambele perechi de ochi albaştri o priviră surprinși, de parcă tocmai s-ar fi declarat regina Angliei. Acum, că se bucura de atenţia lor, zâmbi și continuă:

– Am auzit că pescuitul de somon în Anglia îi face concurenţă celui din Scoţia.

Robert se uită pe deasupra ei la Sebastian, cu o privire amuzată pe care ea n-o pricepu.

– Sper că așa e. Și Quinton la fel.

Făcând abstracţie de uitătura iritată a lui Sebastian și de uimirea Mirandei, Robert se ridică și își netezi pantalonii. Aparent, conversaţia se terminase înainte să fi început.

– Diana Morgan face o plimbare pe Serpentine împreună cu Lady Jane Sheridan. Ar trebui să merg să o salut.

Inima Mirandei se frânse iar, chiar mai rău. Cât avea să mai poată suporta să-l vadă pe Robert cu Diana înainte să se sfarme de tot?

Robert se uită la Sebastian.

– Nu e și Lady Jane pe lista ta de femei?

– Ba da, răspunse Sebastian, iar felul definitiv în care rostise cuvintele indica faptul că nu mai dorea să comunice nimic altceva despre Lady Jane Sheridan, fata contelui de Bentham și femeia despre care se vorbea prin saloane că ar fi frumusețea sezonului.

Și despre care Miranda știa că îi stârnise interesul lui Sebastian.

Miranda o urmări prin parc, mergând așa ușor de parcă plutea peste iarbă, cu fața ascunsă de o bonetă cu boruri mari și cu o umbreluță de dantelă, în vreme ce boneta Mirandei stătea lângă ea. Incapabilă să reziste căldurii soarelui, dăduse jos acea chestie rigidă și sufocantă, chiar dacă soarele cu siguranță avea să-i mai picteze niște pistrui pe nas. Miranda se îndoia că Lady Jane avusese vreodată măcar un singur pistrui în toată viața ei.

Pufni și se uită în altă parte.

– E frumoasă!

– Nu așa frumoasă ca Diana, comentă Robert, iar cuvintele lui îi pătrunseră în piept ca un pumnal. O să pun o vorbă bună și pentru tine, Seb.

– Să nu îndrăznești, îl avertiză Sebastian.

Robert râse la auzul amenințării și o salută pe Miranda cu o aplecare a capului când plecă. Ea se uită pierdută după el. Cum se făcea că femei ca domnișoara Morgan sau Lady Jane reușeau să rețină atenția bărbaților cu atâta ușurință, în vreme ce ea se chinuia și să-i facă să-și dea seama că se afla în aceeași încăpere? Oare se nășteau aceste doamne cu tehnici de seducție sau le învățau? Și, dacă le învățau, Miranda și-ar fi dorit să i se facă milă cuiva și să-i spună și ei cum trebuia să procedeze.

Îl urmări pe Robert mergând vioi spre cele două femei care își țineau umbrelușele pe umăr cu eleganță, ca niște păpuși de porțelan.

Un ghiont la picioarele sale îi redobândi atenția. Se întoarse și descoperi cum ochii albaștri ai lui Sebastian o studiau plini de curiozitate.

– Pescuit de somon? repetă el încet.

Fu recunoscătoare că în glasul lui se simţea mai degrabă surpriză decât milă. Umerii i se lăsară.

– Trebuia să încerc ceva.

După două săptămâni la Londra, se distra minunat, de parcă trăia într-o poveste şi totul în jur era mult mai palpitant decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Cu excepţia lui Robert.

O trata în continuare ca pe o soră mai mică şi atât, iar ea încă nu reuşise să-l captiveze. Sau să-i atragă atenţia. În mod agasant, de fiecare dată când se găsea în preajma lui, îngheţa sau spunea lucruri atât de nebuneşti, încât probabil părea o bleagă. Pescuit de somon... ce fraieră era!

– Ce se întâmplă, Miranda? Curiozitatea plină de uimire i se simţea în voce. De ce nu poţi purta o conversaţie cu el?

Se întoarse, descumpănită, cu ochii plini de lacrimi nevărsate. El făcea să sune totul aşa simplu. De parcă putea să deschidă gura şi să-l subjuge pe Robert cu şarmul şi cu prezenţa ei de spirit. La fel cum făcea domnişoara Morgan. Sebastian n-avea idee cât de greu îi era.

Greu? Imposibil, chiar.

– Pentru că sunt mereu prea nervoasă, recunoscu ea în şoaptă. Vreau să-l facă să creadă că sunt... Adică, nu cred că... Dacă aş putea să...

Îşi frângea mâinile de nemulţumire. Nici măcar nu putea să vorbească despre el fără să i se împleticească limba. Cum ar fi putut să-i vorbească lui direct?

– Cu Robert, e mereu mare presiunea să...

Ridică din umeri, în vreme ce glasul i se stinse.

– Să ce? insistă el.

Atunci ea oftă din greu, recunoscând dintr-o mişcare a umerilor lăsaţi neajunsurile ei

– Să fiu interesantă.

– Eşti, o asigură el delicat.

Îşi dădu ochii peste cap. Minţea, era sigură de asta. Sebastian Carlisle probabil o considera în multe feluri – enervantă, o adevărată pacoste, mult prea efervescentă pentru binele ei –, dar era sigură că *interesantă* nu figura pe lista lui. Cu toate astea, era drăguţ din partea lui că spusese asta.

– Dar nu pentru Robert.

Făcu o grimasă care îi era adresată sieși, căci ultimele trei săptămâni fuseseră o dovadă clară a cât de lipsită de tact fusese în încercările ei de a-l atrage într-o conversație interesantă. Sau în orice fel de conversație.

– Pur și simplu, nu pot vorbi cu el.

Sebastian se întinse după un strugure de pe platou, coborându-și ochii asupra ei.

– Nu ai problema asta cu mine.

– Asta pentru că tu nu contezi.

– Mulțumesc, rosti el sarcastic în vreme ce înghiți strugurele.

– Știi ce vreau să spun, îl certă ea. Nu mă faci să mă crispez, pentru că pe tine nu încerc să te impresionez.

– Mulțumesc, repetă el cu același sarcasm.

Ea râse, atât la vederea expresiei sardonice de pe fața lui, cât și de propria ei superficialitate, și-și puse mâna la gură, scuturându-se de râs.

– Scuze, chicoti ea încercând să se abțină. Doar că tu, ei bine, tu ești duce, și nu trebuie să-ți fac o impresie bună.

El ridică în tăcere dintr-o sprânceană, lăsând-o să-și sape groapa mai departe. În ritmul acesta, urma să ajungă în China înainte de miezul nopții.

– Nu asta am vrut să spun! Ideea e că Robert e mai important decât tine.

Mâna îi astupă gura într-un gest de groază, conștientizând ceea ce tocmai spusese. Părea că nu putea vorbi cu nici unul dintre bărbații Carlisle fără să se poarte prostește.

– Nu asta am vrut să spun!

Cu o expresie stoică, el rupse o boabă din ciorchinele de pe platou și aruncă o privire peste umărul ei către pajiște și către familia sa care era împrăștiată acolo, ca să se asigure că nimeni nu era atent la ei. Apoi, se ridică și duse boaba de strugure la buzele ei.

– Deschide gura! ordonă el.

Ea ezită, bănuitoare din cauza grijii lui bruște. Apoi, deschise gura cum îi ceruse el, iar el îi strecură strugurele înăuntru.

– Mai bine, murmură el în vreme ce ea mesteca boaba, nemaiputând să mai spună ceva și astfel să-și sape propria groapă mai departe.

Când văzu licărul de amuzament în ochii lui, Miranda izbucni într-un nou hohot de râs, aproape înecându-se cu strugurele.

El îi aruncă unul dintre acele zâmbete care ei i-l aminteau pe când era tânăr și lipsit de griji, înainte de a deveni așa serios. Ce plăcut!

Mestecă rapid și înghiţi în vreme ce ultimul hohot de râs îi ieșea de pe buze.

– Sebastian, îmi pare foarte rău. Nu am intenţionat să sune așa nimic din ce am zis.

– Îţi accept scuzele.

Se lăsă iar într-o rână, luând o poziţie în care numai Sebastian putea arăta relaxat și imperial în același timp. Imaginea perfectă a unui gentleman puternic, într-un moment de liniște.

– Presupun că ar trebui să îţi spun Trent când ești la Londra, zise ea, impresionată de faptul că fiecare centimetru din el vorbea despre titlul său de duce, chiar și când era întins pe o pătură de picnic.

Amuzamentul lui dispăru.

– Te rog, nu.

– Bine, acceptă ea, dar în acel moment trecător simţi cât de greu apăsa titlul pe umerii lui și înţelese cât de mult aprecia el aceste rare momente în care nu trebuia să fie pair. Ca acum. Când putea fi doar Sebastian. Dar numai când suntem doar noi doi, pentru că altfel mi-e teamă că mama ta mă va pune să învăţ pe dinafară și mai multe paragrafe din *Debrett's*, pentru că o să creadă că nu înţeleg cum se folosesc titlurile pairilor.

El o privi cu neîncredere.

– Așa a făcut?

Miranda oftă obosită, încuviinţând din cap și întinzându-se după o felie de portocală confiată de pe platoul cu fructe.

– Are intenţii bune, știu. Crede că, dacă știu cine e toată lumea, nu mă voi face de râs spunând lucruri nepotrivite.

Fără să-i întâlnească privirea, se uită ţintă la portocală, îndepărtând ușor cu degetele zahărul în timp ce comentă încet:

– Nu voi face, știi.

– Ce anume? întrebă el ușor.

– Nu voi face necazuri. Nu trebui să se uite la el ca să știe că se încordase. Aproape că simţea asta, atât de conectată la el devenise

după acea întâlnire din noaptea balului mascat. Deci nu e cazul să te îngrijorezi că voi face în acest sezon ceva scandalos, care să-ți dea bătăi de cap. Cel puțin, nu intenționat. Surâse vag către felia de portocală. Dar încurcăturile par a-și găsi ele drumul spre mine, nu-i așa? Cum el nu spuse nimic, tăcerea lui îi confirmă bănuielile. Își ridică ochii și îl văzu privind-o solemn. Poate că eram așa, se destăinui ea, înainte de a începe să mă ocup de orfelinat, dar acum nu mai e cazul. La fel cum începuse să se îndoiască de faptul că Robert ar putea-o vedea vreodată așa cum era ea, începuse să aibă aceleași îndoieli și în privința lui Sebastian, chiar dacă era la Londra de două săptămâni și reușise până acum să nu se bage în situații ciudate. Dar mă știi de când eram doar un copil, așa că știi toate prostiile pe care le-am făcut crescând. Sunt cu zece ani mai tânără decât tine, adu-ți aminte, cu patru decât Robert și cu cinci decât Quinton. Erați toți mult mai mari decât mine și, de fiecare dată când vizitam Chestnut Hill...

–Adică tot timpul, întrerupse el cu un început de surâs.

Ea îi zâmbi înapoi și nu se putu abține să spună:

– Da, așa cred.

Trase o gură consistentă de aer în piept și-și aținti atenția spre felia de portocală.

– Când am crescut, erați deja plecați – Eton, Oxford, Londra. Dar, în ochii voștri, n-am crescut niciodată cu adevărat, nu e așa? Pentru voi, sunt aceeași fetiță stranie și sâcâitoare din vecini, cum am fost întotdeauna. Ridică ochii doar ca să constate că el o privea, și, după expresia vinovată de pe fața lui, înțelese că avea dreptate. Am vrut doar să-i ajut pe mătușica și pe unchiul, pe săteni, pe voi... pe toți cei pe care îi iubesc. Și, uneori, asta mă face să mă implic mai mult decât e cazul. Degetele se jucau cu portocala în același fel în care Robert se jucase cu firul de iarbă. Nu puteam să-mi ajut părinții, după cum știi. Eram prea mică atunci când s-au îmbolnăvit. Doctorul nici măcar nu îmi dădea voie să intru în camera lor să-i văd, pentru că se temea că mă voi îmbolnăvi și eu.

Nu îndrăznea să-l privească, temându-se de ceea ce ar putea să-i vadă pe față... neîncredere, nerăbdare, milă. Asta ar fi cel mai rău! Pentru că nu-i spunea lucrurile astea ca să-i capete mila, ci pur și simplu își dorea ca el să înțeleagă. În fond, dacă nu putea să-l facă

pe Sebastian s-o vadă ca pe o femeie puternică, pricepută, cum ar fi putut reuși în cazul lui Robert?

– Menajera mă punea să stau pe un scaun în hol, în fața ușii lor, ore în șir în fiecare zi. Iar zilele deveniseră săptămâni... Deja nu mai puteam să suport. Să fiu obligată să stau acolo era destul de rău, dar să-mi aud părinții în camera lor, la numai câțiva pași de mine, și să nu pot să merg la ei, oricât de mult plângeam...

Vocea i se gâtui de emoție.

– Îmi pare rău, Miranda, murmură el cu blândețe. Se întinse și-și lăsă mâna pe piciorul ei, iar apropierea fizică o liniști. Habar nu aveam.

– N-am mai povestit nimănui până acum, șopti ea. La ce bun? Ce aș fi obținut prin milă? Presupun că am încercat să compensez pentru momentele acelea mereu, să ajut pe oricine în orice fel îmi stă în putință. Se sili să zâmbească, în ciuda usturimii din ochi pe care i-o provocaseră amintirile suferințelor din trecut. Sincer, nu caut necazuri. Pur și simplu, dau ele peste mine. Rupse o bucățică din portocală și o mestecă atent, cu o mină gânditoare. Cred că mă urmăresc ele, abia așteptând să sară pe mine.

El râse încetișor. Sunetul cald o învălui ca o ploaie molatică de vară.

– Nu te urmăresc, așteptând să sară pe tine, o asigură el cu vocea lui joasă.

– Da? îl provocă ea ușor, ridicând dintr-o sprânceană. Nu ca o panteră, atunci?

El îngheță cu zâmbetul pe buze.

– Ai dreptate, admise el, dregându-și vocea. Dar nimeni nu te vede ca pe un copil, Miranda. Doar că nu știm cum să te înțelegem.

Observațiile lui o nedumeriră.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, niciodată nu stai locului. Ești în stare să epuizezi pe cineva și numai dacă te urmărește cu privirea. Ești încântată de fiecare experiență nouă, vezi fiecare zi ca pe o nouă aventură...

– Și chiar este.

Se uită la el lung, nepricepând ce vrea să spună.

Viața era făcută să fie trăită, prețuită. Moartea părinților ei o învățase acest lucru. Chiar dacă el părea să fi uitat asta, după moștenirea titlului.

– Ce e rău în asta?

– Nimic. Doar că atât de puţini oameni sunt aşa, încât nimeni nu ştie ce să facă cu tine.

– Nici măcar tu, pare-se, îl acuză pufnind revoltată.

Sprânceana îi ţâşni în sus.

– *Cu atât mai puţin* eu.

Nu, el ştia foarte bine ce să facă.... S-o şantajeze cu pantofii în schimbul bunei sale purtări. Deşi, trebuia să recunoască, sezonul ei londonez decurgea remarcabil, cel mai probabil graţie influenţei şi supravegherii lui. Şi îşi onorase partea lui de înţelegere, făcând eforturi să o ajute să fie cu Robert, chiar dacă toate încercările lor de până atunci nu dăduseră nici un rezultat. Îi datora asta. Dar n-ar fi recunoscut de faţă cu el pentru nimic în lume.

– Ai un râs frumos, zise ea delicat, renunţând la portocală şi punând-o deoparte. Linse cele câteva picături de suc de portocală de pe deget. Ar trebui să râzi mai des.

– Mulţumesc, murmură el cu o voce răguşită.

Când se uită la el, cu degetele încă la buze, îl surprinse privind-o, cu ochii aţintiţi la gura ei. Un val de căldură îi străbătu faţa brusc, făcând-o să se cutremure. Aceeaşi senzaţie de furnicături din noaptea balului mascat începu să crească în ea încet, iar inima care îi bătea oricum tare i se opri parcă. Când ochii i se ridicară încet spre ai ei şi o ţintuiră, furnicăturile înfloriră într-o plăcută suferinţă.

– Cu plăcere, rosti ea şoptind cuvintele, susţinându-i fără ezitare privirea.

Pur şi simplu, nu avea puterea să se uite în altă parte. Şi o parte a ei, extrem de confuză şi de caldă, străbătută de furnicături, nici măcar nu dorea s-o facă. Oare şi el simţea asta? Era şi el la fel de confuz precum ea? Făcându-şi curaj, întrebă în şoaptă:

– În noaptea aceea cu balul mascat, când eram la tine în cameră, ai vrut să... adică, te-ai gândit...

– Îţi place la Londra? întrebă el abrupt, desprinzându-şi privirea şi ridicându-se.

Ea clipi, întrebarea murindu-i pe buze. O întrerupsese înainte să-l fi putut întreba dacă se mai gândise vreodată la noaptea respectivă, la ceea ce făcuseră – la ceea ce *aproape* că făcuseră. Pentru că ea se gândea, aproape în fiecare noapte, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă nu şi-ar fi dezvăluit identitatea din greşeală.

Trebui să facă o pauză pentru o clipă, pentru a se putea acomoda la brusca schimbare de subiect și la brusca schimbare din el. Dar de fapt, era doar Sebastian care revenea la atitudinea lui de duce, nu? Surpriza, bănuia ea, fusese să se bucure pentru câteva momente de bărbatul atent și empatic care îi ascultase frustrările despre Robert și care înțelesese fantomele din trecutul ei. Și care, pentru o clipă, se simțise liber să râdă.

– Da, foarte mult, răspunse ea, făcând abstracție de junghiul de dezamăgire pe care îl simțea în piept. Mă simt minunat, de fapt.

– Mă bucur să aud.

Dar nimic din tonul vocii sale nu se potrivea cuvintelor lui.

– Și tu? Drăcușorul din ea nu se putu abține să nu întrebe: Ai găsit femei potrivite pentru căsătorie?

El făcu o grimasă.

– Doamne, sună de parcă aș avea un harem.

Ea râse, ceea ce îl făcu să se încrunte și mai tare, făcând-o să râdă și mai abitir.

– Chiar așa e. Mă rog, echivalentul termenului. E bursa căsătoriilor, iar tu ești duce. Ridică din umeri. Cel mai probabil, ai avea un harem de femei în urma ta și dacă ai vrea asta.

– Dar nu vreau, contracară el cu indignare.

Cuvintele spuse de Robert îi veniră în minte.

– Dar ai făcut o listă.

El încuviință scurt din cap.

– O listă este mereu de ajutor când e vorba despre decizii importante.

– Sunt convinsă, fu ea de acord cu o solemnitate prefăcută, încercând să-și domolească tremurul buzelor.

El îi aruncă o privire piezișă care îi înăbuși râsul. Se părea că această căutare a unei soții nu era un prilej de amuzament pentru el. Miranda își drese glasul.

– Te voi ajuta cu tot ce-mi stă în putință, desigur.

Se vor ține de înțelegerea lor, Sebastian ajutând-o în privința lui Robert, cât de mult putea, iar Miranda comunicându-i bârfele din saloanele private ale doamnelor și alte zvonuri de la evenimentele la care participa. Până acum, se părea că fiecare doamnă disponibilă din Londra era încântată că ducele de Trent își căuta o soție în acest sezon. Inclusiv Lady Jane Sheridan.

– Deci e și Lady Jane pe lista ta.

– Da. Privirea lui traversă parcul pentru a o găsi pe fiica adorabilă a contelui, cu umbreluța sa delicată de soare, lângă iaz, surâzând cu seninătate și povestind cu domnișoara Morgan și cu Robert. Are toate calitățile pentru a fi ducesă.

– Înțeleg.

Miranda o studie încruntată pe femeie. Toate calitățile... Ciudat că niciodată nu considerase că o ducesă trebuia să aibă anumite *calități*. Pur și simplu, crezuse că ducesele aveau nevoie să fie iubite, așa cum tatăl lui o iubise pe mama lui.

– E fiica unui conte, cu un titlu vechi și dintr-o familie foarte respectabilă, comentă el, parcă vrând să-și justifice alegerea. Va ști care este rolul ei, atât în societate, cât și în căsnicia noastră.

Miranda își mușcă buza. Da, Lady Jane cu siguranță era așa, și chiar mai mult. Cu siguranță ar fi fost o extraordinară ducesă de Trent.

Dar nu era sigură că ar fi fost o soție bună pentru Sebastian.

– Și știe cum să aibă grijă de o casă mare cum e reședința Blackwood, continuă el.

– Chestnut Hill, vrei să spui, îl corectă ea surprinsă, cu privirea ațintită spre el.

– După ce ne vom căsători, o să locuim la reședința Blackwood, explică el. Chestnut Hill va deveni casa ducesei văduve.

– Ah!

Asta o luă complet prin surprindere.

Reședința Blackwood era marele conac dăruit familiei când Richard Carlisle primise titlul. Era închisă în prezent, familia preferând casa mai mică de la Chestnut Hill, unde trăiseră mai bine de treizeci de ani. Dar sigur că Sebastian urma să locuiască în casa mai mare, cu ducesa lui. Cum de nu-i trecuse prin cap că el urma să se mute de la Chestnut Hill? Dar nu-i trecuse, și simți un sentiment de pierdere. Avea să fie cu noua lui soție, pe care s-ar putea să n-o iubească, într-o altă casă, care nu era căminul lui, într-un loc în care Miranda nu și-l putea închipui vreodată fericit.

Simți în piept o dorință aprigă și imediată de a discuta în contradictoriu cu el, de a-i spune cât de mult se înșela, că toate prioritățile lui se încurcaseră iremediabil în această căutare a unei neveste. Dar

nu avea ea căderea să-i pună la îndoială alegerea sau să insiste să pună pe primul loc fericirea lui. Ei erau doar prieteni din copilărie...

Dar el merita mult mai mult!

– Lady Jane nu e deloc potrivită pentru tine, se trezi vorbind înainte să poată opri cuvintele.

– A, da? Privirea îi alunecă spre ea curioasă. Şi ce fel de femeie îmi trebuie, atunci?

– Una de care să nu te plictiseşti după şase luni, răspunse ea un pic prea încrezătoare. Una pe care s-o iubeşti.

– Lipsa plictiselii n-are nimic de-a face cu alegerea unei ducese, spuse el uitându-se în altă parte. Sau cu iubirea.

– Poate că nu.

Se ridică în picioare cât mai graţios cu putinţă şi îşi netezi rochia galbenă de cute. Cel mai probabil, Lady Jane nu avusese cute în viaţa ei. Asemenea pistruilor, ele nu erau admise în lumea ei.

– Deşi cred că ar trebui să te mai gândeşti.

– Şi de ce aş face-o?

El sări în picioare, odată cu ea. „Întotdeauna, gentlemanul perfect", se gândi ea enervată. Chiar şi atunci când nu şi-ar fi dorit ca el să fie aşa.

– Pentru că te cunosc, Sebastian, iar viaţa ta nu va fi niciodată aşa simplă cum îţi doreşti tu. Se întinse după bonetă şi după mănuşi. De ce s-o complici alegând soţia nepotrivită?

Îşi puse boneta, deşi pistruii îi avea deja. Cu toate acestea, să-şi pună boneta părea ceva ce o adevărată lady ar fi făcut atunci când îşi lăsa însoţitorul pentru a merge la o plimbare prin parc, iar ea voia ca el să ştie, oricât de greşită ar fi fost comparaţia, că putea fi la fel de rafinată ca Lady Jane Sheridan.

Buzele lui se strânseră când mama lui şi Quinn, sfârşindu-şi rondul de pe peluză, se reîntoarseră la picnic.

– Viaţa mea nu e ceea ce...

– Cine ai prefera să fii, Sebastian? insistă ea, suficient de încet încât membrii familiei lui să nu audă în vreme ce se apropiau de pătură şi chiar în ultimul moment, ca el să nu mai poată răspunde. Un duce cu o ducesă pe care o respectă toată lumea sau... să fii fericit?

Capitolul 6

– Reverențe în fața oricui este pair, o învăță Elizabeth Carlisle pe Miranda, care asculta avidă, în vreme ce trăsura trecea prin Mayfair. Te vei adresa cu „Excelență", dar numai prima oară, când ești prezentată. Dacă zici de prea mule ori „Excelență", vei trece drept servilă.

Sebastian dădu ochii peste cap. Ca însoțitor al doamnelor la balul anual dat de contesa de St James, fusese supus, din pricina proximității, unor lecții de ultim moment în ceea ce privește eticheta corespunzătoare, începând încă de la reședința Audley. Ar fi trebuit să meargă cu Josie și cu Chesney, se gândi el, și să-l forțeze pe Robert să meargă cu doamnele, să-i mai dea Mirandei puțin timp de petrecut cu el, de vreme ce planul ei cu fratele lui fusese atât de lipsit de rezultate.

Privirea îi mai alunecă o dată prin interiorul trăsurii spre Miranda, observând iar cât era de frumoasă în acea seară.

Nu. Era bucuros să fie acolo. Confuzia îi săpa cute pe fruntea ei adorabilă.

– Dar nu vă fac reverențe dumneavoastră și lui Trent.

– Sigur că nu! Mama lui păru șocată de idee, dar apoi se îmblânzi, strângând-o cu afecțiune de mână pe Miranda. Excepție făcând această seară, când va trebui s-o faci.

– O! Confuzia ei spori. Dar, dacă trebuie să fac reverențe în fața pairilor, cum știu că sunt pairi dacă nimeni nu li se adresează cu „Excelență"?

Sebastian își mușcă limba ca să nu râdă. Numai Miranda putea să pună în evidență toată pompa lipsită de rațiune legată de aristocrația engleză.

Mama lui clipi, total nepregătită pentru această întrebare sinceră.

– Ei bine, te rog, fă o reverență în fața oricui pare o persoană importantă.

Miranda încuviință serioasă din cap la acel sfat plin de înțelepciune.

– A, și va trebui să te prezint ducelui de Wembley. Un bărbat foarte interesant. Are patru fii, trei fiice, două neveste...

– Și o potârniche într-un păr[1], mormăi Sebastian, aflat la capătul răbdărilor.

Dacă mai auzea încă un sfat scos direct din codul de bune maniere *Debrett's*, avea să-și piardă mințile. În acea seară, avea loc debutul oficial al Mirandei și sigur că-și dorea ca totul să meargă bine. Dar instrucțiunile mamei lui nu făceau decât s-o inhibe și mai tare și, având o experiență nemijlocită despre ce catastrofe putea naște o Miranda agitată... Cu siguranță nimeni nu avea nevoie de așa ceva. Sigur nu podelele de la St James, dacă devenea ea prea agitată cu un pahar de punci în mână.

Seara urma să fie o provocare pentru toți. Elizabeth Carlisle oftă răbdătoare.

– Trebuie să fie pregătită pentru întâlnirea cu toată lumea.

– Nu și cu Wembley, o contrazise el. Omul e mai bătrân decât... Era cât pe ce să rostească Moise, dar se opri aducându-și aminte că Robert îi spusese lui astfel. Wembley era cu douăzeci de ani mai mare decât el. Oare așa îl vedeau frații săi și restul lumii bune, drept o fosilă? E prea bătrân pentru Miranda, preciză el. Trebuie să cunoască gentlemeni de vârsta ei.

– Nu am nevoie să cunosc nici un gentleman. Și așa abia îmi pot aduce aminte pașii de dans. Miranda râse ușor la gândul că ar avea pretendenți, și sunetul melodios umplu interiorul trăsurii ca o muzică. Și apoi, de unde voi ști cui să acord atenție?

Se uită la el printre genele lăsate cu o privire pe care el știa că o intenționase ca inocentă, dar care o făcu surprinzător de atrăgătoare. Ochii îi străluceau ștrengărește.

– Încă nu mi-am făcut lista.

El strânse din dinți. O provocare categorică.

– Trebuie doar să te simți bine în seara asta, draga mea. Meriți un debut grandios.

Mama o îmbrățișă călduros, dându-i o sărutare liniștitoare pe obraz, ceea ce o făcu pe Miranda să strălucească. Apoi, privi pe fereastră.

– Ia te uită, am și ajuns!

---

[1] Referire la versurile cântecului *The Twelve Days of Christmas* (n.red.)

Înainte ca echipajul lor să se fi oprit definitiv, iar lacheul să fi apucat să ajungă pentru a-i ajuta la coborâre, Sebastian deschisese deja portiera și sări jos. Trăsura lui Chesney se opri în spatele lor, iar restul familiei Carlisle coborî. Thomas Matteson o conduse pe Josie spre intrare, iar Robert se grăbi să ia mâna mamei sale pe care Sebastian i-o încredință fratelui său, pentru a o însoți înăuntru.

Apoi se întoarse spre Miranda.

Când degetele ei înmănușate alunecară în ale lui, o simți tremurând, și pieptul i se încleștă, simțind afecțiune pentru ea. Însă, când ieși din trăsură, era o adevărată întruchipare a eleganței, într-o rochie de mătase verde care i se asorta cu ochii, flatându-i formele și scoțându-i în evidență culoarea părului, care fusese coafat într-o mare de cârlionți de aur prinși în vârful capului. O capă de hermină căptușită cu mătase îi ținea cald pe umeri, dar avea să o scoată imediat ce ajungea în casă, oferindu-le oaspeților ocazia să-i zărească pielea umerilor, de o nuanță fermecătoare, subliniată de fundele rochiei fără mâneci, și sânii ridicați de corsajul mulat pe talie. Din cap până în picioare, era cu adevărat rafinată și frumoasă, ca și când aparținea înaltei societăți.

Îi surâse neliniștită, însă plină de încântare, iar el simți asta. Era bucuros că ea avea șansa acestui sezon. Așteptase acest moment mult prea mult. Iar în această seară, strălucea în plină glorie.

Înconjurându-i ușor talia cu brațul, o ajută să coboare.

– Atenție, o tachină el, aplecându-se să-i șoptească la ureche: Chiar dacă porți pantofi de bal, asta nu înseamnă că trebuie să te împiedici.

– Încetează, Sebastian! îl certă ea, atingându-l ușor pe umăr cu evantaiul închis, în vreme ce-și puse mâna pe brațul lui ca să fie condusă până la ușă. Sunt și așa suficient de emoționată.

El îi zâmbi ștrengărește și se apropie iar.

– Arăți adorabil.

Simți în nări parfumul de trandafiri de pe pielea ei, iar zâmbetul îi pieri, fiind înlocuit de un nod în vintre, căci amintirile din noaptea balului mascat îi reveniră brusc.

– De fapt, frumoasă.

– Încetează, repetă ea, de data asta mai suav și, în loc de o lovitură ușoară cu evantaiul, lăsă roșeața să îi îmbujoreze dulce obrajii.

El îi duse mâna la buze și îi sărută ușor vârfurile degetelor, părându-i-se absolut adorabil că roșea atât de repede la un compliment pe care fiecare femeie de la balul din acea seară nu numai că-l aștepta, dar îl considera un drept de la sine înțeles.

– Nu te-aş minţi.

Miranda aproape că se împiedică pe scări, întorcându-se spre el pentru a-l privi neîncrezătoare.

– Atenţie, o avertiză el iar, fără a-și trăda căldura pe care o simţi în piept la vederea reacţiei ei.

Dacă putea s-o emoţioneze așa ușor, cu cel mai mărunt compliment posibil, oare ce ar fi făcut dacă i-ar fi destăinuit adevărul adevărat: că nici o femeie dintre cele prezente în acea seară nu se putea compara cu ea? Şi că începuse s-o admire pentru asta. Cu o mișcare a capului, îi atrase atenţia spre intrarea casei.

– Ai ajuns la bal, Cenușăreaso!

Strălucind de la lumina lămpilor, reşedinţa St James era plină de oameni, mulţumea deja revărsându-se în holul principal și ieșind spre grădinile laterale, luminate de lampioane, în ciuda aerului rece, iernatic. Balul contesei fusese mereu cel mai așteptat eveniment al sezonului, un eveniment pe care Olivia Sinclair îl pregătise cu minuţiozitate cu multe luni în avans. Un eveniment pe care Sebastian spera ca soţia lui să-l poată egala atunci când avea să vină timpul ca ei să dea la rândul lor petreceri grandioase.

Îi aruncă o privire Mirandei, ai cărei ochi verzi nu conteneau să se miște încercând să surprindă tot ce se întâmpla în jurul ei.

Era convins că urma să aibă pretendenţi în acest sezon. Cum ar fi putut să nu aibă, fiind așa frumoasă cum era în această seară, plină de viaţă și strălucind de fericire?! Când se va căsători, va fi oare capabilă să organizeze o petrecere așa luxoasă ca aceasta? Aceeași femeie care se juca de-a piraţii cu copiii de la orfelinat?

Dar asta însemna că această viaţă nu era a ei din capul locului, își reaminti el ca pentru sine, simţind părere de rău pentru ea. În acest sezon, era doar o vizitatoare a acestei lumi, iar negustorul sau fermierul cu care ea se va căsători nu urma să aibă nevoie de baluri formale și de serate în înalta societate. Și, cu toate acestea, Sebastian nu avea nici o îndoială că Miranda ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în puteri. Și acesta era motivul pentru care Sebastian o admira cel mai mult.

Înmână pelerina lacheului din hol. Apoi o conduse în sus pe scări, către primul etaj și de-a lungul coridorului către scările din spate ce coborau în spirală către sala de bal aglomerată.

– Vei fi minunată în seara asta, îi spuse cu voce joasă. Doamne, cum tremura! Doar să te relaxezi și să te bucuri de tot.

– Tu te vei relaxa, vei fi tu însuți și te vei bucura de tot? replică ea șoptit.

Nu. Acele zile se încheiaseră. Pentru el, această seară era o ocazie pentru a-și găsi o ducesă. Tot ce putea face era să se bucure de bal prin ochii ei.

– Eu nu sunt o debutantă, se apără el.

– Păcat.

Privea drept în față, dar el îi văzu zâmbetul care îi ridicase colțurile gurii.

– Ai arăta minunat cu funde roz și dantelă.

Își reprimă un hohot de râs. Numai Miranda putea să-l facă să se simtă bine când ajungea la un bal.

Maestrul de ceremonii aștepta în capătul scărilor de marmură, pentru a lua invitațiile, pe măsură ce fiecare oaspete le prezenta pentru a-i fi anunțată sosirea.

Miranda se încordă la brațul lui. Când Sebastian o privi, roșeața din obraji îi dispăruse, înlocuită de o paloare dată de emoție. Dar zâmbetul îi era lipit ferm pe buze, exact așa cum o instruise mama lui. Chiar și acum, când era înspăimântată până în măduva oaselor la gândul că urma să-și facă intrarea, făcea tot ce putea pentru a-i bucura pe ceilalți, iar inima lui bătu tare din acest motiv. Înțelegea această presiune de a le face pe plac celorlalți. Dar cum reușea Miranda să facă asta și în același timp să rămână autentică, păstrându-și dragostea de viață? Și-ar fi dorit să știe. Poate că atunci ar fi reușit și el.

Sperând ca ea să nu leșine până aveau să ajungă la capătul scărilor, el prezentă invitațiile maestrului de ceremonii. Bărbatul ferchezuit impecabil, în livrea, cu perucă pudrată și cu tocuri înalte, se întoarse și bătu cu bastonul ceremonial în podea, anunțând cu un glas suficient de puternic încât să acopere zumzetul mulțimii.

– Excelența Sa, Sebastian Carlisle, duce de Trent... și domnișoara Miranda Hodgkins!

O auzi cum rămâne fără aer atunci când toată sala se întoarse ca să se uite la ei, așa cum stăteau eleganți în vârful scărilor înainte de a coborî.

- Respiră, îi aminti el cu un surâs și cu o strângere de mână, în timp ce începură să înainteze.

Șoapte începură să se ridice din sală. În timp ce el o conducea, toți oaspeții își suceau gâturile ca să îi vadă mai bine pe noul duce și pe femeia pe care acesta o prezenta în acest sezon. Femeia *frumoasă* pe care o prezenta lumii, gândi el cu amărăciune, pe măsură ce privirile curioase ale bărbaților deveneau interesate.

- Pescari de somon, mormăi el enervat în surdină.

- Poftim?

Ea îl privi, și culoarea îi reveni în obraji, în vreme ce următorul cuplu era anunțat, iar atenția sălii fu deturnată de la ei.

- Am spus... atâția oameni de bon ton, minți el.

Nu știa dacă să-l creadă, dar era prea emoționată ca să insiste. Slavă cerurilor! Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit în acea seară era să-i explice teoria sucită a lui Quinton despre vânătoarea de fuste, iar astfel s-o facă și mai suspicioasă cu privire la stofa aristocraților.

Când ajunseră pe podeaua sălii de bal, ea respira din nou normal, corpul îi era mult mai destins, iar obrajii aveau acel roz pe care el îl găsea așa fermecător.

O conduse către mama lui, care aștepta într-o margine, și o eliberă cu o plecăciune.

- Domnișoară Hodgkins.

- Excelență.

Icni în sinea lui. Dintr-un motiv care îi scăpa, îl sâcâia de fiecare dată când Miranda îi reamintea de titlul său. Când era cu ea, voia să fie doar Sebastian.

- Distrează-te, îi spuse. Mă întorc pentru primul dans.

Încuviință dintr-o mișcare a capului, și un nou val de neliniște îi apăru pe chip. În seara asta, era debutul ei formal, și, ca o favoare specială din partea contelui și a contesei de St James, ei aveau să formeze unul dintre cele șase cupluri care urmau să participe la primul cadril al balului, cu ochii tuturor celor din sală ațintiți asupra lor. Dar, ciudat, abia aștepta să se ajungă acolo, să fie el primul bărbat cu care ea avea să danseze la primul ei dans din societate.

Se retrase cu plecăciuni politicoase înspre mama și sora lui, apoi își făcu drum prin mulțime în căutarea fraților săi. Îi găsi lângă masa de aperitive, cu pahare cu vin de Madeira deja în mâini, în vreme ce Quinn încerca să-l convingă pe unul dintre lachei să-i aducă o sticlă din rezerva personală de coniac a contelui de St James. Sebastian luă paharul lui Quinn, fiind convins că, din pricina mulțimii adunate în jurul mesei, ar dura cel puțin un sfert de oră ca să-și ia de băut.

– O să ai o seară plină, îl necăji Quinn, dându-i o palmă peste umăr. Mai ales că trebuie să o dădăcești pe Miranda...

– Și mai ales că *nu* trebuie să le dădăcești pe toate doamnele de pe lista ta, încheie Robert cu un rânjet.

Sebastian ridică paharul și luă o înghițitură serioasă, bine-venită.

– În această seară, nu trebuie decât să dansez, atâta tot.

Asta avea să-i ofere suficient timp cu fiecare doamnă ca să descopere cine îl interesa cel mai mult pentru o curtare serioasă.

Quinn râse.

– Oare ce e distractiv în asta?

– Nu e vorba despre distracție, îl corectă Robert cu o convingere exagerată, punându-și mâinile pe umerii lui Quinn. Vorbim despre faptul că Seb trebuie să-și găsească nevastă.

– Exact, confirmă Sebastian, dorindu-și ca fratele său Quinn să aibă sorți de izbândă cu acel coniac.

Seara promitea să fie una îngrozitor de lungă.

Privi în jur, în sala de bal, iar ochii îi căzură pe Lady Jane Sheridan, care era înconjurată de un grup de admiratori. Avea fără doar și poate un aer regal, în rochia sa de satin de un roz pastelat, cu diadema incrustată cu perle care îi ținea părul prins într-o foarte elegantă coafură în stilul antic grecesc. Surâsul ei îmbina umorul rezervat cu o prestanță studiată, semne ale unei educații alese.

Chiar în spatele grupului de admiratori ai lui Jane, dar distanțată de ei, Miranda se scutura de râs în urma unei remarci făcute de Thomas Matteson. Sebastian ridică dintr-o sprânceană, urmărind-o în timp ce se lansa într-o reverență exagerată, chicotind către marchiz. Cu siguranță, nici urmă de rezervă și nici vorbă de prestanță.

– Ah, adorabila Lady Jane, murmură Robert, urmărindu-i privirea lui Sebastian.

Quinn își întinse gâtul curios.

– Așadar, ea va fi ducesa ta?

– Nu m-am hotărât încă, răspunse el, luându-și privirea de la Miranda și revenind la fata contelui.

Dar Jane era cu siguranță în capul listei sale, și trebuia să ajungă la ea înainte ca toate dansurile ei să fie promise altor doritori. Cu Jane ar fi vrut un vals. Dacă intenționa s-o curteze – și deocamdată nu era doar frumusețea sezonului, ci și prima pe lista lui –, atunci avea nevoie de un pic de timp în compania ei înainte de a-și face cunoscute intențiile.

– Dar are toate calitățile pe care le doresc de la o soție. Bună-creștere, reputație impecabilă, o familie cu influență politică...

Quinn și Robert pufniră în râs. Sebastian îi străfulgeră cu privirea, ceea ce le tăie din entuziasm. Ultimul lucru de care avea nevoie în seara asta erau bătăile de cap din partea fraților lui.

Sau din partea Mirandei. O mai privi încă o dată, în vreme ce își făcea vânt cu evantaiul, flirtând cu un tânăr dandy care îi solicitase un dans. Simți în stomac un junghi de iritare.

– Ce păcat, serios, că..., începu Robert.

– Că nu se fac licitații de soții la Tattersall's, încheie Quinn, încercând să-și înăbușe râsul.

Sebastian nu spuse nimic, alegând să ignore prostiile fraților săi în acea seară, și mai luă o înghițitură de vin. N-aveau decât să-l necăjească după bunul lor plac; realitatea era că alegerea propriei soții nu era efectiv a lui, ci era o decizie influențată de titlul și de prestigiul familiei sale. Și de tatăl lui, pentru că, în noaptea în care acesta murise, Sebastian fusese cu o actriță în loc să stea cu familia sa, o femeie atât de nepotrivită, încât trebuise să-i mintă ca să poată petrece timp cu ea.

Ce-și dorea ca bărbat era irelevant.

– Dansul va începe în curând. Își termină paharul de vin. Mergeți și cereți dansurile cu Miranda, asigurați-vă că are suficienți parteneri ca să se distreze în seara asta.

– Asta nu e o problemă, comentă Quinn cu o mișcare a capului, atrăgându-i atenția lui Sebastian către privirile interesate ale bărbaților din mulțime care observaseră sosirea ei și care își făceau loc spre ea.

– Foarte bine, murmură Robert, lăsându-și privirea să-i cuprindă cu admirație silueta.

O senzație de iritare pulsă prin Sebastian. Ultimul lucru de care avea nevoie în acea seară erau Miranda și acei domni care deja se băteau s-o întâlnească, făcând eforturi să-i solicite un dans, încercând prin toate mijloacele să-i atragă atenția... Și de ce naiba se uita Robert așa la ea? Îi promisese că avea să o ajute să-l facă pe fratele lui s-o remarce ca potențială soție, nu... *așa*.

– Solicită-i un dans, Robert, porunci el, începând să regrete înțelegerea lui cu Miranda. Și asigură-te că e un vals.

Îi dădu paharul gol lui Quinn și merse mai departe, făcându-și loc prin sala plină spre Lady Jane. Era timpul să-și găsească o soție.

Ajunse lângă ea, iar grupul de femei din jurul ei se dădu în lături ca să-i facă loc pentru o plecăciune.

– Lady Jane, arătați fermecător în această seară.

– Mulțumesc, Excelență. Îi zâmbi cald, cu ochii strălucindu-i. Mă bucur să vă revăd, Trent.

Li se făcuse oficial cunoștință în urmă cu două săptămâni, la un mic dejun oferit de ducele și ducesa de Strathmore, ținut în onoarea noii sesiuni parlamentare. Micul dejun decursese absolut admirabil, iar Lady Jane urcase în fruntea listei sale. Privind-o acum, știa că luase hotărârea cea bună.

Dinamica grupului de admiratori din jurul ei se schimbă aproape palpabil la sosirea lui. Bărbații își mijiră ochii din spirit de competiție, iar femeile de gelozie. Dumnezeule, urma să răsufle ușurat odată rezolvată problema soției și să poată evita toată prostia asta cu curtarea.

Făcând abstracție de toți, îi surâse.

– Aș dori să vă solicit un dans, milady, dacă mai aveți vreunul liber.

– Aș fi onorată.

– Să îndrăznesc să sper la un vals? insistă el.

Un zâmbet cunoscător înflori pe buzele ei.

– V-ar conveni primul, Excelență?

Buzele lui tresăriră. În mod evident, ea rezervase acel dans pentru el. Așa că Lady Jane nu doar că accepta pretendenți în acel sezon, dar îl accepta pe el mai mult decât pe oricine altcineva. În loc să fie ușurat că nu avea competiție puternică, simți o apăsare în piept din

pricina consternării și a manipulării cu care cercurile aristocratice puneau la cale șarada mariajelor în fiecare sezon – în care se simțea acum prins.

Acceptă valsul cu o mișcare a capului.

– Și așa cad toți, murmură printre dinți replica din *Hamlet* care îi răsărise inexplicabil în minte.

– Poftim?

– Nimic. Îi surâse. Înainte de începerea dansului, ar fi plăcerea mea să vă pot însoți într-un tur...

Se întrerupse. Cu coada ochiului, o văzu pe Diana Morgan intrând în sala de bal la brațul tatălui ei, generalul Morgan, și auzi șoaptele care se răspândiră pretutindeni la sosirea ei. În rochia sa albă de satin, cu părul ondulat într-o mare de bucle strânse în partea de sus a capului, arăta pur și simplu angelic, iar prezența sa captivă atenția întregii săli.

Inclusiv a Mirandei, care se întoarse spre perete și își ridică evantaiul, nu înainte ca Sebastian să vadă expresia de vie suferință de pe chipul ei. Inima i se frânse de mila ei.

Miranda clipi des la adăpostul evantaiului, cu mișcări rapide sub pretextul că i se făcuse cald, pentru a-și ascunde durerea care îi zdrobea inima. Diana Morgan... care arăta ca un înger. Știa că femeia avea să participe la bal, i se confirmase indirect de către Elizabeth Carlisle cu două zile în urmă. Dar simplul fapt că știa de asta nu o pregătise deloc pentru sosirea femeii.

Domnișoara Morgan arăta adorabil în rochia ei albă, plutind înspre sala de bal, cu părul strălucindu-i sub candelabre, ca un fuior tors din fire de aur, și toată lumea din încăpere oprindu-se s-o urmărească. Inclusiv Robert, care îl lăsă pe Quinn lângă masa cu aperitive și plecă imediat înspre ea pentru a o întâmpina cu o plecăciune adâncă și cu un sărutare pe mână. Și, judecând după timpul petrecut cu ea și cu tatăl ei, înainte de a se întoarce lângă Quinton, deja își asigurase câteva dansuri cu ea.

Dar sigur că așa făcuse, cine l-ar fi putut condamna? Aparent, zvonurile saloanelor pe care Miranda i le transmisese lui Sebastian erau greșite. Nu Lady Jane era frumusețea sezonului. Ci domnișoara

Morgan. Și lasă-n seama fraților Carlisle să le aibă pe cele mai căutate două femei ale sezonului, în vreme ce ea... ea...

Nimic! Nu mai conta nimic pentru ea. Cum ar fi putut să se compare cu ele? Chiar și în această seară, în cea mai frumoasă rochie pe care o purtase vreodată, cu părul perfect coafat de camerista lui Josie și purtând smaraldele împrumutate de Elizabeth Carlisle, nu reușise să-i capteze interesul lui Robert.

– Scuzați-mă, murmură ea și se depărtă grăbită de prietenii familiei Carlisle care se adunaseră în jurul ei, împreună cu ducesa și cu marchiza.

Avea nevoie să meargă la toaletă. Cu disperare. Pentru un moment de pace și de liniște, ca să se poată aduna și să respire, să lupte cu lacrimile nevărsate care îi înțepau ochii, să găsească o cale pentru a se descurca tot restul serii fără să observe careva...

– Miranda.

„Sebastian." Își dădu peste cap ochii încețoșați de vălul lacrimilor când el se opri în fața ei și-i blocă tentativa de evadare. Dintre toți oamenii, s-o vadă chiar el așa!

– Excelență.

Forțându-se să zâmbească, își agită furioasă evantaiul ca să-și facă aer și să alunge lacrimile fierbinți. Dar el se încruntă la ea îngrijorat, văzând dincolo de fațada ei până în groaza ascunsă în adâncul ei.

– Trebuie să începem primul dans, spuse el încet, cu privirea solemnă.

Își puse o mână pe talia ei, pentru a o lua din mijlocul celorlalți înainte ca ei să-i vadă suferința de pe față.

– Mergem?

Ea încuviință din cap, incapabilă să-și găsească glasul gâtuit de nodul din gât, și îl lăsă s-o conducă. Din fericire, el alese calea mai lungă prin sală, pentru a-i oferi timp să se adune înainte de a deveni centrul atenției tuturor, odată ce începeau să danseze. Era prea bine-crescut ca să comenteze ceva privind suferința ei, dar venise în ajutorul ei și era mult mai recunoscătoare decât se simțea în stare să exprime.

O însoți prin mulțime către Lord și Lady St James, care așteptau lângă maestrul de ceremonii, să deschidă oficial balul. Ei erau primul

cuplu în prima parte, aceeași parte în care urma și Miranda să danseze cu Sebastian.

– E adorabilă, șopti Miranda cu o expresie sumbră.

– Da, este.

Nu reuși să-l privească, deoarece umilința ultimelor două săptămâni crescu în sufletul ei. Lacrimile îi amenințau genele.

– Nu mă refeream la Lady St James.

– Știu, zise el cu voce blândă. Miranda, poate este momentul să renunți la Robert.

Ea clătină din cap. El avea dreptate, mintea ei știa asta, dar inima nu putea încă să înfrunte consecințele capitulării ei, renunțarea la visul pe care îl nutrea de când avea paisprezece ani.

– Nu încă.

El se înclină în semn de înțelegere.

– Atunci, dă-mi voie să-ți solicit un al doilea dans. Care ți-a mai rămas?

Umerii ei se lăsară. Ca însoțitor al ei și ca bărbatul care o prezenta societății, Sebastian era obligat să danseze primul dans cu ea. Acum îi era milă de ea.

– Nu trebuie s-o faci.

– Dar vreau.

Ceea ce era o minciună. Totuși, era galant din partea lui, și blândețea lui îi încălzi sufletul și îi mai ușură greutatea care o apăsa.

– Ambele mele valsuri sunt libere.

– Ambele?

El miji ochii, și, cu o nouă împunsătură de umilință, ea înțelese ceea ce el tocmai conștientizase. Faptul că fratele său, Quinn, îi solicitase un cadril, la fel ca marchizul de Chesney și ducele de Strathmore, precum și alți câțiva bărbați pe care nu-i întâlnise până atunci, dar care își doreau să danseze cu ea. Cu excepția lui Robert, care încă nu-i solicitase nici un dans.

– Credeam că vrei să valsezi.

– Vreau. Își plecă privirea, prefăcându-se că-și aranjează mănușile. Le-am păstrat pentru Robert, ca să le poată el alege.

Chiar și după ce își aranjă mănușile deasupra cotului, continuă să-și țină ochii în jos, neputând să suporte privirea plină de milă pe care bănuia că ar vedea-o pe fața lui dacă și-ar ridica ochii înspre el.

– Deși mama ta m-a asigurat că îmi va acorda un vals, din moment ce e fratele mijlociu și eu îmi fac debutul.

– Ar fi trebuit. Și o va face, spuse el hotărât, deși Miranda se îndoia că însuși ducele l-ar putea convinge pe fratele său să-i acorde atenție ei acum că domnișoara Morgan sosise și îl captivase cu totul.

Scutură din cap învinsă.

– Nu contează. Sunt și alți domni aici care vor valsa cu mine, sunt sigură.

– Și eu la fel, murmură el. Apoi, o privi îngrijorat. Dar ai grijă în seara asta cu ceilalți domni, Miranda.

Ea oftă, pregătindu-se pentru potopul de avertizări pe care i le tot aruncase el de când sosiseră la Londra, acele sfaturi interminabile despre cum trebuie să te descurci în societate și cum să te conformezi tuturor regulilor nescrise. Numai Sebastian Carlisle avea abilitatea de a o face să nu se mai distreze prin felul lui de a fi...

– Bucură-te, dar nu excesiv. Nu atrage atenția prea mult și încearcă să nu bei prea multă șampanie.

Începu să recite avertismentele ca într-o litanie discretă care o făcu să se întrebe cât timp le exersase înainte. Cel mai probabil, începuse în momentul în care el și mama lui deciseseră să-i ofere acel sezon.

– Stai în sala de bal doar dacă mama sau Josie sunt cu tine și ferește-te de terasă, de grădini.

– Stai pe margine împreună cu însoțitorii și domnișoarele bătrâne, spuse ea în bătaie de joc, fluturând brațul înmănușat, având același ton. Stai deoparte fără să te plângi, și-ai să devii o fată bătrână cu o grămadă de pisici pe post de companie. Sau, și mai bine, du-te la mănăstire.

– Exact. Ridică dintr-o sprânceană. Mă bucur că am ajuns la aceeași concluzie.

O lăsă cu gura căscată.

– Nici pomeneală!

El îi aruncă un zâmbet radios, ușurat că reușise să-i abată atenția de la Robert.

– Și aș fi onorat să pot dansa cu tine al doilea vals.

Închizând gura, se uită lung la el, cu ochii mari și mută de uimire. Deși teribil de recunoscătoare. Trebuia să recunoască, Sebastian putea fi extrem de plăcut. Atunci când nu era duce.

– Mulțumesc, șopti ea.

În tăcere, cu privirea ațintită în ochii ei, îi ridică mâna la buze și i-o sărută. Un fior plăcut i se răspândi pe braț în sus.

– Doamnelor și domnilor, contele și contesa de St James! anunță cu voce puternică maestrul de ceremonii din capul scărilor, pe fondul muzical special creat de orchestră.

Un murmur viu se ridică dinspre mulțime, și toată lumea se retrase de pe ringul de dans, pentru a face loc celor șase cupluri care urmau să danseze în deschiderea balului.

Inspirând intimidată în vreme ce ochii celor prezenți coborau din nou asupra ei, îl urmă spre ring.

– Nu dansa cu același bărbat de două ori, continuă Sebastian cu avertismentele, în vreme ce își luau poziția de început, unul în fața celuilalt, la capătul șirului, și în ciuda frustrării din ochii ei. Îi vei da de înțeles că înseamnă mai mult pentru tine decât în realitate.

Ea își arcui o sprânceană.

– Tu dansezi de două ori cu mine. Ai să înțelegi din asta că ești mai important pentru mine decât în realitate?

Se încruntă tăcut la ea, prea înțelept ca să dea curs provocării. Ha! Ea se învioră văzând această mică victorie.

– Te-am văzut vorbind cu Lady Jane mai devreme, continuă ea, acum încurajată. Își înălță bărbia când începu muzica și se făcură reverențele și plecăciunile de deschidere. I-ai oferit și ei aceleași avertizări?

Ochii lui luciră, deși ea nu putu spune dacă din pricina amuzamentului sau a enervării. Cuplurile începură să plutească.

– Bineînțeles că nu, răspunse el între pași, în vreme ce descriau cercuri unul în jurul celuilalt.

– Lady Jane cunoaște deja regulile societății. În timp ce se depărtau unul de celălalt, adăugă: E foarte versată în această privință.

Se îndepărtară de poziția lor inițială, apoi pășiră iar în față.

– E plictisitoare, adăugă Miranda cu o înțepătură de despărțire, înainte să alunece înspre cercul ducelui de Chatham.

După toate avertizările pe care le auzise de la Sebastian în cursul serii, merita să-l tachineze puțin.

– E cosmopolită, replică Sebastian cu o undă de amuzament în privire atunci când reveni rotindu-se în jurul lui.

Pașii îi purtară pe rând să danseze cu celelalte cinci cupluri, dar, de fiecare dată când se reîntâlneau, discutau în contradictoriu. Iar Mirandei îi făcea mai multă plăcere decât ar fi fost cazul. Îi plăcea teribil să se vâre pe sub pielea lui Sebastian.

– Neinteresantă, reluă cu o fluturare jucăușă a poalelor rochiei, apoi se depărtă în pași de dans.

Când reveniră împreună, el murmură la urechea ei:

– Delicios de sofisticată.

Ea își înălță nasul în cea mai bună imitație a lui Lady Jane, doar ca să-l necăjească, în vreme ce păși în spate.

– Clar snoabă.

El o întâmpină cu un zâmbet când reveni la el câteva clipe mai târziu.

– Frumoasă... ca tine.

Când el își puse mâna pe spatele ei, în vreme ce se rotea în jurul ei, Mirandei i se opri răsuflarea din cauza subtilității flirtului. Caracterul posesiv al atingerii delicate o nedumeri, laolaltă cu căldura din degetele pe care le simțea prin rochie. Și îi plăcea foarte mult.

Miranda rată un pas, pantoful alunecându-i pe podeaua de marmură, și se împiedică. Imediat, mâna stângă a lui Sebastian îi prinse brațul stâng și mâna sa dreaptă poposi în partea de jos a spatelui, prinzând-o și readucând-o delicat în cerc.

Își coborî gura la urechea ei, cu vocea clar mai răgușită de amuzament decât intenționase, și murmură:

– Grațioasă.

Neputând da replica fără să accentueze momentul acela jenant, ea îl pironi cu privirea, cu ochii ca niște fante, în vreme ce se duse să-l înconjoare pe contele de St James, ultimele și primele cupluri regrupându-se pentru cele din urmă mișcări ale dansului. Sebastian se întoarse pentru a o conduce pe contesă.

– Grațioasă? insistă el, când reveniră unul în fața celuilalt în pozițiile inițiale, în mod evident savurând disputa lor jucăușă.

Sau cel puțin cât o savurase ea, până când el făcuse nepotrivita comparație cu Lady Jane. Și i se păruse că ea nu se ridica la nivelul acesteia. Iar asta o necăjise mai mult decât era pregătită să recunoască.

Pe ultimele acorduri ale orchestrei, cuplurile își făcură reverențele de încheiere.

– Răsfățată, reuși ea să strecoare, deși și-ar fi dorit să spună... „categoric nepotrivită pentru tine". Dar dacă cineva ca Lady Jane era nepotrivită pentru el, atunci ce lady ar fi putut să fie potrivită?

El înălță dintr-o sprânceană, neștiind ce gânduri îi treceau cu adevărat prin minte.

– Bine-crescută.

Ea rămase cu gura căscată la auzul acestei împunsături, cuprinsă de o mânie plină de indignare. „O, afurisitul!" Înainte să se poată gândi la o replică pe măsură, dansul luă sfârșit. Sebastian avusese ultimul cuvânt. Și unul usturător.

Cu bărbia ridicată în semn de sfidare, făcu o reverență suficient de joasă încât s-o facă mândră pe mama lui, indiferent de cât de enervat era fiul ei cel mare. Apoi îl lăsă să-i pună mâna pe brațul lui, conducând-o de pe ring, pentru a o duce înapoi la ducesă.

– Presupun, căzu ea de acord, această recunoaștere sacrificând o bună parte din orgoliul ei, că Lady Jane este o femeie suficient de drăguță.

Luat cu totul prin surprindere, el îi aruncă o privire la auzul aprobării ei sceptice privind la ținta interesului lui.

– Mulțumesc...

– Deși nebunia e o boală în familia ei.

El se poticni – singurul semn că îl surprinsese.

– Poftim?

– Trebuie să fie așa, spuse ea pufnind disprețuitor, de vreme ce-și dorește un duce bătrân și posac drept soț.

Cu un râset ușor, el îi zâmbi. Și nu orice fel de zâmbet, ci unul atât de cald și de amuzat, încât simți cum se topește toată.

Inima i se opri în loc. Nu, nu acel zâmbet. Nu zâmbetul lui șiret! Sebastian nu trebuia să-i facă inima să-i bată așa tare. Pentru că dacă putea face asta însemna că... Nu. Să fie atrasă de Sebastian, dintre toți bărbații de pe lume... Ce ridicol! Era plăcerea dată de dans, atâta tot, pentru că nu avea cum fi altceva. În mod clar nu cu el. Cucerirea lui Robert era și așa o misiune de dificilă; cucerirea lui Sebastian ar fi fost pur și simplu imposibilă.

– Așadar, plănuiești să dansezi în seara asta cu ea? continuă, disperată să-și concentreze atenția pe Lady Jane, nu pe duce.

– Da. Primul vals. O privi ridicând dintr-o sprânceană. Vrei să mă convingi că nu e o idee bună?

– Nicidecum, răspunse ea inocent, cu o vagă senzație de ciudă că era așa suspicios la adresa ei.

Buzele lui se strânseră la auzul negării ei, căci era clar că nu o credea.

– Chiar mi se pare că este minunat că ai dat peste o femeie care să accepte să danseze cu tine.

– Mai mult de una, de fapt, zise el, cu o doză de aroganță jucăușă în glas.

Ea se depărtă de el când ajunseră lângă mama lui, incapabilă să se abțină să-i administreze lovitura de grație cu voce joasă:

– Asta înseamnă că nebunia e contagioasă.

Îl auzi cum încerca să-și înăbușe hohotele. Stăpânindu-se exemplar, rosti politețurile de plecare către mama lui și către Josie.

– Cu permisiunea dumneavoastră, doamnelor.

Apoi, se înclină adânc și formal în fața Mirandei, refuzând să-i dea drumul la mână până când n-o duse la buze și o sărută, în ciuda încercărilor ei de a se elibera și a faptului că roșise vizibil. Făcea asta doar ca s-o necăjească, fir-ar el să fie! Și, pe deasupra, în fața mamei și a surorii lui.

Scânteietorii lui ochi străluciră poznași.

– Trebuie să merg la următoarea mea parteneră. Îi făcu cu ochiul în vreme ce se îndepărta. Înainte să fie internată forțat la Bedlam.

Ea deschise gura, nevenindu-i să creadă îndrăzneala lui. Oh, la naiba cu acest bărbat!

Capitolul 7

O oră mai târziu, Sebastian nu numai că dansase cu mai multe dintre doamnele de pe lista lui, dar și eliminase majoritatea numelor lor la nivel mental. Oh, sigur că erau toate adorabile, grațioase, deși, într-un mod enervant, fiecăreia îi lipsea... ceva. Ceva imposibil de definit, pe care nu putea pune degetul, deși era perfect conștient de această lipsă.

Și, mai rău, pentru că dansase în seara asta mai mult decât la orice alt bal de când moștenise titlul – de fapt, mai mult decât la oricare alt bal vreodată –, zvonurile traversau selecta adunare mai rapid ca Tamisa prin Londra, zvonuri cum că ducele de Trent își vâna o soție, ceea ce avu darul să le aducă pe toate mamele care stăteau cu gândul la căsătorie într-o stare de frenezie efervescentă. Ceea ce îl făcea pe el să se simtă, de fapt, vânat.

Și, venind vorba despre pradă... „Miranda."

Chiar și când dansa, nu se putea opri să nu observe toată atenția pe care o primea din partea gentlemenilor care roiau în jurul ei ca bondarii, încercând să-i intre în grații. Sau să obțină un dans. Și nu putea nici să nu observe că râsetele care plutea prin aer pornind de la ea. Sau o mișcare de flirt a evantaiului ei care îl enerva de fiecare dată când o vedea făcând asta cu vreun domn cu care vorbea.

Era îngrozitor de enervant. Cum se presupunea că s-ar putea concentra pe găsirea unei soții când ea se purta atât de neglijent? Flirtând atât de mult. Fiind atât de... fericită. Nu era conștientă că atrăgea atenția asupra ei?

Cu excepția lui Robert.

Sebastian miji ochii încercând să-l localizeze pe fratele lui în sală. Aproape că n-o părăsise pe domnișoara Morgan vreo clipă, și chiar și în acel moment erau prinși într-o conversație în apropierea ușilor franțuzești care dădeau spre terasa întunecată. Robert abia dacă o observase pe Miranda toată seara. Atenția sa se concentra numai pe fiica magnifică a generalului. Și probabil pe încercarea

de a o convinge să-l însoțească în grădini pentru a fi singuri preț de câteva momente.

Dându-și seama că nu avea sens să-l întrerupă acum pe Robert ca să-i reamintească datoria sa față de Miranda, nu fără riscul de a se certa cu el, Sebastian înșfăcă un pahar cu punci de pe o tavă pe care o purta un lacheu și traversă sala.

Miranda stătea cu spatele în timp ce el înainta cu pași mari înspre ea, iar semicercul de bărbați adunați în jurul ei se împrăștie la sosirea sa. Deștepți. Nu avea nici un chef să aibă de-a face cu seducători autoproclamați care doreau să profite de o fată inocentă de la țară precum Miranda. Știa exact ce-și doreau de la ea, și în nici un caz nu era vorba de discuții despre pescuit.

Ea se încordă, simțindu-i apropierea încă înainte de a-l vedea.

– Trent.

– Domnișoară Hodgkins. Neputându-și reprima tonul ușor iritat, continuă: Ți-ai făcut câțiva prieteni noi în această seară, din câte văd.

Cumva, reuși să-l privească drept în față, să-și dea ochii peste cap să-și facă vânt cu evantaiul într-un gest de studiată ireverențiozitate pe care jumătate dintre doamnele din înalta societate mai aveau mult de exersat până să-l stăpânească. La vederea ei, așa cum era îmbrăcată în rochia aceea frumoasă, cu ochii verzi strălucind în lumina candelabrelor și cu nasul ei pistruiat ușor cârn, el nu își putu reține un zâmbet. Ceea ce nu făcu decât să accentueze expresia ei de iritare.

Doar ca să-l necăjească, se plecă în fața lui într-o reverență exagerată.

– Gelozia nu vă prinde deloc, Excelență, îi reproșă ea cu un pufnet, în vreme ce se ridica.

Gelozie? Femeia era scrântită.

– Nu sunt gelos. Îi oferi un pahar de punci și adăugă tăios: Sunt doar atent.

Din felul în care ea își arcui sprânceana spre punci fără să-l ia, el aproape că se aștepta să-l întrebe dacă nu pusese ceva otravă. În schimb, acceptă.

– Mulțumesc.

– Te distrezi?

Era sincer interesat.

Un zâmbet languros i se răspândi pe chip, același zâmbet strălucitor pe care îl văzuse de cel puțin zece ori în acea seară adresat bărbaților care își doreau să-i intre în grații. Dar, când îndreptă acel zâmbet spre el, îl simți din creștet până în vârful pantofilor. Și înțelese exact de ce era înconjurată de bărbați în acea seară. Pentru nimic mai mult decât favoarea unui zâmbet din partea ei.

– Foarte mult, spuse ea molatic. Apoi se aplecă spre el, de parcă ar fi vrut să-i încredințeze un secret intim. Oh, Sebastian, e cea mai frumoasă noapte a vieții mele!

Pieptul lui se încălzi la auzul cuvintelor, iar scânteierea ochilor ei îi subjugă imaginația. Era atât de plină de viață, de energie, de fericire și de bucurie... și toate astea datorită unui bal ca oricare altul dintre marile baluri care aveau să fie organizate în acest sezon. Pentru jumătate dintre doamnele prezente, balul din acea seară era doar o altă serată plictisitoare într-un lung șir de serate ale sezonului. Dar, pentru Miranda, era o poveste care devenise realitate.

– Mă bucur, îi răspunse el pe același ton. Meriți o noapte aparte. Apoi se opri, întrebând grijuliu: Și primul tău vals? A fost revendicat?

Ea confirmă dintr-o mișcare a capului, cu un zâmbet larg.

– Robert s-a oferit.

– Bun.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat că fratele lui se ridicase la înălțimea așteptărilor. Însă era îngrijorat că efervescența pe care o simțea ea avea să o facă iar să fie agitată și nu credea că fratele lui ar tolera încă o conversație despre John Milton sau despre dantela belgiană. Dar îi recomandă, în ciuda greutății din piept:

– Nu-ți fie teamă să te bucuri de el.

– Să mă bucur? repetă prefăcându-se exagerat de ofensată. Am crezut că trebuie să am o atitudine dureros de decentă și să evit orice comportament cu potențial scandalos în ceea ce-i privește pe domni. Să nu atrag atenția nedorită asupra mea, să nu merg pe terasă sau în grădini, să nu fiu singură în compania unui domn. Îl șicană aruncându-i în față toate observațiile lui de mai devreme cu o mișcare a evantaiului care doar mima inocența. Să nu fac... nimic.

El strânse din dinți. Puștoaică impertinentă!

– Robert nu intră la socoteală. El e un Carlisle.

Și, din nefericire pentru Miranda, cel mai apropiat lucru de o dădacă în acea seară, având în vedere că acesta abia de-i acordase vreun pic de atenție de când sosise domnișoara Morgan.

– Suntem protectorii tăi în această vară. Nouă ne este permis să petrecem timp în compania ta. Când o văzu ridicând dintr-o sprânceană ca o sfidare la această regulă nescrisă de bun-simț, el adăugă: Fii tu însăți cu el, atâta tot.

O umbră coborî pe fața ei adorabilă.

– Asta e problema atunci, nu? Sunt mereu eu însămi în preajma lui, ceea ce nu e niciodată...

Ochii i se măriră în timp ce fu străfulgerată de o idee. Inima lui Sebastian bătu mai tare în semn de avertisment. De fiecare dată când Miranda avea acea expresie, imediat apăreau și necazurile.

– Poate că n-ar trebui să mai fiu eu însămi. Corpul îi deveni rigid, în vreme ce întorcea ideea pe toate părțile ca și când un arc de încântare se tensiona în ea. Poate ar trebui să fiu Lady Rose cu el și...

– Nu!

Îl privi lung, clipind din pricina izbucnirii lui. Doamne, Dumnezeule! Forța nebănuită a unui singur cuvânt îl surprinse până și pe el.

– Să te distrezi, preciză el, revenindu-și imediat, îndepărtând furia care îl cuprinsese atunci când ea amintise de Lady Rose. Cu Robert. Nu să te compromiți.

Din fericire, orchestra începu acordurile de debut ale primului vals, ceea ce îi oferi o scuză să poată pleca înainte de a mai spune ceva care să-l facă să pară un nătărău gelos. Ceea ce cu siguranță nu era. Deloc.

– Primul tău vals în societate începe, domnișoară Hodgkins. Privi peste umărul ei. Nu-l văzu pe Robert în mulțimea din apropiere, dar cu siguranță își făcea loc printre trupuri ca să vină pentru dansul cu ea. Așa cum și el trebuia să ajungă la Lady Jane. Bucură-te de el.

„Dar nu prea mult."

Cu avertismentul nerostit suspendat în aer deasupra lor, el plecă prin mulțime ca s-o găsească pe Jane, care era înconjurată de grupul său de admiratori într-una dintre lateralele încăperii. Se uita după el pe deasupra evantaiului deschis în vreme ce-i șoptea ceva surorii ei. Dar, în vreme ce orchestra trecea deja la primele acorduri,

el privi peste umăr ca să descopere că Miranda încă stătea acolo unde o lăsase el, iar Robert nu era nicăieri în sală.

Sebastian blestemă printre dinţi.

- Quinton! Îl luă pe fratele său de braţ şi-l trase dintre micii proprietari cu care discuta despre preţul grâului. Te rog să dansezi acest vals cu Lady Jane şi să-i oferi scuzele mele.

- De ce?

Quinn se uită furiş la Jane, care zâmbea afabil către Sebastian, aşteptând să-şi înceapă valsul împreună.

- Pentru că Robert o să fie mort până la miezul nopţii, murmură el, iar eu la închisoarea Newgate pentru crimă.

Quinton rânji. Cu un semn al capului, fără să-i pese de fapt pe adevăratul motiv pentru care trebuia să danseze cu Lady Jane, atâta vreme cât Robert urma să fie cel asupra căruia avea să se reverse furia lui Sebastian, se apropie de ea. Sebastian se uită doar atât cât să-l vadă pe Quinn făcând o plecăciune înspre Jane, înainte ca el să se răsucească pe călcâie şi să pornească spre Miranda.

Ea avea un zâmbet neclintit, a cărui strălucire ascundea faptul că era rănită pentru că fusese amăgită cu valsul. Şi nu orice vals, ci primul ei vals în înalta societate. Când îl văzu apropiindu-se, zâmbetul îi dispăru. Oricine altcineva ar fi putut să nu observe momentul de nelinişte din ochii săi, însă el văzu, şi îl îndureră mai mult decât era dispus să admită.

Îi luă mâna şi o puse pe braţul său, refuzând s-o lase să se îndepărteze.

- Valsul tău începe.

Ea clipi confuză.

- Dar Robert e cel care..

- Robert nu vine, rosti el ferm, cu fălcile încleştate de furie la adresa fratelui său.

Ea ezită, apoi încuviinţă din cap fără să spună nimic, înţelegând ce se întâmplase.

În timp ce el o conducea spre ringul de dans, zâmbetul ei se topi într-o expresie sobră care o făcu să pară cu câţiva ani mai matură, dintr-odată mult prea bună cunoscătoare a capriciilor lumii. Nefericită. Şi lui nu-i plăcea asta. În acel moment, ar fi făcut orice să pună la loc acel zâmbet strălucitor pe chipul ei.

– Nu trebuie să faci asta, Sebastian, spuse ea șoptit, vorbele fiindu-i auzite numai de el din cauza muzicii și a zgomotului de la bal. Nu sunt opera ta de caritate.

– Nu, nu ești. El se aplecă, în vreme ce ea făcu o reverență, apoi luară poziția de început. Dar avem o înțelegere. Am promis că ne vom ajuta unul pe celălalt în acest sezon. O privi în ochii ei verzi și strălucitori, descoperind un amestec uimitor de suferință și recunoștință în adâncurile lor furtunoase, ceea ce îl lăsă fără suflare. Fu copleșit de admirație la gândul că ea era capabilă să facă față lipsei de finețe a fratelui lui cu asemenea grație și aplomb. Iar eu îmi țin mereu promisiunile.

Înainte ca ea să poată răspunde ceva, el o luă la vals. Pluteau împreună pe ring, poalele rochiei ei acoperind picioarele lui cu fiecare alunecare ușoară, cu fiecare piruetă, iar el era atent s-o țină la distanța cuviincioasă în vreme ce se mișcau rotindu-se în continuare. Era mai grațioasă decât bănuise el, fiecare pas al ei potrivindu-se perfect cu ai săi.

– Robert e în grădină, nu? Ea își plecă privirea în timp ce dansau în partea opusă a sălii. Cu domnișoara Morgan.

El se încordă, știind exact ce insinua ea. Cei doi se strecuraseră probabil afară, ca să fie singuri și să scape de privirile petrecăreților, iar el uitase cu totul de valsul promis Mirandei. Lui Robert îi plăcea de Miranda, de asta era sigur, și n-ar fi rănit-o niciodată în mod voit. Dar Sebastian înțelesese destul de rapid că fratele său nu avea să o vadă niciodată pe Miranda drept altcineva decât fetița cu codițe împreună cu care crescuse.

– Probabil, răspunse el blând.

– Nu contează, insistă ea, cu privirea fixată în acul lui de la lavalieră. Dar vocea ei nu era deloc convingătoare, de parcă încă nu se convinsese pe ea însăși, dar avea nevoie s-o spună cu voce tare ca s-o creadă. Altcineva m-ar fi invitat oricum la vals, cred.

Deoarece văzuse privirile interesate ale bărbaților din mulțime, el știa că așa era. Ea făcuse senzație în acea seară, iar, în perioada următoare, bârfele din saloanele doamnelor, împreună cu bârfele bărbaților de pe St James Street, nu aveau să fie decât despre ea. Toți întrebându-se despre ea. Femeia care fusese prezentată de către un duce, o femeie fără situație, de care nimeni nu auzise până atunci. O femeie cu o siluetă și cu o față pe care majoritatea bărbaților

le găseau suficient de promițătoare încât să riște să se apropie pentru a privi mai bine.

– Ai grijă cu cine dansezi în seara asta, o avertiză el, întorcându-și privirea spre ea la timp pentru a o vedea cum își dă ochii peste cap disperată că iar o asalta cu sfaturi. Vorbesc serios, Miranda. Și nu flirta cu nici unul dintre ei.

Ea râse la auzul acestor cuvinte, iar sunetul melodios îi provocă fiori lui Sebastian, ca o briză proaspătă de vară.

– Nu ai nici un motiv să te temi în această privință, de vreme ce nu știu s-o fac.

– Oh, ba da, știi. Degetele lui le strânseră pe ale ei, în timp ce le ținea ușor în mâna lui. Când erai Lady Rose, ai flirtat cu mine.

– Dar tu nu...

– Nu contez, îi luă cuvintele din gură cu o grimasă, provocându-i un nou acces de râs care șterse pe loc înțepătura insultei neintenționate.

– Da, știu. O trase într-un cerc mai strâns. Ai crezut că sunt Robert și ai flirtat cu mine fără rețineri – cu el, de fapt.

– Pentru că nu eram eu însămi, ci eram Lady Rose și eram... foarte seducătoare.

Cu siguranță fusese, iar trupul lui se înfierbântă deodată.

– Ești aceeași persoană.

Gura ei senzuală se crispă ușor, în vreme ce continua să se miște ușoară ca un fulg în brațele lui, picioarele ei atingând delicat ringul în sincron cu ale lui.

– Lady Rose purta o mască, iar tu nu aveai nici cea mai vagă idee cine eram. E ușor să flirtezi când un bărbat nu știe cine ești.

O privi în ochii ei verzi, observând reflexiile aurii luminate de candelabre. Cum de nu observase niciodată ce frumoși erau ochii ei, cât de mari și cât de expresivi?

– Dar asta contrazice scopul flirtului, murmură el, dacă bărbatul nu cunoaște identitatea femeii.

Ea se încruntă nelămurită.

– Și care e scopul, atunci?

– Seducția, răspunse el, cu vocea care îi deveni un murmur gutural pe care nu-l intenționase.

Dar se părea că în preajma Mirandei mereu făcea sau spunea lucruri pe care nu le intenționase. Seducție? Doamne, Dumnezeule...

Dar nu fusese în stare să se abțină. Mai ales când buzele i se despărțiră într-un gest de ușoară surpriză ca reacție la îndrăzneala răspunsului lui. Îi privi fascinat gura senzuală, amintindu-și ce gust dulce avusese în seara balului mascat. Cât de fină îi era pielea. Cum aroma de trandafiri emanase din trupul ei și îl făcuse să simtă parfumul ei floral pentru tot restul nopții lui de nesomn. Și nu neapărat prezența ei fizică, ci energia ei pură. Starea de excitare care radia din ea. Replicile și râsul care îl făcuseră să-și simtă pieptul ușor, așa cum nimic altceva nu reușise, cel puțin nu în ultimii ani. Așa era Miranda Hodgkins, dintre toate femeile: uimitoare.

– Exersează cu mine acum, o tachină el, navigând cu bună-știință spre ape adânci și periculoase, însă nefiind capabil să reziste cântecului ei de sirenă.

Ea ezită, privind în continuare către ușile terasei. Acea privire îl făcu pe el să simtă un junghi în rărunchi, pentru că știa că ea încă îl căuta pe Robert. Dar Robert nu avea să vină după ea. Iar Sebastian se bucura, ca un egoist, din această cauză.

– Hai, Rose, o tachină el. Prefă-te că nu sunt un duce bătrân și sobru. Zâmbi larg în ciuda comentariilor depreciative la adresa propriei persoane. Prefă-te că sunt important.

– Ești, îl asigură ea, doar că nu *așa*.

Buzele se strânseră, iar el simți un ghimpe la auzul cuvintelor ei.

– În nici un caz nu așa pornești un flirt.

Ea râse destinsă, iar ezitarea ei se topi într-un zâmbet strălucitor. Iar acesta era modul perfect de a porni un flirt.

– Mai bine, murmură el în semn de apreciere. Ai un zâmbet frumos. Ar trebui să-l folosești în avantajul tău.

Ea pufni.

– Faci ca flirtul să pară o tactică de război.

– Chiar este. Ridică în mod cunoscător dintr-o sprânceană. Și la fel de mortală pentru bărbatul care cade nebănuind nimic în capcana unei femei.

Un alt râset și o nouă căldură plăcută înflori în pieptul lui la auzul sunetului. De această dată, când o purtă în cerc și începu să vină înapoi de-a lungul ringului, ea se apropie mai mult de el, iar el nu se opuse. Ea nu se apropie într-atât încât să pară un gest necuviincios, iar el nu o împiedică.

– Deci, văd că stăpânești și râsul seducător, comentă el.

Când îl lovi ușor peste umăr cu evantaiul, prefăcându-se mânioasă, el zâmbi larg.

– De asemenea, și manevrele cu evantaiul.

Încă un chicot din partea ei, trimițând în el o fierbințeală care îl făcu în mod inexplicabil să-și dorească să-i fi urmat pe Robert și pe domnișoara Morgan în grădinile întunecate, împreună cu ea. Dumnezeule, era adorabilă în seara aceea. Pur și simplu fermecătoare.

Mai puțin în momentele în care se gândea la Robert. Așa că era o idee bună să-i abată atenția de la fratele său, care avea să fie mort în curând.

– Vom exersa flatările în perioada ce urmează, zise el.

– Dar deja mi-ai spus că am un zâmbet frumos, îi reaminti, oferindu-i unul nou.

Învăța rapid să-i admire zâmbetele.

– Nu la adresa ta, ci a mea.

Ea clipi surprinsă.

– A ta?

– Dacă vrei ca un bărbat să știe că ești interesată de el fără să apari în dormitorul lui la miezul nopții...

– *Aia* a fost o greșeală! îl întrerupse ea pufnind supărată.

– Atunci, trebuie să-i dai de înțeles pe căi mai subtile. Repetă pentru a sublinia importanța acestui fapt: Căi *subtile*, Rose.

– Bine, fie, fu ea de acord, deși rămase suspicioasă. Și care sunt acestea?

– Un compliment care să facă un bărbat să se simtă masculin și chipeș. Încrezător. O conduse printr-o rotire pe sub mâinile lui. Majoritatea bărbaților adoră să audă astfel de lucruri, chiar dacă știu prea bine că e praf în ochi.

Ea miji ochii, în vreme ce se gândea la sfatul lui bizar, întrebându-se ce îi cerea de fapt, cu o expresie curioasă de concentrare. Pentru un moment, expresia ei fu de-a dreptul descumpănită, în vreme ce încerca să se gândească la un compliment pentru el, de parcă niciodată nu l-ar fi remarcat ca bărbat. Ceea ce, inexplicabil, îl sâcâia îngrozitor. Cum să nu fi remarcat la el decât calitatea de duce de Trent și de prieten al ei?

– Ce-mi ceri e imposibil. Scutură din cap într-o mișcare de înfrângere. Orice bărbat din sala asta știe ce rang ai, e conștient de puterea și influența de care te bucuri în parlament. Cât despre doamne, ar

trebui să vezi cum se uitau la tine când ai traversat încăperea și m-ai invitat la dans. Ridică din umeri. Cum aș putea să adaug ceva la ceea ce toată lumea a spus despre tine?

El o fixă cu privirea, mut de surpriză. Ceea ce spusese era exact genul de compliment pe care un bărbat voia să-l audă din partea unei femei frumoase.

Și nu credea un singur cuvânt. Când văzu că buzele ei tremură de amuzament, el miji ochii.

– Ești incorigibilă!

Ea râse bucuroasă.

– Poate. Ochii ei străluciră și, pentru un moment, se apropie și mai mult, cumva ridicându-se pe vârfuri în timp ce dansa pentru a-și apropia gura de urechea lui. Dar chiar e adevărat, să știi.

Apoi se retrase în poziția ei inițială și-l privi timid printre genele coborâte, umezindu-și buzele cu vârful limbii. Efectul paradoxal al seducției inocente era năucitor, și, pentru o clipă, el uită că dansau în mijlocul unei săli aglomerate de bal. Pentru o clipă, nu mai exista decât Miranda. Și atracția lui față de ea era imposibil de negat.

– Ești un duce minunat, Sebastian, și faci cinste familiei tale, recunoscu ea, dintr-odată serioasă.

Vocea ei dulce abia dacă se auzea din cauza muzicii care îi acoperea, însă fiecare cuvânt reverberă în el ca o pulsație dureroasă.

– Cât despre doamne, cred că sunt geloase pe mine pentru că te-am furat de la două dansuri în această seară. Îi surâse și îi strânse ușor degetele, fără a-și da seama că acea mică atingere pulsă direct în miezul lui. Îți mulțumesc că ai valsat cu mine. Mi-ai venit în ajutor atunci când aveam nevoie de tine.

Lui i se uscă gura, fiind complet nepregătit pentru acea ipostază a ei deloc fățarnică, deloc exersată, mirat de efectul pe care îl avea asupra lui, făcându-l să se simtă ca un erou. Cu siguranță știa să flirteze, chiar dacă nu era conștientă de asta.

– Cu plăcere, rosti el cu voce surprinzător de răgușită.

Ea își mută privirea către mâinile lor, el ținând-o strâns pe a ei.

– Îmi pare rău că a trebuit să renunți la valsul cu Lady Jane.

– Nu e nici o problemă, răspunse el, înmărmurit de faptul că nici măcar nu se gândise la Jane de când începuse dansul.

Şi foarte confuz că Miranda putea atât de uşor să-l subjuge cu un surâs, dar nu reuşise să stârnească interesul lui Robert în ciuda eforturilor ei.

– Doamnele din saloane vor fi cu siguranţă într-o mare agitaţie pentru tot restul serii, comentă ea. Vrei să pun o vorbă bună pentru tine sau să te las să te descurci de unul singur?

Clipi surprins. Singurul lucru de care îi păsa acum era s-o aducă mai aproape la el în braţe.

– Poftim?

– Înţelegerea noastră, îi reaminti ea cu un zâmbet uşor. Ai încercat să-l faci pe Robert să mă bage în seamă în seara asta, şi nu este vina ta că nu s-a întâmplat aşa. Dar pot să te ajut eu pe tine, dacă doreşti.

Uitându-se în jos la ea, el simţi cum i se goleşte mintea. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i spună. În acel moment, singura femeie din gândurile lui era ea.

Valsul luă sfârşit, şi o roti într-o piruetă de final, ceea ce o făcu să râdă şi să strălucească la fel de mult precum candelabrele de cristal care îşi trimiteau lucirile către ring. Făcu o plecăciune în faţa ei, iar ea făcu o reverenţă, apoi Sebastian o conduse de pe ringul de dans lângă mama lui. Căldura mâinii ei rămase pe degetele lui multă vreme după ce-i dădu drumul şi se îndepărtă.

Făcând o tură în jurul sălii de bal, privea prin mulţime cu un singur gând, mânia crescându-i cu fiecare pas. Negăsindu-l pe Robert înăuntru şi ştiind că bănuiala Mirandei fusese corectă în privinţa fratelui lui, ieşi prin uşile franţuzeşti pe terasa slab luminată.

Robert stătea singur la capătul îndepărtat, în umbră, sprijinindu-se relaxat de zidul casei. În mod clar, fusese afară cu domnişoara Morgan şi acum îi lăsa timp să intre fără să dea naştere bârfelor ce s-ar fi pornit dacă se întorceau împreună.

– Salutare, Seb, zise Robert şi rânji, în timp ce Sebastian se apropia. Cum merge vânătoarea de neves...

– Ai lăsat-o pe Miranda fără partener pentru primul ei vals. Strângându-şi pumnii, întrebă: De ce?

Vina întunecă faţa fratelui său, iar ochii i se făcură mari când conştientiză ce făcuse.

– Oh, Doamne, am uitat complet, recunoscu el cu glas stins. O convinsesem pe Diana să petrecem câteva momente aici pe terasă

și... Expiră puternic și-și frecă ceafa. E foarte furioasă pe mine... spiridușul?

– Nu e un spiriduș, Robert, i-o tăie Sebastian, lăsând să iasă la suprafață toată mânia pe care Miranda o ascundea din prea multă bunătate. E o femeie în toată firea. Și nu ai înfuriat-o. I-au rănit și mândria, și sufletul.

Măcar Robert avu decența să se arate rușinat.

– Am pierdut noțiunea timpului. Nu am vrut...

– Ce dracu' a fost în capul tău, să te furișezi afară cu o altă femeie când trebuia să ai grijă de Miranda în seara asta?

Robert îl privea fix, redus la tăcere. Sebastian nu se înfuria de obicei în asemenea hal, dar fratele lui mai mic știa că nu era cazul să se apere, pentru că pierduse prea multe lupte cu el când erau copii. Iar, în seara asta, Sebastian știa că Robert n-ar fi avut nici cea mai mică șansă. Ceva din această seară îl adusese la limită și era ca un arc întins la maximum, astfel că un singur cuvânt greșit din partea lui Robert sau încă o răutate față de Miranda și...

– Dacă vreodată o s-o mai faci de rușine în felul ăsta, îl amenință el, o să-mi dai mie socoteală! Ai înțeles?

Robert încuviință din cap, înmărmurit de purtarea lui Sebastian.

– Îmi cer scuze, nu se va mai întâmpla.

Sebastian își descleștă pumnii.

– Asigură-te că vei dansa al doilea vals cu ea.

Sprâncenele lui Robert se ridicară în semn de nelămurire.

– Dar e deja dat.

– Atunci, revendică-l de la acel bărbat! tună el, răsucindu-se pe călcâie pentru a porni înapoi ca o furtună. Dumnezeule, avea nevoie de o băutură, și în nici un caz nu de o poșircă. Ar fi fost în stare să ia un topor și să deschidă cu forța dulapul cu rezerva personală de băutură a lui St James dacă ar era necesar...

– Tu ești, Seb, strigă Robert după el. Mi-a spus ea când am invitat-o la dans. Tu ești cel care urmează să danseze al doilea vals cu ea.

Sebastian se opri brusc. Pentru o clipă, ezită, sfâșiat între dorința irațională de a dansa încă un vals cu Miranda și prudența de a se comporta înțelept. Fir-ar să fie, cât de mult își dorea încă un dans cu ea. Încă o șansă s-o țină în brațe și să râdă cu ea, câteva

minute de pauză de la rolul său rigid de duce, minute în care putea fi el însuși.

Dar Miranda îl dorea pe Robert. Și el îi promisese că avea să o ajute.

– Ia-l, se răsti la el și se depărtă furios.

Miranda se mișca pe ringul de dans în brațele lui Robert la al doilea – și ultimul – vals al serii.

Știind că Sebastian îi ceruse acest dans, se așteptase să apară tot el, și chiar aștepta încă un dans cu el. Îi plăcuse primul vals, mult mai mult decât credea că era posibil. Și lecția de flirt. Faptul că, dintre toți bărbații, Sebastian fusese cel care o încurajase să flirteze cu el... Oh, aproape că-i venise să râdă de uimire! De când începuse sezonul, Sebastian se dovedise a fi o surpriză continuă.

În loc de asta, Robert fusese cel care venise după ce Sebastian o rugase pe Lady Jane să-i acorde acel vals pe care nu-l putuse onora mai devreme. Pentru o clipă, simți o înțepătură inimaginabilă de dezamăgire că Robert nu era Sebastian.

– Îmi pare rău, Miranda, își ceru Robert scuze, strângându-i degetele în timp ce se roteau pe ringul de dans. Primul tău vals ar fi trebuit să fie cu mine și regret că l-am ratat.

Stomacul ei se strânse. Robert își cerea scuze, își cerea scuze de-adevăratelea, și ar fi trebuit să fie în al nouălea cer de bucurie că lui îi păsa de sentimentele ei și regreta ce făcuse. În schimb, tot ce simți fu o vagă iritare la adresa ei că îi făcuse o impresie atât de proastă în această seară încât uitase atât de repede de ea. Oare avea dreptate Sebastian? Era momentul să ia în calcul abandonarea planurilor ei în ceea ce-l privea pe Robert?

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze, șopti ea, pentru că el aștepta asta, și își întoarse privirea pentru a se uita prin sală.

Să danseze cu Robert nu era deloc cum își imaginase. Era un vals adorabil, fără îndoială, iar Robert știa bine pașii, conducând-o competent pe ringul de dans. Dar pur și simplu nu avea grația naturală a lui Sebastian, de parcă s-ar fi mișcat într-o singură persoană și nu în doi, cum era cu Robert. Nu era nimic din acea tachinare relaxată pe care o experimentase cu Sebastian, nimic care s-o liniștească.

Și, în mod clar, nimic ce putea aduce a flirt.

Nici măcar nu încercase cu Robert. Pentru că, în ciuda tuturor sfaturilor lui Sebastian despre cum să capteze atenția unui bărbat, lăsase nerostită cea mai importantă parte, și-anume, că o femeie avea sorți de izbândă într-un flirt doar cu un bărbat care să accepte flirtul. Iar, în ultimele săptămâni, Robert se dovedise prea puțin deschis s-o vadă ca pe o femeie cu care ar putea flirta.

Inima Mirandei se făcu mică. Chiar în timp ce se lăsa condusă de el, clipi ca să alunge usturimea unor lacrimi nevăzute și continuă să zâmbească, acel zâmbet despre care Sebastian o asigurase că era așa fermecător. I se frângea inima, dar nu voia să lase pe nimeni să vadă, nici măcar pe Robert. Și mai ales nu pe Sebastian.

Chiar și acum, când Robert dansa cu ea, ochii lui lunecau prin sală către Diana Morgan, care se uita și ea după el fără a se strădui să se ascundă. Ceea ce era ridicol, pentru că, în cealaltă parte a ringului, Lady Jane se tot uita la Sebastian, care se uita la Miranda și la Robert în loc s-o privească pe Lady Jane.

Iar Miranda pur și simplu nu mai știa încotro să privească.

Capitolul 8

După două zile chinuitoare

Sebastian se încruntă, incapabil să se concentreze la operă. Nici chiar premiera *Flautului fermecat* nu putea să-i rețină atenția.

În acea seară, cauza comportamentului său distras era neîndoielnic feminină. Avusese noroc să poată rezerva o lojă pentru sezon, plasată exact în centrul operei și la doar două distanță de loja contelui de Bentham, unde Lady Jane stătea în primul rând. Iar, la stânga lui, stătea Miranda Hodgkins. Amândouă femeile purtau rochii cu corsaj strâmt pe corp, care erau ultimul răcnet în materie de modă pentru operă, dar aici se opreau asemănările. Lady Jane arăta regal în veșmântul ei din satin albastru, care îi accentua albeața pielii și castaniul întunecat al părului, în vreme ce Miranda, în rochia de catifea verde smarald și cu buclele ei blonde-roșcate coafate cu un aer de aparentă neglijență arăta extrem de dulce și de caldă.

Se încruntă. În acea seară, ea arăta pur și simplu minunat.

Deși nu era conștientă de șușotelile și de privirile pe care le primea dinspre mulțimea din jur, care venise la operă mai puțin pentru Mozart și mai mult pentru bârfe... toți întrebându-se cine era, cum era, dacă era la fel de adorabilă în persoană pe cât părea de la distanță... Cu siguranță, o mulțime dintre zvonurile care curgeau prin sala operei în acea seară îl priveau și pe el: oare era mai mult pentru ea decât bărbatul care îi facilitase debutul în societate? Desigur, întregii situații i se dădea abundent apă la moară prin felul în care ea privea fermecată soliștii de pe scenă, fiecare arie oglindindu-i-se pe chip, când, de fapt, era bine știut că nimeni din înalta societate nu mergea la operă doar ca să se uite la operă. O altă deosebire între ea și celelalte doamne din public. În ceea ce-l privea, una în avantajul ei.

De când sosise la Londra, Miranda înflorise. Sebastian nu putea nega acest fapt. Și, slavă cerurilor, gândi ușurat, nu făcuse nimic să dea naștere unor bârfe nelalocul lor, în ciuda felului în care

exuberanța sa continua să atragă atenția, mai ales pe cea a matroanelor plicticoase și respectabile din înalta societate, care o vedeau în mod eronat ca pe o competitoare pentru rudele lor feminine. Dar ar fi putut să curme ușor zvonurile că și-ar fi dorit-o pentru el. Era adorabilă cu noile sale deprinderi cosmopolite și surprinzător de inteligentă și de spirituală. Însă, dincolo de acea rochie sofisticată și dincolo de inteligență, în umbră, se simțea în continuare fata de la țară care dăduse foc depozitului.

De aceea o și așezase chiar lângă el și în centrul lojei, ca s-o poată supraveghea în timp ce o avea și pe Lady Jane în preajmă.

În spatele lor, stăteau Josie și mama lui, care era încântată de toate activitățile matrimoniale ale familiei în acest sezon. Deși nu era sigur că ea credea în intenția lui de a se căsători până în august, el era extrem de serios în această privință. În ultimele săptămâni, continuase să taie de pe lista potențialelor soții, iar Lady Jane continua să fie cea mai promițătoare. Și clar receptivă la idee, luând în considerație ce-i spusese Miranda că auzise la diversele serate. Nu o curta oficial încă, dar își concentrase atenția asupra ei, având grijă să discute cu ea în particular, de fiecare dată când se întâlneau. Dar asta însemna că trebuia să ceară formal permisiunea s-o curteze, deocamdată evitând să declare oficial acest lucru. În fond, nu era nici o grabă cu decizia și voia să fie sigur că nimeni altcineva nu s-ar fi dovedit o alegere mai bună.

Mai puțin convins cu privire la căsătorie, însă curtând-o fățiș pe domnișoara Morgan, Robert continuă să insiste în discuțiile cu frații săi că nu avea nici o intenție de a-i cere mâna prea curând. Mama lui însă spera să fie altfel.

Și apoi era Miranda.

În ciuda afirmațiilor ei cum că nu era interesată de pretendenți, de când sosise la Londra, mai mulți domni tineri pe care îi întâlnise la diversele ieșiri în societate roiau deja în jurul ei, înamorați de ea, suficient de mult încât să-i facă vizite la reședința Audley. Cei mai aventuroși avuseseră chiar curajul de-a discuta cu el la Park Place despre curtarea ei, până îi pusese pe fugă. Adio! Nici unul nu era potrivit pentru ea. Iar Miranda cu siguranță că nu le-ar fi acordat vreo șansă, și numai pentru că nu era vorba despre Robert.

Mama lui avea alte păreri însă. Aparent, de fiecare dată când apărea în jurul ei, asta atrăgea atenția asupra Mirandei din partea

vreunui domn. Mama lui mersese până într-acolo încât să încurajeze curtarea ei; de fapt, chiar îi ceruse lui Sebastian să-i ofere Mirandei o zestre dacă un tânăr se decidea să-i ceară mâna, iar Miranda avea să-i surprindă pe toţi acceptând.

Dar Robert încă n-avea nici cea mai vagă idee că îl iubea.

Şi mai era Charles Downing, care stătea în stânga Mirandei. Tânărul o întâlnise la o expoziţie de artă, iar, când Downing venise la Park Place pentru a cere permisiunea s-o însoţească la operă, Sebastian nu avusese nici un motiv să-l refuze. Un funcţionar bancar respectabil, dintr-o familie serioasă din clasa mijlocie, Downing era conservator şi respectabil, cu valori morale şi cu un caracter de încredere – pe scurt, absolut inofensiv.

Cu toate acestea, era ceva care îl irita pe Sebastian la acel bărbat, mai ales după ce Miranda acceptase să fie însoţită de Downing în acea seară. Cu siguranţă că fusese de acord doar ca să-i facă pe plac mamei lui, care acum o încuraja să-şi schimbe părerea despre sezonul său şi să accepte pretendenţi. Însă Sebastian se întrebă dacă sentimentele ei pentru Robert se mai domoleau, pentru că după bal nu mai încercase aşa mult să-i atragă atenţia fratelui lui.

Aşa că decisese că o seară la operă ar fi o idee bună pentru Miranda şi Downing... iar întreaga familie avea să-i însoţească.

Un ropot de aplauze furtunoase din apropiere îi atrase atenţia asupra ei tocmai la timp ca să-i poată vedea expresia de extaz pe care i-o provocase aria Reginei Nopţii. Miranda Hodgkins putea fi declarată personificarea necazurilor, dar el se simţea recunoscător că era acolo cu ea, savurând împreună primul ei spectacol de operă. Văzut prin ochii ei, părea.... magic.

Se întoarse spre el, cu bucuria jucându-i în priviri. Simţi fluturi în stomac. Dumnezeule... era frumoasă. Cum de nu observase înainte de acest sezon cât de atrăgătoare era?

– Îţi place muzica?

Se întinse nonşalant către ea pentru a se face auzit peste ropotul de aplauze şi pentru că voia să fie aproape de ea în acea seară.

– E minunată, răspunse ea cu acel zâmbet strălucitor pe care ajunsese să i-l cunoască atât de bine.

Faptul că-i plăcea Mozart la fel de mult pe cât îi plăcea şi lui îl încânta.

– Din păcate, o tachină el apropiindu-și gura de urechea ei, nu sunt scene cu pirați.

Îl pocni în glumă cu evantaiul peste umăr.

– Nu subestima niciodată avantajele unei scene bune cu pirați, îl certă.

Încercă din răsputeri să nu râdă, cu buzele tremurându-i, în vreme ce fu de acord cu aparentă solemnitate.

– Cu siguranță nu.

– *Hamlet* ar fi fost mult mai bun cu o scenă cu pirați. Oftă cu năduf. Ar fi salvat întreaga piesă.

Atunci, dădu drumul hohotelor de râs, nemaiputându-se abține. Uitându-se cu coada ochiului spre el, ea îi oferi un surâs care avea o ceva poznaș în el. Ștrengărița! Numai Miranda l-ar fi putut face să râdă în mijlocul unei opere de Mozart.

Dar râsetul îi rămase în gât când se uită spre ea și-l surprinse pe Charles Downing urmărindu-i pe amândoi foarte atent. Apoi, bărbatul se încruntă la el.

Sebastian se simți extrem de incomod. Își drese glasul și își luă privirea de la Miranda, uitându-se în direcția opusă.

Direct la Lady Jane, care îl privea gânditoare din loja familiei sale. Rigid, o salută printr-o mișcare a capului, iar ea îi întoarse atenția cu o mișcare elegantă a evantaiului.

Doamne, Dumnezeule. Doar Miranda urmărea opera în seara aceea?

Fără a-și da seama că erau scrutați atent de cel puțin două perechi de ochi, Miranda se aplecă înspre el și îi murmură:

– Toate operele sunt la fel de distractive?

În lumina difuză, el savură felul în care arăta, cu umbrele dulci de pe fața ei, cu verdele întunecat al rochiei ei care îi accentua moliciunea și căldura, cu pandantivul de smarald care atrăgea privirea către grațiosul ei gât lung. Lămpile discrete aruncau reflexe roșcate în părul ei, care fusese ridicat într-un coc, cu șuvițe rebele încadrându-i fața. Dar, cel mai mult, era fascinat de expresia ei de extaz în vreme ce savura fiecare notă, vrăjită de spectacolul de pe scenă.

– Nu, răspunse el încet. „Doar pentru că ești tu aici“, îi trecu lui prin gând. Dar aceasta e una dintre cele mai bune. Preferata mea, de fapt.

– Și a mea, oftă ea.

– E singura operă pe care ai văzut-o, o corectă el, neputându-și reprima zâmbetul.

– Asta o face preferata mea, mărturisi ea.

El chicoti ușor, continuând s-o privească în vreme ce ea urmărea piesa, binedispus atât de spectacolul emoțiilor care i se citeau pe chip, cât și de cel de pe scenă. De la orice altă femeie, ar fi luat acel comentariu drept o remarcă stângace de fată simplă, care nu poseda maturitatea de a atrage atenția unui bărbat ca el. Sau ca pe o tentativă inutilă de compliment gratuit. Dar, din partea Mirandei, cel mai sincer comentariu era seducător prin simplitatea lui.

Shakespeare. Milton. Acum Mozart. Începea să-i vadă fațetele complicate, chiar dacă nu o putea desluși complet pe femeia din spatele lor. Dar știa că nu era doar o puștoaică rebelă, așa cum crezuse el dintotdeauna. Miranda nu era capricioasă sau imatură. Pur și simplu, iubea viața și toate experiențele noi care i se ofereau, pe care ei ajunseseră să nu le mai aprecieze cu adevărat.

Iar el, mai mult ca oricine, știa exact cât de matură era.

Când se aplecă înspre el ca să-i șoptească, un sân i se atinse din întâmplare de brațul lui. Împietri, simțind acea atingere inocentă traversându-i corpul ca un șoc electric.

– De ce restul nu sunt atenți?

Vocea ei era un pic mai puternică decât o răsuflare, dar îl făcea să tremure. Nu avea habar că reușise să-l subjuge doar cu acea plăcută gâdilare a șoaptelor ei calde în urechea lui.

– Nu-și dau seama cât de minunată e opera?

– Nu au aceleași gusturi rafinate ca ducii bătrâni și împăiați sau ca administratoarele de orfelinat, sosi replica lui împreună cu o mișcare exagerată a capului. Nici un fel de apreciere pentru artele nobile. Sau pentru pirați.

Ea râse gutural la tachinările lui, un râs care se scurse prin el ca o ploaie caldă.

Se simți deodată și pe neașteptate excitat. Ea nu intenționase ca râsul să fie unul seducător, dar exact asta se întâmplase. Și lui îi plăcuse. Enorm.

Fără să se gândească, își dori mai mult. Se aplecă spre ea, suficient de aproape ca să simtă parfumul delicios de trandafiri care îi emana din piele, și șopti:

– Unii n-au venit să asculte muzică.

Ea era nelămurită.

– Atunci, ce caută aici?

– Vor să fie văzuți în haine de gală și să-i vadă și pe ceilalți, să bârfească, să se pună la curent cu ultimele noutăți... O privi, adăugând ca pentru el: Pentru întâlniri secrete.

– Întâlniri secrete? repetă ea cu respirația tăiată.

El zâmbi la vederea inocenței sale, o trăsătură pe care o găsea foarte rar la femeile care îl urmăreau acest sezon, nutrind speranța că aveau să pună mâna pe un duce.

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce atâtea loji private au acum draperiile trase?

Cu o încruntătură ce-i trăda nelămurirea, ea privi în jurul ei.

– Nu, de ce ar face...

Cuvintele ei se topiră într-un sunet ușor, semn că pricepuse.

Ochii i se măriră, ca și când vedea pentru prima oară arhitectura care o înconjurase în ultimele două ore, intuind ce se întâmplă în acel moment în întuneric, în spatele draperiilor trase. Gura ei roz formă un O, deși nici un sunet nu-i ieși de pe buze.

O dorință absolut nestăpânită de a zâmbi puse stăpânire pe el. Cum o urmărea amuzat, se întrebă dacă nu cumva umbra lojei lor ascundea o roșeață puternică pe obrajii ei delicați. Și era recunoscător, pentru că se trezise savurând această conversație nepotrivită mai mult decât ar fi trebuit. Și, dacă avea dovada că și ea îl considera incitant, ar fi fost tentat să-i mai ofere încă o lecție de seducție. Una mult mai erotică și mai scandaloasă decât celelalte.

– Dar și loja regelui e... Oh!

El își mușcă limba ca să nu pufnească în râs.

Ea nu îndrăzni să-l privească, ci se uita drept înainte. Dar colțurile gurii deja se ridicau într-un surâs fermecător și lasciv. Cu ochii lucindu-i insinuant, murmură:

– Cine ar fi crezut că opera poate să inspire lumea în așa măsură?

Atunci el chiar pufni în râs, ceea ce îi atrase încruntături de la cei din jur. Dar nu-i păsa. Conversația cu ea era prea captivantă ca să se poată opri. Pentru câteva momente, acolo, în umbră, în schimbul lor de șoapte, putea fi iar rebelul nestăpânit care fusese cu multă vreme în urmă. Îi era dor de acel bărbat. Foarte tare. În acea seară cu Miranda, pricepu cât de mult.

– Nu-i înţeleg pe oamenii ăştia, şopti ea, cu o doză de uimire în glas. Pot să-şi găsească *inspiraţia* oriunde, dar stau în spatele draperiilor, pierzând cea mai frumoasă muzică.

Îşi înfrână pornirea de a-i spune că multe dintre acele cupluri cuprinse de *inspiraţie* în acea seară nu erau împreună decât cu excepţia momentelor din spatele draperiilor, pentru că femeia asta curioasă avea apoi să vrea să afle de unde ştia el lucrurile acestea. Iar Sebastian nu era gata să-i spună despre numeroasele nopţi pe care le petrecuse el însuşi în spatele draperiilor, fără a se sinchisi de operă.

– E din cauza soliştilor, continuă el, deşi ştia că ar fi trebuit să se oprească. Această conversaţie era bună pentru curtezane şi demimondene, nu pentru fiinţe inocente precum Miranda. Dar pur şi simplu nu se putu abţine. Reacţia pe care o născuse în el era prea aţâţătoare ca s-o poată ignora. Toate notele astea înalte răscolesc sângele bărbaţilor, îi şopti impertinent în ureche.

Ea îngheţă pentru o clipă, fără o reacţie vizibilă la acea tentativă de flirt mult prea direct şi nepotrivit. Pentru o clipă, Sebastian se gândi că exagerase şi împinsese graniţele noii lor prietenii prea departe.

Atunci, ea murmură:

– E din pricina acestei pasiuni, nu?

Vorbise atât de încet, încât abia o auzi, dar fiecare cuvânt se scurse în el ca o fierbinţeală lichidă.

– S-o vezi pe scenă, s-o auzi cum te înconjoară, să fii prins în ea până când devii parte din ea...

– Exact, murmură el, încântat atunci când ea respiră tremurat, într-un fel care era un prim semn al unei excitări tăcute.

– Şi dacă te ascunzi în umbră, în întuneric, unde nimeni nu te poate vedea sau şti... presupun că e tentant şi pentru o femeie.

Fără pic de ruşine, dorind să vadă mai mult efectul cuvintelor asupra ei, întrebă:

– În ce fel tentant?

– Pentru o femeie să poată să ceară ce-şi doreşte. Respiraţia ei deveni alertă. Dacă vrea ca bărbatul cu care e s-o sărute sau s-o atingă... sau altceva.

Parfumul apei de trandafiri îi umplea simţurile.

–Ai face-o, Miranda? Îmbătat de apropierea ei, continuă șiret: Ai cere asta?

Nici chiar umbra nu putea ascunde roșeața care îi întuneca acum obrajii sau felul în care tremura.

–S-ar... s-ar putea.

Inima lui se opri. Inexplicabil, tot ce voia în acel moment era să fie singur cu ea în una dintre acele loji care aveau draperiile trase, auzind-o cerându-i ce voia de la el, fără nici o altă grijă pe lume în afară de a-i face ei plăcere.

Dar asta era ce-și dorea el ca bărbat. Ca duce, n-ar fi putut niciodată. Zilele lui de plăceri în lojile de la operă se încheiaseră. Muriseră împreună cu tatăl lui. Conștientizarea acestui lucru nu făcea decât să-i adâncească frustrarea.

–Dar tu? întrebă ea în șoaptă, neștiind ce tumult provocase în el. Nu îndrăznea să-l privească. Opera te răscolește?

El se uită fix la profilul ei în penumbră, cu mădularul întărindu-i-se din cauza atracției pe care o simțea față de ea, și mărturisi:

–Tu mă răscolești, Miranda.

Ea încremeni, în afară de buzele ei care se despărțiră pentru a lăsa să iasă o răsuflare tăcută de surpriză. Apoi, își întoarse încet capul să-i întâlnească privirea, cu ochii măriți, respirând precipitat.

–Sebastian...

Deodată, publicul izbucni în aplauze, distrugând iluzia de spațiu privat creată de umbrele din jurul lor. Își îndreptă atenția spre scenă, în vreme ce cortina cădea anunțând pauza, iar o armată de asistenți năvăli în sala de operă pentru a crește lumina din lămpi. Clădirea operei deveni un adevărat furnicar, deoarece toată lumea se ridicase de pe locuri și mergea spre hol, pentru tratațiile cu băuturi răcoritoare sau ca să se uite mai bine la cei sosiți la spectacol și să facă schimb de bârfe.

La fel procedară și cei din loja lui. Cu excepția Mirandei, care continua să-l privească lung, cu o confuzie plină de uimire. N-o condamna. Și el era îngrozitor de confuz din pricina propriului comportament, convins că Mozart îl făcuse să-și piardă mințile.

Se uită în spatele ei la Downing, care se ridică în picioare cu un zâmbet ca de cățel așternut pe față. Omul nu auzise nimic din șoaptele scandaloase pe care Sebastian le împărtășise cu Miranda la doi pași de el. Ar fi trebuit să se simtă vinovat, se gândi el, având

în vedere că bărbatul se afla la așa mică distanță și că Downing era acolo ca să-i capteze interesul Mirandei.

Dar numai vină nu simțea el. Savurase prea mult conversația pentru a o regreta.

– Îți place opera, draga mea?

Elizabeth Carlisle păși lângă ea și o strânse cu drag de mână.

– E minunată, recunoscu Miranda, strălucind.

Discuția nepotrivită de cu câteva momente în urmă fusese deja uitată, chiar dacă el avea să se gândească la ea pentru tot restul nopții.

– Mi-ar plăcea să merg în culise, să văd costumele, muzicienii, decorurile... Crezi că s-ar supăra dacă...

– Nu, refuză Sebastian cu fermitate. Doamnele decente nu se amestecă nicicând cu actorii și cântăreții de operă. „Și nici ducii", își reaminti el cu o înțepătură de remușcare. Se delectează cu spectacolul de pe scaunele lor.

Dar privirea ei hotărâtă îl făcu să simtă cum i se ridică părul în cap în semn de avertisment. Știa acea privire. Era aceeași pe care o văzuse în ochii verzi din spatele măștii de bal în noaptea în care se strecurase în dormitorul lui.

Când mama lui și Josie se îndreptară spre ușă ca să iasă în hol, cu restul mulțimii, Miranda se strecură după ele.

O, nu! Acea mică forță a naturii nu avea să se ducă nicăieri.

Sebastian alunecă între ea și ușă în momentul în care mama lui și Josie pășeau în hol. Dispărură în mulțimea de trupuri care se deplasa către foaier și toalete.

– Cred că ar fi bine să rămâi în lojă pe durata pauzei, îi spuse Sebastian, iar cuvintele sale politicoase ascundeau un ordin ferm.

Știa foarte bine că acea femeie curioasă și-ar găsi drumul spre culise și ar intra direct în bucluc dacă ar scăpa-o vreo clipă din ochi. Aruncă o privire în dreapta ei și îi zâmbi rece bancherului care n-o părăsise de când sosise la reședința Audley ca s-o însoțească.

– Domnul Downing îți va ține companie.

Neștiind natura adevăratului schimb dintre ei, zâmbetul lui Downing se lărgi.

– Ce idee excelentă!

– Dar vreau un pahar de punci, insistă Miranda, iar în vocea sa se simțea că era deranjată de zădărnicirea planurilor sale de a merge în culise.

Downing se oferi pe dată:

– Îți pot aduce eu unul.

– Ce idee bună, zise Sebastian.

Poate că totuși avea să ajungă să-i placă de el.

Ea miji ochii, strânse pumnii și îl privi cu furie.

– Să mă lași singură cu un bărbat într-o lojă de operă, neînsoțită? Sprânceana ei se arcui în sus. Dacă ne *inspiră* muzica?

Sebastian încercă să înăbușe râsul pe care îl simțea ridicându-se în el, atât la adresa consternării ei, cât și la insinuarea despre Downing. Omul era absolut inofensiv.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Atunci, ar fi într-adevăr un flaut fermecat.

Un sunet gâtuit, pe jumătate de furie, pe jumătate de oripilare, țâșni din ea. Și, Doamne, Dumnezeule, era un joc iscusit de cuvinte! Roși într-o clipă.

– În plus, dacă ai nevoie de ceva, voi fi aici, afară, îi reaminti în vreme ce se deplasa spre ușă.

Când păși pe hol, ultima privire pe care o aruncă Sebastian peste umăr îi dezvălui un Downing zâmbindu-i cu afecțiune în vreme ce ea îi arunca pumnale din priviri. Își înăbuși râsul, dar nu și zâmbetul. În fond, se simțea mai liber să fie el însuși în acea seară, mai liber decât fusese în ultimii ani. Cine ar fi crezut că Miranda Hodgkins era motivul?

Incredibil.

Al doilea act începu, dar Miranda nu se putea concentra la ceea ce se întâmpla pe scenă.

Schimbaseră toți locurile în lojă, la sugestia lui Josie de a se roti fiecare pe scaune pentru ca toată lumea să aibă o vedere diferită asupra scenei. Astfel, Miranda ajunsese în spate, lângă Charles Downing, iar Sebastian era pe primul rând, la capătul lui, cât mai departe posibil de ea.

Charles încercă să se sprijine mai aproape de ea și s-o atragă într-o conversație, dar, deși era un bărbat drăguț și foarte atent, nu putu să-i atragă atenția în același fel în care o atrăgea tot ce se petrecea

pe scenă. Sau în același fel în care o făcuse Sebastian, cu discuția necuviincioasă în care o atrăsese, care o făcuse să-i crească pulsul prin imaginile scandaloase pe care i le sădise în minte despre ce se petrecea în lojile private în spatele draperiilor trase.

Mai ales când spusese că ea îl răscolea.

Se încruntă uitându-se țintă la ceafa lui, în vreme atenția lui se concentra asupra scenei. Dintre toți bărbații care s-o atragă în astfel de discuții nepotrivite... tocmai *Sebastian*. Și participase de bună-voie, gâdilată de buzele lui fierbinți care abia dacă îi atingeau urechea și uimită de durerea intensă pe care răsuflarea lui caldă i-o provoca între coapse. În același fel în care o făcuse să se simtă în noaptea cu balul mascat, cu discuția despre dans, când, de fapt, se gândea clar să o seducă. Mai mult, de fapt, pentru că la atracția fizică adăuga și conversația isteață. Genul de discuție cum bănuia că n-ar avea niciodată cu Robert.

Confuzia o cuprinse. Voia să râdă de cruda ironie a sorții, că fratele pe care îl dorea încă nu văzuse femeia atrăgătoare din ea, în vreme ce celălalt o prindea într-o seducție care îi sucea mințile. Dar în final nimic nu conta. Pentru că Robert o voia pe Diana Morgan, iar Sebastian își dorea o ducesă. Și singura persoană care se părea că o dorea...

Își întoarse capul și îl surprinse pe domnul Downing zâmbindu-i.

După ce se forță să răspundă cu eleganță zâmbetului lui, se întoarse. Doamne! Curtarea și iubirea n-aveau nici pe departe simplitatea ce păreau să le caracterizeze când erau văzute din exterior.

Avea nevoie de aer proaspăt și de o pauză scurtă ca să se poată aduna înainte de a se încheia opera; trebuia să-și lipească pe chip un zâmbet pentru călătoria cu trăsura înapoi la reședința Audley, când trebuia să se poarte ca și când nimic nu era în neregulă și ea nu ar fi fost extrem de derutată. Așa că se aplecă și o atinse pe Josie pe umăr.

– Mă duc până la toaletă, șopti ea.

Cu o atenție de soră, Josie înclină din cap.

– Vin cu tine.

– Stai și uită-te la spectacol, insistă ea, nedorind ca Josie să rateze ceva din operă. Revin în câteva clipe.

Cu un zâmbet prin care își cerea scuze față de ceilalți, se ridică de pe scaun și ieși din lojă.

Cu excepția asistenților poziționați la uși și a unui cuplu care se întorcea cu întârziere în loja sa, holul era pustiu, iar ea se grăbi prin clădirea teatrului spre toalete. Ajunsă acolo, își dădu cu apă rece pe obraji și își liniști inima. Singură în sala de baie, stând la măsuța de toaletă din fața oglinzii, se privi mohorâtă. Și când se gândea că-i promisese lui Sebastian să-l pună la curent cu toate bârfele din saloanele private în schimbul ajutorului lui cu Robert... în ce stadiu trist ajunsese înțelegerea dintre ei doi.

Când respirația i se mai liniști, se convinse că Sebastian nu credea cu adevărat ce spusese, cum că ea îl răscolea. Fusese influențat de pasiunea emanată de operă, așa cum fusese și ea. Cu siguranță nu era nimic mai mult.

Dar, când ieși din sala de toaletă, ultimul lucru pe care și-l dorea era să se întoarcă în lojă. Nu când acolo nu o aștepta decât și mai multă confuzie. Și domnul Downing. Așa că ceru indicații despre cum să ajungă în culise de la unul dintre asistenții din hol și apoi se grăbi într-acolo.

Clădirea operei era ca un labirint, dar era hotărâtă să vadă culisele, să privească soliștii de aproape și să se minuneze de costume și de decoruri. Cu siguranță nu era un teritoriu potrivit pentru doamne respectabile, dar pur și simplu nu-i păsa. Era probabil singura ei șansă să vadă culisele unei opere și refuza să lase această ocazie să-i scape printre degete.

Fu surprinsă în trecere de faptul că nimeni nu stătea de pază la ușile dinspre scenă, nimeni nu încercă s-o oprească atunci când se strecură în umbrele dense ale intrării din culise. Însă cine s-ar fi strecurat acolo în afara ei? Cu pași șovăitori, cu pulsul bubuindu-i în urechi, se lipi de zid, apropiindu-se cât de tare putea de scena luminată. Umbrele mari și piesele masive ale decorului din primul act fuseseră împinse în spate, așa că o ascundeau complet privirilor. Nici măcar muzicienii care cântau în fosa lor, nici cei din spatele scenei ocupați cu elementele tehnice ale producției n-o puteau vedea acolo.

Era pur și simplu uimitor! În întuneric, era liberă să privească soliștii de la numai câțiva pași distanță, cu vocile lor așa puternice și vibrante încât le tremura pieptul la fiecare notă pe care o cântau. Efectul era fascinant și, chiar dacă știa că nu avea la dispoziție decât câteva momente prețioase de evadare din lojă, nu reușea

să se convingă să plece. Luminile reflectoarelor erau uluitoare, iar umbrele incitante; pieptul i se ridica și îi cobora în ritmul frazelor muzicale care se revărsau între cele două femei de pe scenă. Abia dacă mai era în stare să respire.

O mână îi atinse cotul. Sări ca arsă, întorcându-se și fiind gata să strige...

– Șttt, Sebastian o avertiză plasându-se în spatele ei, punându-i degetele pe buze ca s-o facă să tacă. Apoi, arătă cu capul spre scenă, dându-i voie să continue să privească.

Cu un zâmbet de recunoștință, ea se întoarse spre scenă. Bucuria exuberantă înflori pe chipul ei, pentru că el îi îngăduise acea concesie și nu-i ceruse să se întoarcă imediat în lojă. Dar nici nu se mișcă din spatele ei, rămânând acolo. Așa aproape, încât putea să-i simtă căldura corpului radiindu-i în ceafă.

Apoi, el se apropie și mai mult, iar inima ei bătu cu furie. Atunci când el își apropie gura de urechea ei, cu mâinile ținându-i delicat brațele, ea simți cum inima îi rămâne în gât, bătându-i năvalnic.

– Eram sigur că o să te găsesc aici.

Căldura respirației lui o gâdilă pe obraz și-i stârni furnicături prin corp.

– N-am putut rezista, îi spuse tot în șoaptă.

El stătea atât de aproape... Oare putea să simtă cum îi făcea inima s-o ia la goană doar cu o șoaptă sau că parfumul lui masculin o făcea să tânjească?

– Nu ți-ai dorit niciodată ceva așa tare încât să nu poți să reziști?

Degetele lui se strânseră aproape imperceptibil pe brațele ei. Dar Miranda observă. În acel moment, cu toate simțurile exaltate de muzică și de jocul de lumini și umbre, observa totul despre el, fiecare mișcare discretă a corpului său, fiecare respirație profundă. Apropierea lui o făcea să se simtă confuză, deși îi făcea mai multă plăcere decât era dispusă să recunoască.

– Da, murmură el la urechea ei.

Acel cuvânt o făcu să simtă o cascadă de emoții în ea și mări confuzia din interior, până când ajunse să simtă un nod în stomac.

Dar își păstră privirea spre soliști, neîndrăznind să-și întoarcă ochii spre el. Dacă ar fi făcut-o, el ar fi văzut ce efect avea asupra ei și ea n-ar fi fost în stare să suporte rușinea. Mai ales că cel mai probabil o urmărise aici ca s-o ia înapoi în lojă.

– Atunci, înțelegi de ce a trebuit să vin în culise.

Buzele lui luară forma unui surâs de tachinare.

– Și să-l abandonezi pe bietul Downing?

Oh, acel surâs! Își dorea să-i poată simți buzele pe buzele ei.

– Pare capabil să suporte abandonul meu, dădu ea replica fără să respire.

Mâinile lui alunecară încet pe brațele ei goale, făcându-i pielea să se înfioare.

– Nu-ți place compania lui?

– N-aș putea... Răsuflarea ei se opri când mâinile lui îi ajunseră pe încheieturi și, în loc să se retragă, alunecară pe lângă brațe și se odihniră pe șoldurile ei. Cu siguranță asta nu era atingerea unui însoțitor. Înghițind cu greu pentru a-și elibera gâtul de nodul care se pusese acolo, începu iar, recunoscând cu jenă: Nu aș putea avea cu el același gen de discuții cum am cu tine.

– Sper din tot sufletul că nu. Mâna lui se strecură în față, pe abdomenul ei. I-ai provoca bietului om un șoc.

Ea tremură, neștiind ce să facă sau ce să spună. Sebastian o ținea în brațe, pieptul lui puternic atingându-i spatele, iar mâna lui... Dumnezeule, mâna lui! Doamne, oare conștientiza cât de scandalos o ținea? Chiar și dacă nu intenționa decât s-o țină nemișcată, pentru ca nimeni să n-o poată vedea mișcându-se în întuneric și să-i surprindă în culise...

Deodată extrem de nervoasă, scoase un râs jos, unul care suna mult mai seducător decât intenționase. Fir-ar să fie! Chiar și râsul îi stătea împotrivă.

– Charles Downing? Nu cred.

– Nu-ți place? insistă el, cu buzele atingându-i-i provocator urechea.

Ea închise ochii strâns, ca să facă față fiorului pe care gura lui fierbinte îl provoca în trupul ei.

– E drăguț, însă...

– Însă nu e Robert, îi termină el fraza, cu voce stranie.

Inima i se opri. Nu putea să creadă că auzea gelozie în vocea lui. Imposibil! Nu de la Sebastian. Însă îi plăcea cum sunase și știa că acum nu era momentul să recunoască bănuiala sa cum că Robert nu avea să fie niciodată al ei; nu dacă voia s-audă iar acea notă de gelozie. Ceea ce-și dorea. Foarte mult.

– Nu, murmură ea, momindu-l. Nu e.

O şocă atingându-i cu buzele urechea, iar ea rămase fără aer. Asta cu siguranţă nu era o atingere întâmplătoare a unor buze care murmurau. Intenţionase s-o dezmierde, şi dorinţa fierbinte de-a mai fi atinsă o dată aproape că o făcu să cedeze. Trăgând adânc aer în piept, în timp ce renunţa la prudenţă şi raţiune, îşi plecă uşor capul pentru a-i îngădui lui să se apropie de gât şi de umeri, incapabilă să mai nege tentaţia de a-i simţi gura pe a sa.

Cu un zâmbet satisfăcut, Sebastian dădu curs invitaţiei ei tăcute şi îi sărută lobul urechii.

– Ce te atrage aşa tare la fratele meu? şopti el.

Înainte să poată răspunde, vârful limbii lui trasă curba lobului urechii ei, iar apoi plonjă înăuntru. Ea se cutremură de la senzaţia delicioasă, iar mâna lui o ţinu şi mai strâns lipită de el, în braţele lui.

Nelămurirea din ea lăsă loc unei călduri care o furnica jos, în vintre. Lingând-o uşor, Sebastian îi făcu sângele să clocotească, trupul să-i tremure, iar coapsele să se încordeze la fel ca în acea noapte în dormitorul lui când ea crezuse că el era Robert. Ştia însă cine o săruta acum, dar, deşi ştia că era alt frate Carlisle decât cel vizat, asta nu împiedica deloc acea căldură trădătoare să-i urce în trup. Ar fi trebuit să plece – era Sebastian, pentru numele lui Dumnezeu, şi cel mai nepotrivit bărbat de pe lume pentru ea, în afară poate doar de rege –, dar pur şi simplu nu se putu convinge să se retragă din confortul braţelor lui.

– Robert e masculin, şopti ea întretăiat, cuvintele abia auzindu-i-se din cauza ariei care îi înconjura şi încuraja acea dorinţă din ea de a fi atinsă, în cele mai nepotrivite locuri cu putinţă.

– Majoritatea bărbaţilor sunt, răspunse el, înlănţuind sărutări fierbinţi pe gâtul ei.

Când îşi apăsă buzele pe pielea ei goală, acolo unde gâtul se arcuia înspre umeri, un spasm fierbinte ţâşni între coapsele ei. Îşi muşcă buza ca să-şi reţină un geamăt stins. N-ar fi trebuit să-i placă aşa tare să-i simtă mâinile pe ea, n-ar fi trebuit să le lase să hoinărească aşa liber... Cu siguranţă, n-ar trebui să vrea să fie atinsă şi mai intim. Dar voia, şi abia dacă putea sta nemişcată în braţele lui.

– E chipeş, răbufni ea, sperând că el nu avea să audă acel tremur nervos care se strecurase în vocea ei sau că avea să simtă confuzia care fierbea în ea.

– Hmm...

Mâna lui de pe șoldul ei îi alunecă în sus, trasându-i delicat conturul coastelor. Ea tremură de dorință când degetele lui atinseră rotunjimea sânului și se arcui instinctiv spre mâna lui.

– Suntem frați. Semănăm.

Era clar gelozie! Dar creierul ei încețoșat de sărutări nu putea să facă lumină în acea confuzie pe care o simțea crescând din cauza lui, pentru a-și da seama de ce era el gelos pe Robert. Mai ales că dinții lui mușcau în joacă pielea de pe umărul ei gol și mâna sa îi mângâia sânul.

– Nu chiar așa mult, dădu ea replica, deși i se păruse întotdeauna că Sebastian ar fi mai chipeș dacă n-ar fi mereu așa serios și plin de gânduri, cu acea cută de dezaprobare pe frunte. Dacă ar fi făcut lucruri mai spontane și mai neașteptate... cum ar fi să-i lingă ceafa la operă. Dumnezeule! Tremură gândindu-se la cât de mult se avântase gura lui și la căldura pe care o făcea s-o simtă de-a lungul șirei spinării.

– Aproape identici, murmură el, cu gura care se reîntorcea pe umărul ei, în vreme ce mâna trasa conturul decolteului ei.

Complet neașteptat, însă atât de palpitant, această mângâiere îi făcu inima să bată în salturi.

– E fascinant... curajos...

Vocea ei era doar un murmur fără suflu, deși știa că, în această rivalitate cu fratele lui, el nu și-ar fi dorit să o atingă așa mult cum și-ar fi dorit să facă asta înaintea lui Robert. În acel moment însă, în timp ce o atingea cu vârful degetelor pe sânii excitați, pur și simplu nu-i mai păsa. Cel puțin, nu suficient încât să-l facă să se oprească.

– E incitant.

Degetele lui îi alunecară în valea dintre sâni. Cum el trasa cu vârful degetelor cercuri lente pe sânii ei, ea se simți incapabilă să-și oprească un geamăt stins.

– Sunt mulți bărbați incitanți. Zâmbi machiavelic în spatele ei văzând reacția pe care degetele lui curioase i-o provocau. Eu sunt incitant.

– Tu? Râse surprinsă. Sebastian, ești cel mai rezervat, sever bărbat pe care...

Cu o mișcare fluidă, o întoarse în brațele lui și o rezemă de decor, repezindu-se să-i acopere gura cu a sa, și îi înghiți cuvintele sărutând-o

până când o reduse la tăcere. Mâinile ei se încordară pe mușchii tari ai umerilor lui, în vreme ce corpul lui îl apăsa pe al ei, iar ea înțepeni sub asaltul buzelor lui, al șoldurilor lui care se împingeau în ale ei, întreaga lui ființă cerând să intre în posesia acelui sărut. Și a ei.

Căldura toridă o invadă, din cap până-n picioare. Cu un geamăt de dorință, i se topi în brațe. Mâinile ei nu se mai încleștau pe el pentru a-l împinge, ci pentru a-l trage mai aproape.

Mângâind-o pe lateralele corpului pentru a o încuraja să-i răspundă la sărut, murmură ceva pe buzele ei, ceva ce ea nu înțelese prea bine...

– Deschide-le, o convinse el. Deschide-le pentru mine.

Apoi, se trase înapoi. Un sunet de protest veni din partea ei, până când îi simți degetul mare cum îi mângâia bărbia, apăsând-o delicat și pentru a-i depărta buzele.

Gura lui se reîntorsese la ea, iar, de această dată, când o sărută, limba lui se strecură cu gingășie printre buzele ei deschise pentru a cotropi adâncimile molatice ale gurii ei, convingând-o să răspundă la rândul ei acestei noi intimități dintre ei. O intimitate care o făcu să tremure, să simtă fierbințeala și să își dorească mai mult.

Temătoare, își atinse vârful limbii de al lui, iar el gemu. Pulsul ei crescu la auzul sunetului atât de masculin. Lui îi plăcea.. Dumnezeule, îi plăcea ce îi făcea ea! Cuprinsă de o dorință nestăvilită născută din felul scandalos în care se comportau și de ritmurile electrizante ale operei care se desfășura lângă ei, ea îi dezmierdă curajoasă limba cu a ei, în vreme ce-și trecu mâna peste umerii lui lați pentru a-și afunda degetele în părul mătăsos de la ceafa lui.

Corpul îi tremură și îi fu cuprins de flăcări, dorindu-și cu patimă s-o sărute și s-o atingă mai mult decât știa că ar fi cazul. Așa era Sebastian. Ducele. Bărbatul care nici n-o băgase în seamă înaintea acestui sezon decât ca s-o certe pentru că făcea necazuri. Un prieten vechi pe care îl cunoștea de când se știa. Nu ar fi trebuit să simtă ce simțea, plăcerile acestea incredibile... Oh, și ce plăceri! Când mâna lui îi cuprinse un sân, degetele tachinându-i sfârcul prin rochie, se opri pur și simplu din gândit și se lăsă în voia simțurilor.

– Sebastian, șopti ea în vreme ce notele ariei vibrau în ea. Se arcui pentru a-i aduce și mai aproape mâna și pentru a spori această plăcere diabolică pe care o simțea în punctul pe care el îl strângea între degetul său mare și arătător.

– Ți-am spus că mă răscolești, Miranda, murmură el aprins, în vreme ce buzele lui le regăsiră pe ale ei, de această dată pentru a alterna mușcături ale buzei ei de jos cu atingeri mângâietoare cu limba. Credeai că mint?

– Da, șopti ea sincer.

El râse, și sunetul adânc îi gâdilă buzele.

– E ceva care mă atrage la tine, felul în care pulsezi de viață sau cum mă faci să râd...

– Felul în care-ți tot dau voie să mă săruți, spuse ea cu un reproș la adresa ei.

El zâmbi în semn de apreciere.

– Și asta, da. O sărută iar, lung, posesiv și adânc, pentru a-i arăta cât de mult îi plăcea să facă asta. Mă *inspiri* enorm, Rose, în toate felurile.

Ea tremură când mâna lui se depărtă de sânul ei și îi coborî pe corp.

– Așa crezi?

– Surprinzător, da.

Mâna lui îi mângâie abdomenul în cercuri languroase, cu fiecare atingere țintind tot mai jos.

– Atât de mult...

Gura lui îi sărută bărbia și se întoarse în acel punct sensibil de după ureche care o făcea să tremure...

– Încât, dacă am fi avut o lojă doar pentru noi... Mâna îi coborî în jos pe abdomen, de parcă ar fi căutat acea căldură care îi asalta miezul. Aș fi teribil de tentat să-ți arăt cât de tare.

Ea gemu la auzul cuvintelor lui neobrăzate. Căldura mâinii lui se strecura prin catifeaua subțire a rochiei sale de parcă nici nu ar fi existat și se scurgea înspre vintrele ei, făcându-i dorința să înmugurească între coapse, chiar la vârful degetelor lui. Existența ei se redusese la corpul lui puternic care o ținea lipită de zid, la mirosul masculin de brandy și de trabuc ce îi umplea simțurile cu fiecare răsuflare pe care o trăgea în piept și la căldura din degetele lui care desenau promisiuni tăcute pe abdomenul ei.

Își îngropă neajutorată fața în umărul lui, în vreme ce tremura, cu tot sângele pulsându-i acolo între picioare. Acolo unde dorea s-o atingă mâna lui, dacă ar fi mângâiat-o doar câțiva centimetri mai jos...

– Rose, șopti el răgușit, cu trupul tremurându-i ca al ei. Buzele lui surâdeau la tâmpla ei, în vreme ce cuvintele lui făceau trimitere către conversația lor de dinainte. Îngăduie-ți să fii tentată... Spune-mi ce-ți dorești de la mine.

– Eu... eu nu...

Un nou val de confuzie o învălui, amestecat cu acea dulce ațâțare pe care el o trezea în ea.

– Nu știu.

– Vrei să te sărut?

– Da, suspină ea, foarte mult.

Gura lui o prinse pe a ei din nou într-un sărut intens care îi mistui iremediabil gura. Se prinse de el, fără răsuflare și cu genunchii înmuiați.

El murmură pe buzele ei:

– Vrei să te ating?

– Oh, da, răspunse ea cu o șoaptă care se transformă într-un geamăt atunci când el dădu curs sugestiei, iar mâna lui coborî și apăsă valea dintre picioarele ei, așa cum își dorise ea ca el să facă.

O pipăi prin rochie, dar era ca și când catifeaua nici nu ar fi existat, căci toată căldura pătrunsese în ea. Pentru o clipă, nici unul nu se mișcă; se auzeau doar sunetele respirațiilor și pulsul sângelui în urechile ei cu fiecare bubuitură a inimii. Apoi, se frecă ușor de ea, crescând încet presiunea până când o apucă strâns în palmă. Un frison minunat și cumplit o traversă, și cedă impulsului de a-și depărta picioarele pentru a-i spori accesul spre acel loc dureros dintre coapsele ei. Un mormăit de plăcere țâșni din gâtul lui.

– Spune-mi ce altceva mai vrei, Rose. Cum pot să-ți fac plăcere. Neîntrerupându-și mângâierile, care erau cumva deopotrivă chinuitoare și plăcute, îi șopti fierbinte la ureche: Vrei și... altceva?

Cuvintele se prăbușiră peste ea odată cu ultimele note ale ariei, și apoi ea se smulse din reveria cețoasă în care se lăsase învăluită.

Altceva... Știa exact ce voia să zică, ce tentație îi flutura pe sub nas. După cum știa prea bine că în acea seară fusese prins între pasiunea pentru operă și gelozie, că nu gândise ca un duce care începuse să-și caute ducesa perfectă, ci ca un bărbat care voia să evadeze, chiar și pentru o seară. Ironia era usturătoare. Spre deosebire de Robert, Sebastian o vedea ca pe o femeie atrăgătoare fizic, nu ca pe puștoaica pusă pe șotii, cu codițe, din vecini. Dar încă n-o vedea pe ea.

Ceea ce vedea când o privea era o evadare.

Aplauzele umplură sala operei și reverberară înăuntrul ei. Se desprinse din îmbrățișarea lui, în vreme ce dezamăgirea o cuprinse.

– Nu, nu vreau asta.

El se uită fix la ea, expresia lui fiind un amestec de excitare teribilă și uimire pe măsură, de parcă nu putea înțelege ce era cu ea. O expresie care îi sfâșie pieptul.

Moliciunea vocii lui nu reuși să ascundă amărăciunea care se i se strecura în cuvinte, în vreme ce se agăță de singura explicație pe care o putu găsi:

– Din cauza lui Robert?

– Nu, oftă ea, iar chipul lui frumos se tulbură în spatele cortinei de lacrimi care inundară ochii ei. Din cauza ta.

Capitolul 9

După alte două zile frustrante (și extrem de confuze)

Miranda se sprijini de balustradă și râse bucuroasă la vederea jonglerilor care făceau demonstrații pe aleea din fața separeului lor de la grădinile Vauxhall.

– Să nu îndrăznești să întrebi dacă poți învăța jonglerii, o avertiză Sebastian pe tonul arțăgos pe care îl folosise cu ea toată seara.

Și în ultimele patru zile, de fapt. De când o sărutase în culise, iar ea îl respinsese, rănindu-i mândria masculină.

Iar acea seară se dovedi cu nimic diferită de celelalte.

Ea pufni cu dispreț, enervată și ea pe el că putuse s-o sărute așa minunat, deși știa că nu putea ieși nimic din asta. Sărut? Diavolul îndrăznise să facă mult mai mult!

– N-aș cere așa ceva niciodată! Pentru că nu se putea abține să nu-l chinuiască în felul în care și el o chinuise în ultimele două zile, adăugă: Dar să învăț să arunc cuțite! Uite, *asta* e ceva ce mi-ar plăcea să...

El îi adresă o privire criminală care o amuți la jumătatea frazei.

Bărbatul acesta era de neînțeles. Acum o avertiza să nu facă nimic care să iște un scandal, și imediat o săruta într-un asemenea fel încât i-ar fi putut distruge reputația dacă i-ar fi surprins cineva. Acum o trata de parcă era un copil, și imediat o atingea până când o făcea să geamă cuprinsă de pasiunea unei adevărate femei. Mai întâi fusese de acord s-o ajute cu Robert, apoi reacționase de parcă ar fi fost gelos. Gelos? Ha! Nu și când o avea la braț pe minunata Lady Jane în acea seară, ca oaspetele său personal. Însă, în loc să fie atent la Jane și s-o atragă în același gen de conversație antrenantă pe care o avusese cu Miranda la operă, el își petrecea seara trântind și pufnind la fiecare mișcare pe care o făcea ea.

Doamne Sfinte! Sebastian era așa o enigmă, încât putea să facă o femeie să-și piardă mințile. Oftând din greu, se ridică de pe scaun. El o prinse de braț, oprind-o.

– Unde te duci? întrebă el.

Ea ridică dintr-o sprânceană, provocându-l din priviri s-o enerveze, în fața întregii familii și a prietenilor.

– Vreau un pahar de punci.

El îi dădu drumul.

– Să nu pleci din separeu.

– Talentele tale sunt irosite în ipostaza de duce. Când trecu pe lângă el, își coborî capul cât de aproape de urechea lui putea fără să atragă atenția. Ar fi trebuit să fii temnicer.

El se răsuci pe scaun, ca și când ar fi vrut să mai facă o încercare de a o opri, dar ea plecase deja, strecurându-se pe lângă masa la care cinaseră ca oaspeți ai contelui de St James.

Contesa trimisese invitațiile la reședința Audley și la Park Place pentru ca toți să li se alăture într-un separeu privat la Vauxhall, pentru deschiderea sezonului grădinilor. Așadar, întreaga familie Carlisle și oaspeții acesteia, mai puțin Josie și Chesney, care preferaseră să petreacă o seară liniștită acasă, se înghesuiseră în mai multe trăsuri și străbătuseră orașul, mergând de-a lungul Tamisei spre grădini.

Locul era pur și simplu magic! Grădinile erau scăldate în lumina felinarelor colorate, cu fântâni arteziene și pline de oameni care purtau tot felul de costume și de rochii. Saltimbancii roiau pe aleea din centrul grădinilor, în vreme ce acrobații evoluau pe frânghii și pe firele bine întinse între galeriile care găzduiau în separeuri petrecerile celor care fuseseră suficient de norocoși încât să le poată închiria. Mai departe, lampioane chinezești luminau drumul către pagoda din centrul parcului, unde o orchestră tocmai își termina concertul. În spatele pagodei, se întindea un labirint întunecat, cu cărări înguste și întortocheate, unde Sebastian o avertizase să nu meargă încă din momentul în care ajunseseră la porțile de la intrare.

În ciuda comportamentului lui ursuz, Miranda se simțea bine. De fapt, sperase să-l convingă pe Quinn s-o ia cu el în balonul cu aer cald, dar el se distra prea bine cu prietenii lui de la Boodle și nu fusese posibil să fie smuls de acolo. Și mai era Robert, care stătea

în spatele separeului și nu avea ochi pentru nimeni altcineva în afară de Diana Morgan, care stătea lângă el.

În acea seară, Miranda nu era deloc încântată de nici unul dintre bărbații Carlisle.

Îi zâmbi recunoscătoare lacheului de la separeu când acesta îi întinse un pahar de punci făcut cu arac, apoi se întoarse fără chef la locul său de lângă Sebastian. Fiindcă se înghesuiseră toți în separeu, scaunul de lângă el era singurul disponibil; dacă nu, ar fi fost forțată să stea în picioare lângă lacheu. Ceea ce era o idee surprinzător de ispititoare.

Mai ales când Sebastian o avertiză:

– Și nici măcar să nu-ți treacă prin cap echilibristica pe frânghie.

„Bărbații!" Începea să creadă că nu aveau nici o valoare cu excepția faptului că puteau ajunge la lucrurile aranjate pe rafturi înalte și se pricepeau la schimbatul roților de trăsură.

– Dacă insiști să rămâi în starea asta oribilă toată seara, îi răspunse ea, ajungând la limita răbdării, atunci mi-aș dori să găsești pe altcineva pe care să-l chinuiești. Nu merit asta.

Când văzu că el îi răspunde prin tăcere, se uită în lateral și îl surprinse cum o privea lung, cu o expresie de nedescifrat pe față. Ochii lui întunecați o studiau îndeaproape, contemplând-o suficient de mult timp încât să o facă să înceapă să se foiască sub privirea lui.

Dar nu era așa naivă încât să-și imagineze că el simțea fie remușcări, fie vină pentru felul în care o tratase. Oh, nu, nu acest bărbat care îi folosise pantofii ca metodă de șantaj.

Apoi, el se ridică.

– Vă rog să mă scuzați, lipsesc un moment.

Miranda își înfrână impulsul de a-i spune că nu era nevoie să se grăbească și își îndreptă atenția către saltimbanci.

Un grup nou tocmai ajunsese pe alee. Un bărbat îmbrăcat în negru din cap până-n picioare și o femeie cu o rochie cu pene roșii stăteau într-un car micuț tras de doi măgari. Lângă ei se aflau o cutie mare de lemn și o măsuță.

Captând atenția publicului, bărbatul executa o serie de numere de magie la masă, asistat de femeia în roșu, inclusiv făcând să apară și să dispară o monedă de aur în interiorul unei portocale necojite sau scoțând dintr-un joben un porumbel pe care îl lăsă

să zboare înspre mulțime și să dispară în noapte. Cu fiecare număr din ce în ce mai dificil, publicul scotea sunete de încurajare, iar Miranda aplauda împreună cu ei. Știa că trucurile nu erau decât iluzii și prestidigitație, dar se uita vrăjită. Poate că noaptea avea să fie magică totuși.

Uimită de trucul final, stătea pe marginea scaunului și se apleca în față, sprijinită de balustradă, ca să urmărească, în timp ce bărbatul se pregătea s-o așeze pe femeie în interiorul cutiei și s-o facă să dispară.

– Ferește-te de magicieni, o avertiză la ureche o voce profundă. Nu putea fi decât Sebastian, bănui ea, refuzând să-și ia ochii de la iluzionist. Se întorsese mult mai repede decât sperase ea. Ar trebui evitați în orice fel.

– De ce?

Își dădu ochii peste cap și se pregăti pentru încă un discurs despre cum trebuia să se comporte.

– Pentru că sunt specia cea mai josnică de escroci și de exploatatori, murmură el încet.

Surprinsă, se întoarse să-l privească. El se întinse spre părul ei, pletele blonde-roșcate fiind strânse într-un coc simplu în acea seară, și îi aranjă cu delicatețe o șuviță care îi încadra fața. Când își coborî mâna, un mic trandafir de hârtie apăru ca prin magie între degetele lui.

Buzele Mirandei se întredeschiseră, la vederea trucului.

– Ai dreptate, Miranda, nu trebuia să-ți stric seara sau seara de la operă. Ochii lui albaștri o țintuiau într-o discuție privată, în vreme ce-i înmână trandafirul. Mi-e teamă că nu am fost mai breaz decât un magician. Îți prezint scuzele mele sincere.

Inima ei bătu tare, în vreme ce se uita la trandafirul roșu din papier mâché, din palma lui. Era posibil să nu-l înțeleagă niciodată pe acest bărbat, dar nu putea sta supărată pe el, nu când el își cerea scuze. Degetele îi tremurară când acceptă floarea.

– Mulțumesc, șopti ea.

Ochii lui îi susținură pe ai ei cu delicatețe.

– Cu plăcere. După o scurtă pauză, adăugă, ca pentru sine: Dar te rog să stai departe de frânghia pentru echilibristică, bine?

Ea râse și își lipi floarea de piept, cu ochii în lacrimi după scuzele lui.

– Promit.

Dintre toate lucrurile pe care le putea face el în acea seară, se așteptase cel mai puțin la asta. O floare ca o ofrandă de pace. Și, cel mai important, scuzele. Simți o mare ușurare. Acum puteau fi iar prieteni, așa cum intenționaseră, iar el n-avea să se mai gândească la ceea ce se întâmplase între ei la operă.

Ca să-i demonstreze că nu se înșela, Sebastian își îndreptă imediat atenția către Lady Jane, care îl atinse pe umăr pentru a-l întreba de unul dintre membrii parlamentului care se afla acolo în acea seară. Jane îi surâse, cu acea expresie sofisticată care îi era așa firească. Atât de cosmopolită și de frumoasă. Și cum ședea acolo, în rochia ei de un gri-deschis, cu o capă de hermină, cu șiragurile de perle care erau împletite în părul ei întunecat, era de o grație tăcută și rafinată. Exact genul de femeie pe care Sebastian și-o dorea de soție.

Miranda se afundă în scaun, cu umerii lăsați. Ceea ce o făcea să se simtă și mai rău, având în vedere că Lady Jane stătea dreaptă lângă el. Așa că-și îndreptă spatele, își trase umerii și încă o dată simți lipsa rochiilor cu o croială comodă pe care le purta la țară.

– Doamnele mai curajoase le poartă prinse la ureche, remarcă Robert, aplecându-se peste umărul ei și observând floarea care i se odihnea în mână.

Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost absolut încântată ca el să-i vorbească așa la ureche. Dar acum, straniu, nici măcar nu simți vreun fluture de emoție prin stomac.

Dar nu-și bătu capul să înțeleagă, ci doar își puse floarea la ureche.

– Așa?

– Frumos.

El îi zâmbi și arătă cu degetul spre pagodă.

– Eu și Diana mergem să luăm înghețată. Vrei să vii cu noi?

Ceea ce voia să spună de fapt era că aveau nevoie de cineva care să-i însoțească. Inima i se opri o clipă. Să fie însoțitoare pentru un cuplu îndrăgostit era ultimul lucru pe care și-l dorea în acea seară.

Dar o privire spre Sebastian îi confirmă că nu ar fi rezistat să rămână lângă el și Lady Jane.

Se sili să surâdă.

– Da, vin.

Robert și Diana se strecurară din separeu, iar Miranda se ridică de pe scaun și îl surprinse pe Sebastian pregătindu-se să-i mai ofere câteva recomandări. Dar ridică dintr-o sprânceană într-o înfruntare tăcută și ieși.

Zumzăind de agitație și de distracție, grădinile erau ca un tărâm miraculos al imaginilor și al sunetelor, în timp ce se plimbau pe aleea aglomerată, urmându-i pe Robert și pe Diana. În câteva minute, îi pierdu în mulțime, dar asta nu o deranja. Nu când avea la dispoziție grădinile pentru explorat, toate minunățiile pe care le putea vedea singură, eliberată din lesa lui Sebastian. În plus, Robert și Diana mergeau după înghețată, ceea e însemna că avea să-i găsească la chioșcul cu răcoritoare de lângă pagodă, în acel loc în care aleile luminate dădeau spre zonele verzi și întunecate dinspre galerie și scene.

În jurul ei, femei și bărbați elegant îmbrăcați treceau agale, iar unele persoane mai curajoase purtau costume exotice, acoperindu-și fețele cu măști. Arlechini dansau în apropiere. La fel și o trupă de păpușari, mânuind păpuși de dimensiunea unui om. Doi acrobați ținându-se de glezne se roteau ca un cerc uman. Un jongler arunca bețe în flăcări prin aer, iar doi bărbați pe picioroange se alergau pe alee. În jurul ei, peste tot se auzeau fragmente de muzică, toate cântate de orchestre sau cvartete diferite. Mai târziu, urma un foc de artificii, dar, în ceea ce o privea, mulțimea colorată ținea loc de artificii.

Apropiindu-se de pagodă, îi zări pe Robert și pe Diana mergând pe aleile înguste care duceau în întunecimea desișurilor de copaci. În mod clar neinteresați de înghețata de lămâie. Cu un oftat, se grăbi după ei. Era însoțitoarea lor, așa că trebuia să stea cu ei, fie că ei voiau, fie că nu. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-i ofere lui Sebastian și mai multă motive să se revolte împotriva ei.

Aleea deveni mai îngustă și mai întunecată. Deși lampioane fuseseră agățate prin copaci, cineva le stinsese, lăsând poteca în întuneric, așa că trebuia să fie atentă pe unde pășea, știind că Robert și Diana nu puteau fi foarte departe în față. Înainte, unde cărarea cotea, le văzu siluetele întunecate pășind printre tufe spre un mic pavilion care fusese construit să arate ca ruinele prăbușite ale unui templu grecesc. Îi urmă. Când ajunse la zidul distrus, voi să-i strige...

Dar Robert o trase pe Diana înspre el și o sărută. Nu cu pasiunea cu care Sebastian o sărutase pe Miranda la operă, ci cu atâta tandrețe, cu atâta delicatețe, încât Miranda simți cum i se sfâșie inima.

Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să i se sfâșie. Robert era totuși bărbatul pe care îl dorea de ani de zile. Și atunci de ce nu era foarte deranjată, cum ar fi trebuit să fie, atunci când îl vedea sărutând o altă femeie? Oare era posibil să nu-l mai iubească? Sau să nu-l fi iubit niciodată, de fapt?

Oh, era dureros, nu putea nega. Să renunțe la un vis pe care îl urmărise atâția ani era dureros, dar nu simțea durerea cotropitoare la care s-ar fi așteptat, gelozia furioasă, suferința copleșitoare care s-o zdrobească. Nu despre asta vorbeau poeții când susțineau că așa se simte o inimă frântă? O dezamăgire cumplită?

În loc de toate acestea, tot ce simțea era suferința de a-și fi pierdut visul. De parcă ar fi știut dintotdeauna cum avea să se încheie această călătorie spre el.

Și un ciudat sentiment de eliberare care înflorea în ea.

Având nevoie de spațiu și de timp ca să se gândească la lucruri, se strecură în spatele zidului, înainte ca ei s-o vadă. Se opri, rezemându-se de piatra rece pentru a trage adânc aer în piept și a se obișnui cu șocul... de a nu fi șocată.

Atunci, îi auzi, mai întâi în șoaptă, apoi, după ce-și ciuli urechile, își dădu seama că vorbeau despre... ea.

– Îi place de Trent, spuse Diana, iar cuvintele ei spuse cu voce joasă îi opriră Mirandei inima în loc pentru o clipă.

– Mirandei? Surpriza se citea în vocea lui Robert, și, pentru un moment, uită să vorbească încet. Imposibil!

– Așa mi se pare, din felul în care se uită la el uneori...

– Miranda e ca o soră. Toți ne gândim așa la ea, mai ales Seb...

Închizând ochii strâns, Miranda își apăsă palma pe piept. Surprinzător, asta durea. Foarte tare.

– Și, oricum, el este hotărât cu Lady Jane, continuă Robert. Are nevoie de o ducesă. Miranda n-ar putea fi niciodată așa ceva pentru el.

Cuvintele acelea erau pur și simplu tortură, chiar dacă știa că erau adevărate.

– Trent n-o iubește pe Lady Jane, rosti Diana ușor. Nu e nimic în ochii lui atunci când o privește, iar ea nu-i poate reține atenția. Dar, când se uită la Miranda, e ca și când dansează focuri în el.

– Pentru că vrea s-o strângă de gât, spuse Robert ștrengărește.

– Nu, îl certă Diana, ca o femeie care apăra o alta, iar un fior de vină o cuprinse pe Miranda că îi purtase pică Dianei deoarece îi atrăsese atenția lui Robert. Nu-i dăduse niciodată vreo șansă, iar acum regreta. Îi pasă de ea. I-a dat acea floare în seara asta.

Un zâmbet abia schițat apăru pe buzele ei, în vreme ce Miranda atinse trandafirul de hârtie de la ureche. Da, îi dăduse acea floare, și felul în care o făcuse o transforma în ceva și mai special. Cu siguranță nu era așa nesăbuită încât să creadă că Sebastian ținea la ea, nu în felul în care spusese Diana. Dar îi păsa suficient de mult încât să-și ceară scuze.

– Nu înseamnă nimic, o asigură Robert. Costă jumătate de penny, de la cerșetoarea care le vinde în galerii ca suvenire.

Cu inima însângerată, Miranda își scoase floarea de la ureche și o privi. În penumbră, petalele roșii păreau negre. Nu-i păsa că era un suvenir ieftin, intenția contase, iar Sebastian făcuse un drum special în afara separeului pentru a-l cumpăra pentru ea.

– Nu contează, protestă încet Diana. I l-a dat. A fost romantic.

– Asta nu e romantic, o corectă Robert. Era un fel de mită pentru că voia ca ea să se comporte rezonabil în preajma lui Lady Jane.

Miranda simți un junghi dureros. Mită... nu scuze, de fapt. Conștientizarea acelui fapt ardea, ca și când inima îi fusese smulsă din piept, înlocuită de un gol de umilință fierbinte și de furie. Tot ce putea face era să stea sprijinită de piatră, să-și țină genunchii să nu cedeze și să-și amintească să respire.

Doamne, cât putea fi de dureros! Își apăsă cu putere palma pe piept, pentru a lupta cu suferința care o îneca, dar fără vreun efect. Întregul ei sezon nu fusese decât un lanț de greșeli, iar cea mai mare fusese...

Miranda se uita lung la floarea întunecată. Un strop de apă pică pe una dintre petale, întinzându-se pe hârtie și decolorând-o. Abia atunci își dădu seama că plângea.

– Robert, vorbesc serios. Chiar cred că fratele tău e atras de ea.

– Miranda Hodgkins nu e decât o prietenă de familie. E ultima persoană pe care fratele meu și-ar dori-o.

Mâna prinse trandafirul de hârtie și-l strivi. Vârî floarea indezirabilă într-un buzunar, se întoarse și se depărtă.

Sebastian se uită încruntat spre aleea care ducea la pagodă. Nu-și dăduse seama că poate dura atât de mult să cumperi înghețată.

Lipseau deja de o jumătate de oră, iar el începu să se neliniștească. Deși Miranda era cu Robert și cu domnișoara Morgan, o cunoștea suficient de bine pe Miranda încât să știe că putea intra în bucluc și dacă era închisă singură într-o cameră goală. Fusese fatal faptul că o lăsase să bântuie de capul ei prin Vauxhall. Curiozitatea o vârâse pe Pandora în necazuri, dar Miranda risca să intre în și mai mari belele din cauza curiozității.

Măcar folosise bine absența lor pentru a discuta cu Lady Jane. Dar, suficient de frustrant, conversația cu Jane nu era nici pe aproape la fel de interesantă ca discuțiile pe care le avusese cu Miranda. Când încercase o abordare care implica flirtul, Jane nici măcar nu observase subînțelesurile sexuale. Sau, dacă le observase, nu îndrăznise să le dea curs.

O nouă îngrijorare apăru în mintea lui – și anume, că nu o găsea atrăgătoare pe Lady Jane. Sofisticată, da. Frumoasă și rafinată, cu siguranță. Dar să inspire... deloc. Și, ca să fie nefericirea dublă, constată el în timp ce luă o gură de aer, nu-l inspira nici sexual, nici intelectual. Se îndoia că ea s-ar fi avântat vreodată să-i spună exact ce gândea, să discute în contradictoriu cu el despre orice, cu atât mai puțin despre Milton și Shakespeare.

Poate că lipsa lui de interes se trăgea de la faptul că nu petrecuseră prea mult timp împreună singuri. Era clar că, dacă el era conștient de ochii care îl urmăreau, atunci și ea era, și, ca o fiică versată în maniere, știa că trebuia să se poarte rezervat în public.

Răspunsul era simplu. Avea nevoie să fie singur cu ea.

– Ți-ar face plăcere să mi te alături pentru o plimbare prin grădină? Îi întinse mâna în vreme ce se ridică. Poate îi găsim și pe ceilalți.

– O idee minunată, Trent.

Cu un zâmbet încântat, ea își puse mâna într-a lui și se ridică grațioasă. Tot ce făcea Jane era grațios. Și corect. De aceea făcu un semn

femeii care o acompania în acea seară pentru a-i servi drept însoțitoare. Femeia severă, îmbrăcată într-un costum de lână maro, se ridică de pe scaunul său din colțul separeului și îi urmă în noapte.

Femeia cu siguranță era o însoțitoare bună pentru doamne, deoarece, la mai puțin de zece minute după ce plecaseră și chiar când ajungeau la cărările înguste dinspre pădure, dispăruse din vedere, pierzându-se prin mulțime. Era atât de bună, încât știa că urma să stea departe cât rămâneau ei acolo, doar ca să-i aștepte la intrarea în separeu când aveau să revină.

O separare foarte convenabilă, și una pe care Jane o pusese probabil la cale cu femeia înainte de debutul serii, în speranța că avea să ajungă să fie singură cu el. Exact ce-și dorise și el, și simți un val de ușurare când își dădu seama că avuseseră același gând. Mai mult chiar, faptul că ea era dispusă să fie singură cu el însemna că era deschisă ideii de căsătorie.

Jane nu protestă când o conduse pe cărările înguste, unde lampioanele fuseseră stinse – asta în cazul în care fuseseră aprinse vreo clipă. Întunericul oferea discreție pentru plăcerile care aduseseră grădinilor de la Vauxhall reputația lor sordidă.

– Ești distras în seara aceasta, Trent, rosti ea delicat.

Sebastian își înfrână dorința de a o contrazice, spunând în schimb:

– Scuzele mele.

Adevărul era că era absent în acea seară.

În acea seară? Aproape că-l pufni râsul. Fusese așa de la balul dat cu ocazia aniversării mamei sale, de la Chestnut Hill. Iar obiectul distragerii avea forma acelei blonde-roșcate minione care totdeauna părea să se materializeze în locurile în care n-ar fi avut ce căuta, ațâțându-l îngrozitor. În ultimele două zile de la debutul de la operă al Mirandei, atenția pe care o atrăgea sporise considerabil. Bărbați din toate categoriile sociale o vizitau. Devenise subiectul de discuție preferat. Nu mai putea merge la clubul White fără să-l întrebe careva despre ea, iar invitațiile din partea doamnelor din înalta societate soseau într-un șir nesfârșit. La fel ca pretendenții.

Deși mama lui îl asigura că această atenție era inofensivă, adevărul era că lui Sebastian nu-i plăcea. Deloc.

Dar ce putea face în afară de a da curs dorințelor mamei lui și de-a le permite domnilor s-o curteze? Nu avea nici un drept asupra ei,

nu avusese niciodată. Acel moment de nebunie în care aproape că o sedusese pe Miranda în culise la operă nu fusese altceva decât un moment de nebunie... să se gândească la faptul că ar putea fi cu o femeie doar pentru felul în care îl făcea să se simtă în pielea lui. Pentru că îl făcea să râdă și îl provoca intelectual. Pentru că, atunci când era cu ea, uita de toate poverile titlului său și putea fi el însuși.

Dar să fie el însuși însemna să fie duce, în fiecare clipă. Cu cât mai repede se resemna în fața destinului său, cu atât mai bine. Și nu ar mai fi niciodată tulburat de dorința de a fi acel om care nu mai putea fi.

- E un pic solicitant acest sezon, explică el, deși, dacă se gândea bine, termenul potrivit era „de-a dreptul frustrant".

În orice făcea, încerca să își țină promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său, de a pune ducatul mai presus de orice, având grijă cu ce femei se asocia. Însă Miranda îi întorsese complet lumea pe dos. Când nu-și dorea să petreacă timp în compania ei, era măcinat de vină pentru felul în care se purta atunci când era cu ea. Ce-ar fi gândit tatăl său despre el, când, de fiecare dată când erau singuri, era la un pas de a o compromite? O perspectivă care era cu siguranță departe de ce-și imaginase tatăl său în privința lui în ipostaza de duce.

- Sunt sigură că a fost foarte dificil pentru tine, fu ea de acord. Apoi, după o pauză, continuă: Domnișoara constituie subiectul principal al înaltei societăți. Pot să înțeleg de ce poate acapara așa mult atenția.

- A, da?

Îi aruncă o privire. Ce Dumnezeu voia Jane să spună, de fapt? Oare o insulta pe Miranda?

Dar ea îi surâse cu înțelegere și răbdare, fără vreun strop de animozitate fățișă.

- Ești atât de ocupat în acest sezon: parlamentul, îndatoririle față de mama ta, față de soră, faptul că trebuie să îi controlezi pe frații tăi... și acum domnișoara Hodgkins. E o minune că ai timp pentru toate. Îi atinse brațul într-un gest de simpatie. Așa că în nici un caz nu te învinuiesc că ești distras, având în vedere toate responsabilitățile pe care le ai, și sper că știi că nu o fac.

El simți că i se ia o piatră de pe umeri. Slavă cerurilor că Jane vedea toate responsabilitățile lui. Un alt motiv pentru care era o alegere bună ca ducesă.

- Mulțumesc.

Ea își trase mănușile lungi. Fiecare centimetru din ea era perfecțiunea modei, până la fundele pantofilor de satin.

- Da, a devenit subiectul favorit al acestui sezon. Pare că... exuberanța ei e subiectul despre care toată lumea dorește să vorbească.

El sări în apărarea Mirandei:

- Pur și simplu se bucură. Părinții ei au murit amândoi când ea era foarte mică, iar unchiul și mătușa care au crescut-o nu au avut copii. Deci nu știau cum să se poarte cu ea, așa că ea a oscilat între niște îngrijitori foarte severi și joaca împreună cu copiii Carlisle, nici una din cele două extreme nefăcându-i prea bine. Dar, în acest sezon, deocamdată cel puțin, pare să se fi descurcat destul de bine. Doar încearcă să-și găsească o cale a ei.

- Sper, pentru binele tău, că o va găsi în curând.

Simți ceva glacial în vocea ei. La fel cum fusese și comentariul ei lipsit de empatie despre trecutul Mirandei.

- Sunt convins că o va face, o asigură el, punând tonul ei pe seama faptului că n-o cunoștea bine pe Miranda. Și sunt recunoscător că nu ai lăsat bârfele să fie un pretext de a te îndepărta.

Ea îi surâse.

- N-aș permite niciodată unei alte femei să decidă pretendenții mei.

Pretendentul ei. El voia să fie exact asta. Și atunci de ce nu se simțea neapărat extaziat când o spuse ea? De fapt, după ce petrecuse o seară întreagă cu ea, constată că nu simțea nimic pentru Jane, în afară de plăcerea companiei ei. Iar asta trebuia să se schimbe dacă voia s-o ia de soție.

Când ajunseseră într-un loc pe potecă unde se afla un foișor acoperit de plante agățătoare, o conduse spre intrarea arcuită.

- E bine aici?

Era foarte atentă când venea vorba despre acțiunile acceptabile în ochii lumii bune. Nu avea nici un rost să-i ascundă de ce o condusese acolo, suficient de departe pe potecă încât să fie singuri, însă nu atât de departe încât să-i pună reputația în pericol. Cu siguranță că nu voia să o seducă în acea seară, dar voia să aibă suficientă intimitate încât să își dea seama dacă el și Jane se potriveau. Trebuia

să se potrivească. Nu doar că avea nevoie de un moștenitor, dar nici nu avea de gând să calce strâmb în căsnicia sa. Femeia cu care urma să se căsătorească trebuia să însemne totul pentru el... companioana sa, sfetnicul său, iubita sa. Nu s-ar fi mulțumit cu mai puțin.

– Perfect, murmură ea.

Își ridică brațele să-i încercuiască gâtul, cu același zâmbet sofisticat pe care îl avusese toată seara.

Deodată, el simți nevoia de a vedea pe fața ei o altă expresie, de pasiune, de excitare. Acea expresie încețoșată și confuză de dorință pe care o avea Miranda de fiecare dată când o săruta. Cuprinse cu mâinile fața lui Jane și își coborî buzele s-o sărute. Spera să simtă pe buzele ei acel gust dulce, de vanilie, pe care ajunsese mai nou să-l dorească, să stârnească în ea același răspuns care o înflăcăra pe Miranda de fiecare dată când el o atingea.

Cu un oftat ușor, ea îi răspunse sărutului, buzele sale întâlnindu-le pe ale lui cu pricepere, ceea ce îi spunea că mai sărutase mulți bărbați în grădini întunecate. Dar, pe măsură ce o săruta, așteptând ca pasiunea să producă scântei între ei, nu se întâmpla nimic. Acea dorință pulsândă pe care o trăia de fiecare dată când simțea parfum de apă de trandafiri, acea încordare în vintre... toate acestea lipseau. Le simțise cu Miranda, pentru numele lui Dumnezeu, așa că avea cu siguranță să le simtă și cu Jane.

Dar nimic. Nici pasiune, nici scântei. Nici vreo dorință disperată, aproape copleșitoare, de a se pierde pe sine, trup și suflet, în ea.

Nimic.

Da, sărutul ei era plăcut. Avea o gură delicată, care cerea să fie sărutată, și nu făcu nici o mișcare să-l oprească atunci când îi desfăcu buzele cu limba și și-o strecură înăuntru, încercând s-o facă să geamă de plăcere sau să scoată un sunet de dorință. Orice fel de reacție care ar fi demonstrat că îi plăcea să fie în brațele lui sau care să-i crească excitația, așa cum scâncetele dulci ale Mirandei îi făceau sângele să clocotească. Deși îi răspundea la sărut, gura ei nu avea nimic din gustul de foame dezlănțuită pe care și-l dorea de la ea, iar trupul nu i se topea într-al lui. Experiența nu era neplăcută, ci doar... goală.

Se retrase și o privi. În afară de buzele înroșite de sărut, expresia ei părea la fel de senină ca înainte. Nu trăda nici un semn că se bucurase sau că ar fi vrut ca el s-o mai sărute ori chiar să îndrăznească s-o atingă în felul în care o făcuse cu Miranda, care nu făcuse nici

o încercare să ascundă ce simțea. Chiar și singură cu el în întuneric, Jane era suficient de rafinată încât să nu cedeze pasiunii nestăvilite.

Dar era ceea ce îi trebuia, nu? O femeie respectabilă și corespunzătoare care să fie ducesa lui. Cu care tatăl său ar fi fost de acord, chiar dacă inima lui avea nevoie de flăcări și pasiune.

Ea deschise ochii și îi oferi același afurisit de zâmbet ca înainte. Singura diferență era că acum își trecea degetele înmănușate prin părul lui.

– A fost plăcut, șopti ea.

„Plăcut?" Își înghiți un hohot de râs. „Plăcut" era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Ea rosti încet:

– Cred că ar trebui să ne întoarcem în separeu înainte să observe cineva că lipsim. De parcă ar fi simțit emoțiile care clocoteau în el, ea își așeză posesiv mâna pe brațul ei. Te rog să înțelegi. Trebuie să am grijă de reputația mea, mai ales cu tine, Trent.

– Mai ales cu mine?

Ce naiba voia să spună, de fapt?

– Tu și frații tăi aveți o anumită reputație, știi...

Ochii ei străluciră, ca și când i-ar fi făcut plăcere ideea de a fi prins în laț unul dintre frații Carlisle, ca și când ar fi crezut aiureala aceea cu fustangiii pocăiți care devin cei mai buni soți. Nu era cazul. Erau doar niște fustangii pocăiți.

Cei mai buni soți erau bărbați precum tatăl lui. Acei bărbați obișnuiți, modești, cu personalitate puternică și suflet generos care aveau grijă de familiile lor și le protejau, care erau buni cu cei din jur și aspri cu ei înșiși, care pur și simplu își iubeau... Sebastian trase o gură de aer în piept, simțind durere... Care pur și simplu își iubeau soțiile.

Mâna ei alunecă pe pieptul lui ca să se joace seducător cu nasturii hainei sale, dar corpul lui nu reacționa – nici măcar inima nu-i bătea mai tare. Faptul că era singur cu ea în acea seară nu-l excita deloc. Ci doar îl frustra îngrozitor.

– O să merg eu în față în timp ce tu vei aștepta un sfert de oră înainte de a te întoarce. O să spunem că ne-am despărțit în mulțime.

– Desigur.

Aparent, plănuise totul extrem de elaborat înainte, așteptând să fie cu el. O mai sărută o dată, de despărțire, sperând că-i scăpase

ceva la îmbrățișarea de dinainte, dar reacția lui față de ea fu la fel de lipsită de intensitate.

Apoi, ea plecă, strecurându-se din foișor și îndreptându-se înapoi spre alee, unde însoțitoarea ei o aștepta în spatele galeriei, cu o scuză deja pregătită despre cum se separaseră.

Înfrânându-și o înjurătură furioasă, el păși în spațiul îngust de lângă foișor. Nu crezuse niciodată că pasiunea ar fi prioritară în deciderea soției sale. Desigur, întotdeauna plecase de la presupunerea că femeia pe care avea s-o aleagă urma să fie la fel de deschisă ca el plăcerilor conjugale. Dar acum, cu această reacție rece față de Jane, începea să se îndoiască de faptul că femeia cu care urma să se căsătorească i-ar împărtăși această trăsătură. Ar trebui să o învețe cum să obțină plăcere din ritualurile intimității, bănui el, cum să se bucure astfel încât să se poată și el bucura de ea.

Dumnezeu era martor că nu trebuia s-o învețe astfel de lucruri pe Miranda.

Fața i se crispă într-un rictus. Oare ce naiba se întâmpla cu el? Doamne, Dumnezeule, *de ce* se gândea la Miranda dintre toate femeile din lume? Având în vedere că era capabilă să-l facă să se simtă ca un prost, o femeie n-ar trebui niciodată să vrea să facă doar asta și să-l lase frustrat și furios...

În împrejurimi, se auzi agitație. Sebastian se ascunse în umbra groasă a perdelelor de iederă, acolo unde lampioanele fuseseră stinse. Voci de bărbat și femeie se auzeau mânioase, ca prinse într-o ceartă, apropiindu-se. El zâmbi cu satisfacție. Era bine de știut că și alți domni se simțeau la fel de prost ca el în seara aceea. Cel mai probabil, cei doi se certau pentru că unul din ei îl surprinsese pe celălalt în tufișuri cu altcineva. Un incident obișnuit la Vauxhall.

Se apropiau din ce în ce mai mult, niște siluete fără formă în întunericul de nepătruns. Apoi, vocea femeii se auzi clar:

– Pleacă!

„Miranda!"

Ea ieși furtunoasă din umbrele dese, mergând atât de repede, încât aproape alerga. Și, lângă ea, urmând-o cu ușurință, mergea Burton Williams, fiul mezin al vicontelui de Houghton.

– Te rog, imploră ea, lasă-mă în pace. Chiar nu am nevoie de însoțitor la...

Restul propoziției se pierdu când cei doi trecură de zidul de piatră care tăia tufișurile și adăuga încă un strat protector intimității celor care doreau să se ascundă în umbră.

Sebastian grăbi pasul, simțindu-se cuprins de furie.

William îi spuse ceva, dar ea clătină din cap hotărâtă și își continuă drumul. Fără nici un cuvânt de avertizare, bărbatul o prinse de braț și o trase cu forță spre el. Ea încercă să-l împingă departe, în vreme ce el încerca s-o sărute. Ea îi trase o palmă.

Williams se trase un pas în spate, doar ca să rânjească sfidător.

– Îți place mai brutal, nu?

Apoi o înghesui iar în zid.

Sebastian îl apucă de umăr, îl întoarse și-l dădu un pumn în bărbie. Forța loviturii îl culcă pe William la pământ.

– Cere-ți scuze! îi zise Sebastian printre dinții încleștați în timp ce-l domina pe William, aflat la picioarele lui, scoțând fiecare cuvânt cu o furie cumplită.

Williams strigă:

– S-o crezi tu!

– E în regulă, îl asigură Miranda, în timp ce-și puse mâna pe brațul drept al lui Sebastian, ca să-l împiedice să-l pocnească iar pe ticălos. A fost doar o neînțelegere.

El nu credea așa ceva. Iar în acea seară se simțea suficient de agitat încât să se bage într-o încăierare zdravănă în care să-și reverse frustrarea și toată energia care mocneau în el. Acea frustrare pe care o simțea încă de la balul mascat.

– Cere-ți scuze!

Williams atinse șuvoiul de sânge ce curgea din buza lui și lătră:

– Scuze!

– Le accept, răspunse repede Miranda și îi luă brațul lui Sebastian ca să se îndepărteze de acolo.

Dar el nu era pregătit să plece.

– Să nu îndrăznești s-o mai atingi vreodată, îl amenință pe Williams, în timp ce tânărul se ridica împleticindu-se. Și să n-aud că ai bârfit-o, pentru că atunci te provoc la duel.

Williams râse la auzul cuvintelor și aruncă înspre ea o privire plină de dispreț.

– Femeiușca asta nu merită să strici pe ea nici măcar un glonț.

Miranda încă se ținea de brațul lui drept când Sebastian ridică pumnul stâng. Lovitura îl nimeri pe Williams în celălalt obraz. De data aceasta, când bărbatul se prăbuși la pământ, nici nu mai încercă să se ridice.

Furia îl străbătea pe Sebastian, pulsând cu fiecare bătaie a inimii, în timp ce o apucă de încheietură și o trase după el pe cărare. Refuză să-i dea drumul, chiar dacă ea îi ceru să se oprească; nu se uita înapoi și practic o forța să alerge ca să țină pasul cu el. Nimeni din mulțime nu le acordă atenție. O femeie care era trasă cu forța din grădini de către un bărbat furios era tot un incident recurent.

– Plecăm! strigă el la Quinn când trecură pe lângă separeul lor, fratele său stând în partea din față, înconjurat de prietenii săi.

Din fericire, Lady Jane și mama lui nu erau prezente.

– O duc pe Miranda acasă.

– De ce? strigă Quinn ca să acopere zgomotul făcut de primele focuri de artificii care se înălțau în aer și explodau deasupra într-un torent de nuanțe strălucitoare de roșu și albastru. În jurul lor, mulțimile chiuiau de încântare.

– Durere de cap, lătră Sebastian.

Quinn se încruntă îngrijorat.

– O doare capul pe Miranda?

– Nu, mormăi el ca pentru sine, pe mine mă doare.

Capitolul 10

– La reședința Audley, îi porunci Sebastian vizitiului, în timp ce deschise furios portiera trăsurii și o puse înăuntru, pe banchetă.

Intră, trânti ușa, dădu un pumn în plafon și echipajul se puse în mișcare cu o smucitură.

Inima Mirandei bătea cu furie. El era supărat, mult mai supărat decât îl văzuse vreodată. Se aplecă înspre ea, cu coatele pe genunchi, și se uită la ea prin penumbra din spațiul acela întunecat.

– Ce naiba s-a întâmplat între voi doi?

Era atât de mânios, încât tremura.

Ea își ridică bărbia, pregătindu-se de luptă. Refuza, pur și simplu refuza să arate vreun semn de slăbiciune în fața lui uitându-se în altă parte. Așa că îl privi înapoi curajoasă, provocându-l tăcut să o zgândărească, pentru că, după seara aceea, avea să-l zgândărească fericită la rândul ei.

– Nu am făcut nimic greșit, se apără ea. I-am lăsat pe Robert și pe domnișoara Morgan lângă ruinele grecești și mă întorceam spre separeu când Burton Williams m-a întâlnit pe cărare și și-a adus aminte de la balul contesei de St James. A insistat să mă însoțească înapoi, pentru a mă proteja. Râse de ironia situației. Am refuzat. Dar se pare că nu e obișnuit să fie refuzat de femei.

El strânse cu putere din dinți, și, în întunericul din trăsură, ea putea să-i vadă mușchii gâtului încordându-se.

– Te-a rănit?

– Doar la braț.

Făcu o grimasă în timp ce-și freca antebrațul în locul de unde o apucase Williams. Cu siguranță urma să aibă acolo o vânătaie a doua zi.

– Înainte să ajung, specifică el. Își încleștă și-și descleștă pumnii într-un gest de furie rece, reținută, care o făcu să tremure. Ochii îi erau negri. Te-a forțat nenorocitul?

Înţelegerea căzu peste ea ca un potop de apă rece, stingându-i propria furie. Sebastian nu era supărat pe ea, ci era furios pe Burton Williams. Atât de furios, încât, dacă ea ar fi rostit cuvântul greşit, ar fi întors trăsura, ar fi gonit înapoi la Vauxhall şi l-ar fi omorât pe bărbatul acela pentru că avusese curajul s-o atingă.

– Nu, oftă ea stins, cu privirea aţintită asupra lui. Nu a făcut aşa ceva.

El răsuflă aspru şi se lăsă pe spătarul banchetei, trecându-şi o mână peste faţă.

– Sunt împreună cu tatăl lui Williams în Camera Lorzilor. Eu şi Houghton suntem în aceleaşi comitete. Se abţinu să murmure o înjurătură printre dinţi în timp ce clătina din cap. Ce-ar fi spus tatăl meu de treaba asta?

Ea şopti:

– Ar fi mândru de tine pentru că ai luat apărarea unei femei.

– Aceeaşi femeie pentru care aproape că m-am compromis la operă? o provocă el tăcut.

Ea simţi un junghi de compasiune pentru el, pentru că se îndoia aşa mult de el însuşi gândindu-se la cum l-ar fi văzut tatăl lui.

– Tu şi Williams nu aveţi nimic în comun. Tu eşti un gentleman care n-ar forţa niciodată o femeie să-i accepte favorurile.

Nu putea să-i citească pe faţă ce simţea, dar umerii lui erau încordaţi în continuare şi stătea ţeapăn în trăsura care se legăna. N-o crezu.

– Dacă nu eşti un gentleman, de ce mi-ai fi dat acel trandafir roşu de hârtie în această seară?

– Pentru că am fost orice altceva mai puţin un gentleman cu tine.

Vocea lui se potrivea cu huruitul roţilor trăsurii pe caldarâm.

– N-aveam nici un drept să-ţi vorbesc cum am făcut-o.

Un surâs îi apăru pe buze. Toate avertismentele lui prostuţe...

– Înţelegi? Williams n-ar fi...

– Şi nu aveam nici un drept să fac ce am făcut la operă. M-am pierdut cu firea. El îi susţinu privirea în întunecimea trăsurii. A fost o greşeală.

– O greşeală?

Inima îi bătu îndurerată. Sperând că nu l-a auzit bine sau că nu înţelesese ce voia să spună, repetă cu o şoaptă înmărmurită:

– O greșeală?

El răspunse serios:

– Da.

Cuvântul acela o sfâșie, trecându-i prin piept ca un pumnal și strângându-i inima cu atâta forță, încât crezu că avea să-i explodeze. Clipi ca să-și aline usturimea din ochi.

– Ce anume?

Cumva, reuși să articuleze cuvintele astea, în ciuda faptului că inima stătea să-i sară din piept.

– Faptul că m-ai sărutat, că m-ai atins... sau că ai dat de înțeles că mă dorești?

– Toate.

Fața îi era în umbră, ceea ce făcea imposibil pentru ea să-i citească emoțiile, dar iritarea îi tulbura vocea.

– N-ar fi trebuit niciodată să te sărut așa sau să-ți spun acele lucruri. Nu am vrut.

– Atunci, de ce le-ai făcut?

Se forță să răspundă cu o fermitate pe care nu o simțea cu adevărat.

– Mi-am pierdut mințile în acea seară. Am fost răscolit de muzică. Atâta tot. Făcu o pauză, apoi adăugă încet: Și sunt recunoscător că tu ți-ai venit în fire și ai oprit lucrurile.

Se uită la el prin întuneric, în vreme ce lacrimi fierbinți îi apăreau în ochi și făceau chipul lui să apară tulbure. Nu ar fi trebuit să conteze ce însemna ea pentru el, ce credea el despre ea sau chiar dacă se gândea la ea. Sebastian Carlisle, duce de Trent, nu-i fusese niciodată sortit. Femei ca Lady Jane îi erau sortite lui. Dar, cumva, părerea lui despre ea începuse să conteze. Cumva, în ciuda tuturor bătăliilor și a planurilor lor de a-și găsi oameni pe care crezuseră că-i doreau, ajunsese să-i pese de el. Mai mult decât credea că era posibil. Și acum, el să spună că ceea ce împărtășiseră fusese o greșeală...

– Minți!

Acuzația tăioasă fu făcută cu o voce doar un pic mai puternică decât propria-i respirație, dar săgetă spațiul cu forța unei ghiulele de tun. El tresări din pricina intensității afirmației ei.

– Știu de ce spui asta, de ce tu... Vocea i se stinse din pricina nodului care o gâtuia. Pentru că nu vrei să recunoști că mă dorești.

Nu pe nepoata orfană a unor arendași de-ai tăi. Nu tu, un duce... cineva de la care se așteaptă să-și dorească numai doamne fine și fiice ale aristocraților societății. Când văzu ochii lui scăldați în flăcări, înțelese că avea dreptate și continuă, amintindu-și cuvintele Dianei de la ruine: Dar mă dorești.

El strânse din pumni.

– Am nevoie de cineva care să fie ducesa mea, mormăi, încercând să-i evite acuzația.

– O ducesă perfectă care nu va face niciodată nimic nepotrivit, nu va da niciodată naștere bârfelor și nici nu va face necazuri? Da, ducele din tine vrea asta.

Inima i-o luă la goană din pricina furiei și dintr-un alt motiv, la fel de întunecat, la fel de puternic. Ceva care o făcu să-și dorească să-i zgândărească furia aprinsă înăuntrul lui până când avea să clocotească și să dea pe-afară.

– Dar bărbatul mă dorește *pe mine,* îndrăzni ea să murmure.

– Nu vreau asta! izbucni el.

Ea negă cu o mișcare a capului, dându-și seama că el mințea.

– Eu sunt fata din vecini care nu se va potrivi niciodată idealurilor de bună și nobilă creștere, care e o fată obișnuită și de origine umilă, cu nasul ei pistruiat și părul ciufulit. Dar care te face să râzi și să te bucuri. Femeia care este alegerea complet greșită pentru duce, dar perfectă pentru bărbat.

Ochii lui luciră de la lumina felinarelor, pe când el rosti gutural și amenințător:

– *Nu* te doresc.

– Ba da. Și apoi îl împinse de pe stâncă zicând: Și nu te poți suporta din cauza asta.

Cu un mârâit frustrat și furios, o înșfăcă și o trase spre el. Ea scoase un mic sunet de surpriză când ateriză în poala lui. El rosti printre dinți, cu gura la doar un milimetru de a ei:

– Nu am voie să te doresc, fir-ar să fie!

– Și totuși, mă dorești, spuse ea într-o șoaptă, atât de încet, încât sunetul aproape fu pierdut printre umbre. Tremura toată. Și nu e nici o greșeală.

Privirea lui căzu pe buzele ei, apoi gura lui îi acoperi cu pasiune buzele. Mintea ei se înfioră ca reacție la acest atac de furie și excitație care îi străbătea pe amândoi. Își deschise gura înfometată

să-i primească sărutul și își auzi sunetul adânc, de ațâțare, cum i se desprinse din gâtlej.

Când el pătrunse cu limba printre buzele ei, ea îi întâmpină bucuroasă asaltul, limba ei încolăcindu-se în jurul limbii lui, adânc în gura sa. În loc să fie neliniștită de lipsa lui de control, ea era în extaz. Mâna ei îi alunecă pe ceafă, și își trecu provocator degetele prin părul lui mătăsos, în vreme ce el continua să-i revendice gura într-un sărut tot mai înfometat, cerând tot mai mult și mai cu ardoare. Ceea ce ea își dorea la fel de mult ca el.

Când nu mai putu să facă față sărutului, își desprinse gura pentru a sorbi niște aer. Degetele ei îi lărgiră lavaliera și gulerul, dezgolindu-i gâtul în fața gurii ei lacome, iar excitarea o traversă fulgerător, făcând-o să simtă bătaia pulsului lui pe buzele ei. Gustul lui era delicios, bărbătesc, de vin de Porto și tutun, și nu se mai putea opri, satisfăcându-și foamea de el. Nu-l putea tortura îndeajuns cu propriile ei săruturi care ațâțau flacăra din el.

– Te răscolesc, murmură ea pe gâtul lui, extaziată că era adevărat. Așa mi-ai spus.

Îi linse mărul lui Adam și se desfătă cu fiecare respirație sacadată a lui sub buzele sale curioase. Săruturile ei îl tulburau nespus, ceea ce o încânta. Voia să-l audă mărturisindu-i că avea dreptate, că săruturile și atingerile nu fuseseră o greșeală, că el o dorea...

– M-am înșelat, mormăi el răgușit și îi cuprinse iar gura cu a lui. De data asta, când gura i-o acoperi pe a ei, în loc s-o sărute, îi trasă conturul buzelor cu vârful limbii, făcând-o să fiarbă și sporindu-i dorința dureros de mult.

Oh, ce minciună! Dar Sebastian se mințea pe el însuși la fel cum o mințea și pe ea. Chiar și acum, căldura înflorea pretutindeni unde corpurile lor se atingeau. Nu era Lady Jane sau una dintre doamnele din înalta societate. Nu era potrivită, nu era rafinată și cu siguranță nu era pasivă. Dar el o voia chiar și așa, iar inima ei tresălta de bucurie.

Ea se ridică să-i întâlnească gura și-i devoră lacom sărutul, lăsând acea jinduire dureroasă să o învăluie cu totul. În timp ce el o săruta din nou fără suflare, ea se agăță de el și îi împărtăși sărutul, fiecare mușcătură primind drept răspuns o alta. El nu putea ascunde efectul pe care îl avea asupra lui și începu să tremure pentru că își pierdea prețioasa sa atitudine rezervată. Dar ea simți o schimbare

în el, o capitulare reticentă care se înălța din adâncurile lui. Știa că asta îl costa enorm din mândria lui.

– Nu te pot avea, Miranda. Contrazicându-și propriile cuvinte, ajunse cu mâinile pe spatele ei și începu să-i desfacă șirul de bride cu degete experte. Ai fi compromisă, iar eu aș fi în continuare forțat să mă căsătoresc cu altcineva.

Răsuflarea ei se opri când el îi trase corsajul jos în talie, dezvăluind micul corset. Un tremur de excitație pulsa prin ea, în vreme ce mâna lui trasa conturul dantelelor din față. Căldura atingerii lui se scurse în carnea ei prin materialul scrobit, de parcă nici nu era acolo.

Buzele lui ajunseră la nivelul urechii ei și îi mărturisiră într-un murmur fierbinte, în vreme ce degetele desfăceau șireturile corsetului:

– Dar tot te doresc.

Apoi, gura lui îi acoperi urechea și plonjă adânc înăuntru, în cel mai erotic sărut pe care ea îl simțise vreodată, făcând-o să se agațe de el ca să nu se prăbușească. Și totuși, inima ei dănțuia. Aproape că nu-i venea să creadă... Sebastian Carlisle o dorea pe ea. Bărbatul care mai demult era doar vecinul nesuferit devenise prietenul ei, iar acum mult mai mult de-atât.

Când îi deschise corsetul și trase cămășuța pentru a-i dezgoli sânii, ea nu mai fu în stare să-și înfrâneze geamătul gutural care ieși din gâtlejul ei. Privirea lui încinsă îi ardea carnea. Și o privea lacom, sorbind-o în vreme ce ea îi stătea provocator în poală. Îi zâmbi șiret când sfârcurile i se întăriră în aerul răcoros, sub privirea lui de flăcări.

– Suntem într-un loc întunecat și ascuns, murmură el. Vocea răgușită dansa în jurul ei, încălzind-o dinăuntru spre exterior. Într-un loc ferit de priviri și unde nu ne știe nimeni.

Ea se cutremură aducându-și aminte de ceea ce-i spusese în seara de la operă, în acea conversație cu totul scandaloasă, absolut stupefiantă, pe care o avuseseră în spatele scenei. O conversație care o făcuse să tânjească de dorință și o lăsase neîmplinită. Atunci, la fel ca acum, răsuflarea îi era rapidă și sacadată, iar vârful limbii ei ieși pentru a umezi buzele uscate.

– Genul de loc în care o femeie ar putea simți tentația de a-i destăinui unui bărbat ce anume își dorește ea? șopti ea.

El îi încercui încet sfârcul stâng cu vârfurile degetelor, făcându-l să se întărească și mai mult.

– Iar un bărbat ar putea simți tentația de a ceda.

– Da, răsuflă ea.

Își arcui spatele sub atingerea sa, pentru că nu putea sta locului sub apăsarea degetelor lui. El râse ușor la vederea răspunsului ei prompt, iar sunetul adânc străbătu corpul Mirandei. Doamne, cât de mult adora să-l audă râzând! Niciodată nu era mai atrăgător decât atunci când se bucura cu adevărat, iar inima ei îl dori mai mult, deși era aproape imposibil.

– Ce-ți dorești, Rose? murmură el. Spune-mi și-ți voi oferi.

Ea înghiți în sec. Știa că ar fi trebuit să oprească tot ce se petrecea, să pună punct înainte ca lucrurile să scape de sub control. Dar ispita era pur și simplu mult prea mare, iar el o făcea să se simtă absolut delicios.

Cu inima bătându-i atât de tare încât era sigură că el ar putea s-o audă, ea șopti:

– Sărută-mă.

– Cum dorești.

Se aplecă și îi prinse sfârcul între buze. Ea icni la această îndrăzneală. Senzația pe care gura lui moale, umedă și fierbinte o producea pe pielea ei rece o șocă, și se cutremură violent, pierzându-și suflul a doua oară când limba lui o linse, înconjurând sfârcul în același fel în care o făcuseră și vârfurile degetelor lui. Nu era un sărut. Era ceva mult mai voluptuos, mult mai delicios. După ce îi transformă sfârcul într-o pietricică, lăsându-l fierbinte și doritor, cu vârful strălucind umed în lumina difuză, se mută la celălalt sân, ca să reînceapă dulcea tortură.

Ea nu-și putea găsi locul în poala lui, incapabilă să stea locului în vreme ce el îi lingea sfârcul.

– Sebastian, protestă ea între gâfâieli intense. Ce faci...

– Șșștt, șopti el, cu gura nelăsându-i pielea dezgolită, chiar în momentul în care întindea mâna s-o mângâie pe sân, liniștitor, de parcă ar fi calmat o pisică sălbatică.

Când deschise ochii să-l vadă, ceva tresări puternic în ea, în vreme ce-i privea gura senzuală pe sânii ei – ceva brut și de-o feminitate pură. Coapsele i se încordară ca să facă față acelei dorințe fierbinți care o traversa și-i fura răsuflarea.

Dintr-odată, el termină cu tachinările. Îi luă sânul adânc în gură și începu să-l sugă cu poftă. Atât de puternic și de vijelios, încât buzele

lui smulseră jinduirea care pulsa între coapsele ei și o traseră ca pe o frânghie prin ea, aproape lăsând-o fără aer, cu picioarele care îi tremurau depărtate unul de altul peste ale lui.

Cu un ultim sărut tandru ca să-i excite sfârcul, el își ridică privirea și se uită în ochii ei.

– Ce altceva mai vrei, dulce Rose? o invită el, cu voce răgușită.

– Atinge-mă, spuse ea, atât de ușor, încât sunetele abia dacă îi părăsiră buzele.

În ochii lui care o priviră pentru o clipă străluci orbitor o plăcere viscerală. Apoi, el își plecă ușor capul și suflă aer rece peste sfârcul ei umed.

Zguduită de senzația neașteptată, lăsă să-i scape un strigăt. Încercă să se opună, dar mâna care o mângâiase delicat acum o oprea să se dea jos de pe coapsele lui. El suflă și peste celălalt sfârc, iar ea gemu după această adorabilă tortură. Cine ar fi crezut că cea mai ademenitoare atingere era.. să n-o atingă deloc?

Ea șopti:

– Sebastian...

O încercare nu chiar cinstită de a-l face să se oprească din mângâieri, când, de fapt, ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să se oprească. În loc de asta, găsi suficientă claritate în ciuda ceții de excitare din minte încât să rostească printre răsuflări sacadate:

– Nu faci... ceea ce... îmi doresc.

– Nu. În sfârșit, fac ce-mi doresc *eu*, murmură el, atingându-și obrajii ușor de sânii ei.

Apoi, gura lui se mută la celălalt sân, pentru a-l suge iar, la fel de lacom ca înainte. Ea își arcui spatele, împingându-și sânul mai adânc în gura lui.

– Nu joci... cinstit, gâfâi ea.

El doar râse la protestele ei, ca și cum ar fi știut exact după ce tânjea corpul ei și cum s-o chinuiască în cele mai minunate feluri cu putință. Sunetul adânc îi gâdilă sfârcul și i se rostogoli de-a lungul șirei spinării.

El nu juca deloc cinstit. Ea avea sâni pe care el putea să-i dezgolească cu ușurință, să-i excite și să-i facă dureroși de dorință, să-i mângâie și să-i sugă. Bărbații! Chiar și în intimitate, se bucurau de toate avantajele. Și nu era ca și când ea ar fi putut să-i tragă cămașa de pe el și să facă la fel cu...

Îi trecu fulgerător prin minte un gând, unul absolut delicios. Aproape că-i veni să râdă de încântare. Oh, avea să-l tortureze exact în același fel în care el o torturase pe ea! Dar ce e cinstit e cinstit, și, dacă el putea să joace după aceste noi reguli, atunci și ea putea face exact același lucru.

Sucindu-i-se în poală ca să-și facă loc, își strecură mâna printre corpurile lor, găsi nasturii de la pantalonii lui și îi desfăcu repede.

El se crispă, iar ochii i se întunecară de dorință.

– Ce faci?

– Altceva, îi murmură cuvintele folosite la operă. Îngăduindu-și să fie îndrăzneață și ignorând tremurul nervos al degetelor, își strecură mâna înăuntrul pantalonilor lui înainte ca el s-o fi putut opri.

El gâfâi printre dinții încleștați, iar corpul i se încordă. Cu un râs gutural, îi cuprinse mădularul și îl scoase din pantaloni, în palma ei închisă, printre pliurile rochiei ei.

– Miranda, o avertiză el, răsuflând sacadat, dar n-o opri.

Era prea fascinată de bărbăția lui tare prinsă între degetele sale ca să mai poată ține cont de vreun avertisment. Așa mătăsoasă la exterior, cu o duritate de oțel înăuntru, lungă și groasă, surprinzător de fierbinte... Ar fi fost în stare să jure că o simțea pulsând în palma ei ca o inimă care o luase la goană, iar când își plimbă degetele de-a lungul ei până la vârf, găsi acolo o mărgică de umezeală adunată în micul șanț. Îl înconjură cu degetele și strânse.

El tremură în vreme ce o înjurătură îi scăpă printre dinți, iar mâna lui coborî imediat după a ei. Buzele ei se depărtară să protesteze. Cum îndrăznea să îi ia mâna de acolo când el o supusese unor torturi atât de dulci? Să pună capăt unui moment minunat acum...

– Așa, îi arătă el. Mâna lui se închise peste a ei și îi arătă cum să procedeze ca să-i facă mădularul mai lunecos între degetele ei, cum să strângă, cum să-l mângâie... În sus și-n jos, pe lungimea lui, de la capul umflat până la bază, cu putere și rapid. Gemu stins: Dumnezeule mare, da... așa!

El închise strâns ochii și își dădu capul pe spate în vreme ce se înfrupta cu plăcerea pe care i-o oferea ea. Nu putea ascunde cât de mult își dorea mâinile ei pe el, iar pieptul lui se umplu de deliciul noii puteri pe care ea o exercita asupra lui.

Își luă mâna de pe a ei și îi mângâie trupul. Degetele i se împotmoliră în cutele rochiei, și se încurcă în ele în zona genunchilor ei,

nereușind să le ridice mai sus din pricina faptului că ea îi stătea în poală. Însă ajunsese suficient de sus încât să se vadă marginile tivite cu dantelă ale ciorapilor ei, suficient de sus încât mâna lui să alunece sub ele și să mângâie porțiunea dezvelită de pe interiorul coapselor ei. Ea gemu ușor, cuprinsă de o dorință desfrânată mult prea puternică de a fi mângâiată între picioare, de a-i simți mâna acolo, în acel punct care tânjea dureros de dorință.

– O să te ating acum, îi spuse el, cu propria-i răsuflare sacadată, în timp ce ea îl strângea și-l mângâia. Dacă vrei să mă opresc...

– Nu te opri! Gândul că nu avea să-i mai simtă mâinile era de nesuportat. Te rog, Sebastian, îmi doresc asta.

Mâna lui o atinse între picioare, și, când vârfurile degetelor o mângâiară cu delicatețe între faldurile sexului ei, ea simți că leșină, atât de incredibil de bine era să fie atinsă acolo.

– Oh, da... te rog!

O sărută tandru și gemu:

– Rose!

Degetele lui începură s-o mângâie din ce în ce mai îndrăzneț, alunecând și mai adânc înspre ea cu fiecare atingere, până când o pătrunse. Cu un sunet de surpriză, ea tremură înconjurându-l, cu toți mușchii mici încleștați în jurul degetelor lui în timp ce el o mângâia înăuntru.

Gemând de dorință, își închise ochii și își depărtă picioarele cât îi permitea rochia. Se purta absolut scandalos...

Și pur și simplu nu-i păsa.

Degetele lui îi provocau prea mare plăcere, în timp ce îi linișteau dorința care creștea în ea și îi explorau intimitatea corpului, iar buzele lui era prea puternice și prea apetisante pentru a o convinge să se oprească. Întreaga ei existență se redusese la acele plonjări pe care degetele lui lungi le făceau în ea, la mirosul lui masculin care îi umplea nările, la spasmele puternice ale coapselor lui musculoase de sub ea. Nu și-ar fi putut niciodată imagina că putea fi absolut glorios să te predai. Și, dacă se lua după sunetele guturale, adânci care veneau dinspre el în vreme ce ea continua să-l mângâie, nici el.

– Sebastian, gâfâi ea, în acel moment implorându-l să-i ofere ceva ce nu putea numi, dar știa că el era în măsură să-i ofere.

Șoldurile ei se arcuiră pe coapsele lui, trupul ei pledând pentru o eliberare din acea durere minunată. El își suci degetul mare și atinse mugurul ascuns în faldurile ei. Un fulger de extaz o străbătu și o făcu să scoată un strigăt de teribilă plăcere.

Gura lui se năpusti peste a ei și înăbuși orice sunet, dar mâna ei se încleștă pe erecția lui, strângând cu o putere aprigă. Îl auzi gemând aproape de buzele sale, îi simți spasmul în palma sa... căldura lichidă ce se scurse pe degetele ei.

Pentru o clipă, simți că nu se putea mișca. Nu putea face nimic decât să stea nemișcată și să lase valurile de plăcere s-o traverseze. Trupul ei era în același timp înmărmurit de ceea ce se întâmplase și complet relaxat, cum stătea întinsă în brațele lui, cu sânii dezgoliți și cu picioarele desfăcute. Inspiră adânc și încet, pentru a-și recăpăta suflul, bucurându-se de bătăile rapide ale inimii și de căldura care se diminua treptat între picioarele ei.

Abia atunci deschise ochii și constată că el se uita fix la ea, cu o expresie impenetrabilă pe fața lui chipeșă. Abia atunci înțelese... Își ridică mâna și își văzu degetele strălucind în lumina discretă.

– Ah, șopti ea, atât de ușor, încât cuvântul era aproape o răsuflare. Atunci înțelese ce făcuse – Dumnezeule, ce făcuseră împreună! –, și un val fierbinte îi cuprinse obrajii. Încremenită de propria ei nerușinare, încercă să se dea jos din poala lui. Dar încă stătea pe coapsele lui, cu rochia în dezordine, și tot ce reuși fu să-și înfigă cotul în abdomenul lui. Oh...

În ciuda respirației lui precipitate, el nu se mișcă s-o dea jos de pe el, ci o ținu de umeri ca s-o imobilizeze. Cu cealaltă mână, își desfăcu lavaliera de la gât și se uită confuz la ea. Întrebă cu tandrețe:

– Ești bine?

„Bine?" Nu, nu era bine. Tocmai ce... într-o trăsură. Dumnezeule... Încercă să-și înghită lacrimile, rugându-se ca el să nu o vadă în întuneric.

– Sunt bine, minți în clipa în care el îi luă mâna și îi șterse cu delicatețe degetele cu lavaliera.

Sentimentul de vină îi era întipărit pe față, neputând s-o privească, dar o asigură cu o voce joasă:

– Nu-ți fie teamă. Ești în continuare inocentă.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Nu, nu era așa. Nu era nimic inocent în toată treaba asta. Nu asta voia să spună, dar dezlănțuirea de emoții care urlau în ea o împiedica să gândească limpede.

El se întoarse să arunce bucata de țesătură pe fereastră.

– Nu plănuiam să... Iisuse!

– Ce e?

Ea încercă să se ridice și să-i urmărească privirea pe fereastră. Rămase fără aer.

– Suntem pe Audley Street!

Pe fața lui apăru brusc o grimasă, în vreme ce trăgea de rochia ei.

– Aranjează-ți rochia. *Acum!*

Ea alunecă din poala lui pe cealaltă banchetă: degetele îi tremurau așa tare, încât abia dacă putea să-și lege corsetul în vreme ce el se încheia la pantaloni. Se simțea paralizată. Dumnezeule, ce făcuseră?! Primul ei sezon, prima ei călătorie la Londra, iar dacă cineva ar vedea-o așa, ar fi complet compromisă, doar din pricina mândriei ei prostești și a furiei. Și din cauza atracției crescânde față de un bărbat pe care n-ar fi trebuit să-l dorească.

– Dă-mi voie să te ajut.

O întoarse ca s-o ajute să își încheie rapid rochia.

Abia își aranjă mâneca pe umăr când trăsura se opri. Câteva secunde mai târziu, vizitiul deschise larg portiera.

Ieși grăbită, fără să mai aștepte ca Sebastian s-o însoțească înăuntru, mergând atât de repede, încât aproape că se împiedică pe scările de la intrare. Disperată să fugă de umilința pe care o simțea, nu-i păsa de cât de lipsită de grație părea; nici nu îndrăzni să privească în urma ei să vadă dacă el ieșise din trăsură pentru a o urmări cu privirea. Căci că n-ar fi suportat ca el să nu fi făcut asta.

Din fericire, majordomul era deja la ușă și o ținea deschisă, iar ea se grăbi înăuntru, apoi traversă foaierul și o porni pe scări în sus. Tremura atât de tare, încât nu știa cum de era în stare să pună un picior în fața celuilalt, năucită de felul în care se purtase în acea seară. Avea nevoie să ajungă în siguranța camerei sale, înainte să izbucnească în lacrimi. Sau într-o criză de nervi. Confuzia o copleșea în asemenea măsură încât nu știa nici...

– Miranda?

„Oh, nu." Ultima persoană cu care voia să dea ochii în acel moment... Se opri la auzul vocii blânde din spatele ei și își mușcă buzele ca să nu plângă, în timp ce-și punea pe față un zâmbet forțat, întorcându-se s-o privească pe sora lui Sebastian.

Josephine Carlisle Matteson, marchiza de Chesney, stătea sprijinită de tocul ușii de la salonul ei, în rochia de casă, cu părul ei întunecat deja periat și acoperindu-i umerii. Ținea o carte în mână, și un zâmbet îi lumina fața. Arăta complet relaxată după ce-și petrecuse seara acasă, în compania copiilor săi.

– Te-ai întors devreme. Uimită, aruncă o privire spre scări. Ceilalți s-au întors cu tine?

– Sunt tot la Vauxhall, răspunse ea, rugându-se ca Josie să nu vadă ușoara dezordine a coafurii ei sau rochia care nu-i stătea perfect, deoarece nu avusese timp să strângă prea bine șireturile corsetului. Sau culoarea roșie a buzelor ei sărutate intens. Ori cutele de pe rochia ei. Dumnezeule, și-ar fi dorit să moară!

– Sebastian m-a însoțit înapoi. Am... Se forță să mintă, urându-se pentru faptul că o amăgea pe femeia care fusese mereu ca o soră pentru ea: Am o durere de cap.

Josie se încruntă îngrijorată.

– Ți-e rău? Își întinse mâna spre a ei, cu neliniște. Să trimit după doctorul Brandon?

– Te rog, nu. Pieptul parcă îi era apăsat de plumb, pentru că acum trebuia să adauge și povara de a-și fi mințit prietena ei cea mai veche. Zâmbi crispată. Mă simt deja mai bine.

– În regulă. Josie îi strânse mâna și apoi îi dădu drumul. Probabil e de la zgomotul și agitația grădinilor. Pot fi copleșitoare.

Acea lecție o învățase mai bine decât oricine.

– Da.

– Nu vrei să bem o ceașcă de ciocolată?

Fără a-i da ocazia să refuze, Josie o luă de braț și o conduse în salonul ei. Miranda își înăbuși un geamăt de exasperare. Ce fraieră fusese! Nu putea nici măcar să fugă la ea în cameră fără să fie oprită.

– Higgins tocmai a adus tava, așa că încă e caldă. Ciocolata mă ajută mereu să adorm. Josie se așeză pe marginea canapelei și turnă

două cești de ciocolată fierbinte din ceainicul de porțelan, apoi îi întinse una Mirandei. Poate că-ți va domoli durerea de cap.

– Mulțumesc, murmură ea, sfâșiată de bunătatea lui Josie.

Și îngrozită de ceea ce făcuse în acea seară cu fratele ei.

Își pierduse mințile preț de câteva clipe, pentru că el o făcuse să se simtă așa frumoasă și dorită și din cauza sentimentelor neclare pe care le nutrea față de el. Pur și simplu, își oprise orice gând rațional și își îngăduise să se lase purtată de val.

Josie îi făcu semn spre scaunul din fața ei. În vreme ce Miranda se așeză pe el, lacrimi noi începură să-i încețoșeze ochii, din cauza celor întâmplate în acea seară, dar le înlătură clipind, recunoscătoare că putea să le pună pe seama durerii de cap, dacă era nevoie. Luă ceașca de ciocolată, dar se foi cu ea în mână, neavând nici un chef s-o bea.

Încruntându-se îngrijorată, Josie se lăsă pe spetează și întrebă încet:

– S-a întâmplat ceva în seara asta în grădini, nu? Ceva care ți-a provocat durerea de cap. Făcu o pauză atotștiutoare. Sau cineva.

Ochii Mirandei se ațintiră în ai ei, în vreme ce-și simți stomacul plonjând vertiginos spre podea.

– Eu nu... Înghiți cu zgomot. Dar nodul din gât stătea bine înfipt acolo. Nu înțeleg ce vrei să zici.

– Fața ți-e roșie și ai rochia șifonată. Josie îi zâmbi blând și înțelegător. Suntem singure în seara asta, așa că ce vorbim rămâne între noi două dacă vrei să-mi spui ce s-a întâmplat.

Un val nou de vinovăție o sfâșie la gândul că trebuia să se prefacă de față cu Josie, când marchiza era așa bună cu ea. Ar fi trebuit să fie absolut încântată că Josie voia să-i împărtășească secretele, așa cum făceau atunci când erau copile, la Chestnut Hill. Dar pur și simplu nu putea. În loc de asta, nu spuse nimic, ci își duse ceașca la gură pentru a ascunde orice urme ale confuziei și ale remușcării cu privire la Sebastian.

Josie continuă:

– Thomas e la reședința Strathmore, cu colonelul și cu Kate, iar mama nu se va întoarce decât după focurile de artificii. Sunt momentul ei favorit de la Vauxhall. Așa că poți să-mi spui... Josie se apleacă

spre ea cu o curiozitate abia mascată, întrebând pe un ton complice: A fost drăguţ domnul Downing?

Miranda clipi, simţind cum i se goleşte mintea.

– Domnul Downing?

Apoi își regăsi suflul. Doamne, Dumnezeule! Uitase complet că Charles se scuzase în ultimul moment că nu putea veni. Și cât de groaznică era că nu îi simţise deloc lipsa?

– Chiar am avut o durere de cap, insistă ea, încă ascunzându-se.

Deși, la cum o înţepau ochii, avea să fie în curând adevărat. Zâmbetul lui Josie era neîncrezător.

– Dacă nu negi, voi presupune că ai fost cuprinsă de romantismul grădinilor. Ochii ei străluciră, în timp ce sorbea din ceașcă. Se mai întâmplă.

Miranda se uită solemn fix în ceașca de ciocolată. Nu romantismul o cuprinsese în seara aceea, ci un duce bătrân şi scorţos. Unul care se dovedise a nu fi nici scorţos, nici bătrân, în cele din urmă.

Își simţi inima grea. Partea cea mai rea, da, cea mai rea dintre toate era că nici măcar nu putea să pună iresponsabilitatea ei pe seama desfrâului, pentru că pur și simplu faptul că fusese cu Sebastian era ceea ce făcuse seara aşa minunată. Faptul că fusese cu un bărbat cu spirit, inteligent şi atent, care, pentru câteva clipe preţioase, nu mai fusese ducele, ci el însuși.

– Deci a fost o întâlnire romantică. Pradă tentaţiei secretului, Josie își puse deoparte ceașca. Și bărbatul? insistă ea, fără să îndrăznească să dea nume, deși Miranda își dădea seama, din sclipirea ochilor ei, că îl bănuia pe Charles Downing. Spune-mi, îţi place de el?

– Nu, negă repede Miranda. Adică, da, de fapt, nu! Pur și simplu, nu mai putea gândi limpede. Gemu ușor din pricina confuziei și-și lăsă capul să se sprijine pe o mână. Nu știu.

Josie veni spre marginea canapelei și își coborî glasul:

– Când l-ai sărutat, ai simţit că ţi se înmoaie picioarele?

Oh, simţise mult mai mult de atât. Sebastian îi înfierbântase tot corpul într-un fel în care ea bănuia că nici un alt bărbat nu ar fi fost în stare.

– Da, recunoscu ea. Apoi, adăugă ezitant, în șoaptă: Și cred că și eu am avut același efect asupra lui.

Josie declamă radioasă:

– A, deci te place!

– Nu.

Tristețea o cuprinse imediat, adăugându-se la învălmășeala de sentimente ce se învârtejeau în ea ca o furtună. Nu era suficient de naivă încât să creadă că el o plăcea. Nu în felul în care se referise Josie. Pentru că, după ceea ce făcuseră ei în acea seară în trăsură, chiar și Sebastian recunoscuse că o dorea, dar spusese foarte clar că nu-și putea permite să o aibă. Nu ducele cel desăvârșit, aflat în căutarea ducesei lui perfecte. Pentru o clipă în acea seară, ea își dorise ca el să fie doar un bărbat obișnuit.

– Înțeleg, murmură Josie blând, închizând o lume întreagă de iubire fraternă în acel cuvânt. Apoi continuă delicat: El știe ce simți tu pentru el?

– Oh, nu! Ar fi fost absolut distrusă dacă el ar fi aflat. N-aș putea niciodată să-i spun.

Mai ales că nu știa sigur ce simțea. Și mai ales că era sigură că el s-ar fi uitat la ea cu milă dacă ar fi știut.

– Dar cum va ști dacă nu-i spui? Cu ochii strălucind din pricina tentației de a face pe pețitoarea, Josie ridică din umeri degajată. Și ce ai avea de pierdut?

– Mândria mea, oftă Miranda.

Josie îi surâse dulce.

– Nu cred...

Sunetul ușii de la intrare care se deschidea jos ajunse la ele, întrerupând conversația, iar zâmbetul ei se însenină.

– Thomas a ajuns acasă.

Momentul lor privat se încheiase, iar Josie se ridică recunoscătoare pentru a merge să-și întâmpine soțul. Expresia iubirii care i se așternuse pe față când îl auzise pe soțul său că se întorsese făcu inima Mirandei să tresară de gelozie. Ea avea să cunoască vreodată astfel de iubire, astfel de afecțiune? Genul de iubire în care soțul ei nu doar că o iubea, dar o și completa?

Miranda așeză ceașca pe masă și se îndreptă spre ușă. Nu voia decât să se bage sub pături și să nu mai iasă din pat până în august.

– Miranda, o strigă Josie ca să-i mai ofere un ultim sfat. Dacă îţi place cu adevărat acel bărbat, atunci ar trebui să-i spui ce simţi. Ştiu că poate ţi se pare înspăimântător să-i arăţi celuilalt ce simţi, dar nu ar trebui să ratezi această oportunitate. Trebuie să te întrebi singură ce ai alege: mândria sau o șansă de a iubi?

Ea se gândi la Sebastian și își mușcă buza. Da, ce ar fi ales?

Capitolul 11

Cu un geamăt de frustrare, Sebastian trase un pumn pernei și se întoarse pe spate pentru a se uita țintă la baldachinul patului.

Miranda Hodgkins... Dumnezeule!

Își pierduse mințile. Asta era singura explicație pentru ce se întâmplase în trăsură. Femeia îl frustrase în asemenea hal, încât își pierduse uzul rațiunii și rezerva, împingându-l către punctul de colaps. Și dincolo de el.

Cumva, în toată perioada în care nu fusese atent la ea, Miranda crescuse și devenise femeie. O tentație deja în floare, delicioasă, care știa exact cum să-l facă să-și piardă controlul într-un fel în care nu reușea nici o altă femeie. Și totuși, ce-l înfuria cel mai tare, ce încă îi făcea sângele să clocotească după întâlnirea din urmă cu câteva ore era că știa că era total nepotrivită pentru el, însă nu se putea abține să n-o dorească în continuare. Și nu doar fizic.

Asta era partea care stârnea cea mai mare frustrare înăuntrul său. Era drăguță, desigur, mai ales când îi arunca acea privire de seducție inocentă, când își mușca buza uitându-se la el. Dar el fusese cu femei mult mai frumoase decât Miranda, și nici una nu avusese un asemenea impact. Nu, cu Miranda era mai mult decât atracție fizică. Avea o vitalitate și o prezență de spirit care îl atrăgeau, cel mai probabil pentru că avea parte de aceste lucruri atât de rar în viața sa actuală. Când era cu ea și când erau doar ei doi râzând sau discutând despre poezie, dezbătând chestiuni de politică sau pur și simplu plimbându-se în tăcere prin parc, atunci el nu mai era ducele de Trent. Era pur și simplu Sebastian. Și era fericit.

Își dorea asta, s-o aibă pe ea, în toate felurile. Feluri care nu se potriveau cu rangul lui de duce. Inclusiv în patul său. Și nu doar pentru o noapte.

Nebunie!

Își acoperi ochii cu brațul. Indiferent de ce anume dusese la această nebunie – că era vorba despre părul ei rebel care nu se putea hotărî

dacă să fie blond sau roșcat, râsul ei care mereu țâșnea din ea exact în momentul nepotrivit, felul în care fătuca asta încăpățânată îl înfrunta în vreme ce majoritatea bărbaților aveau suficientă minte să se arate docili, felul în care îl putea înfuria cu un singur cuvânt sau îl putea face să râdă la fel de repede – toate astea trebuiau să înceteze. Aveau să ajungă la o înțelegere. El urma să-și ceară scuze, să-i explice calm că ceea ce se întâmplase între ei nu trebuia să se repete și că fusese o greșeală.

O *greșeală?* Râse amar de sine însuși. Nu așa intrase în această situație din capul locului? Numai Dumnezeu știa ce avea să se întâmple dacă îi mai spunea încă o dată lucrul acesta.

Chiar și acum, când stătea cu ochii deschiși holbându-se în întuneric, sentimentul de vinovăție îl făcea să simtă un nod în stomac. Fusese un idiot, la un pas de a o compromite – de două ori, de fapt –, când știa mult prea bine că nu se putea căsători niciodată cu ea. Avea nevoie de o nevastă potrivită pentru a fi ducesă, una cu care tatăl său ar fi fost de acord. Cu siguranță, nu nepoata orfană a unui fermier care locuia în arendă pe pământurile lor și pe care societatea n-ar fi acceptat-o niciodată. Iar asta îl făcu să simtă un junghi de cea mai îngrozitoare vinovăție, pentru că era conștient de responsabilitatea lui față de titlul său, față de familia lui, știa că, dacă ar fi compromis-o, ei i-ar fi fost îngrozitor de greu să-și găsească un soț... Și, cu toate astea, egoist, o dorea mai departe – pe ea și fericirea pe care ea o aducea cu sine.

Se săturase să fie ducele de Trent, se săturase atât de mult de toate poverile pe care le ducea în spate, obosise să se tot întrebe dacă se ridica la nivelul așteptărilor tatălui său. Dar, când era cu Miranda, putea fi el însuși. Nu un pair de care depindea toată lumea și de la care toată lumea se aștepta să fie respectabil, un adevărat conducător, perfecțiunea întruchipată...

Dar el era Trent. Avea să fie mereu. Și nu era nici o ieșire din această situație.

Cu un mormăit de frustrare, mai trase un pumn pernei și renunță la ideea că ar putea adormi. Sunetul ușii care se deschidea tulbură tăcerea camerei, urmat de zgomotul unor mișcări ușoare.

Pufni enervat. Valetul lui era un om bun și loial, dar în seara asta Sebastian nu avea nevoie să i se ațâțe focul sau să i se tragă draperiile. Voia să fie lăsat în pace să-și plângă de milă.

– Ce este, Barlow?

Deoarece valetul nu răspunse, Sebastian își înghiți o înjurătură și se ridică din pat, cu cuvertura acoperindu-l până la brâu. Și îngheță.

„Miranda."

Stătea lângă ușă, delicată ca o stafie în penumbra blândă, purtând o pălărie cu boruri largi și o haină lungă de vizitiu, care o acoperea de la gât până la pantofi. Însă ar fi recunoscut acel nas cârn oriunde, laolaltă cu ridicarea hotărâtă a bărbiei și cu pumnii încleștați pe lângă corp. O Furie în haine de bărbat.

Miji ochii mânios. Nu era suficient că îl frustrase în trăsură, oferindu-i o mostră din ceva ce n-ar fi putut avea niciodată. Acum, venise să-l înnebunească în propria casă.

– Ce faci aici? întrebă el.

Femeia asta afurisită îl aducea la limita răbdării.

– Îmi încalc mândria, șopti ea, iar cuvintele ei stranii erau liniștitoare, precum limbile focului care își jucau reflexele dulci în umbrele de pe fața ei.

Își scoase pălăria, lăsând-o să cadă, iar părul i se revărsă liber pe umeri și pe spate. El simți cum se excită într-o clipă.

Sub cuvertura care îi acoperea partea de jos a trupului gol, mădularul i se întări când își aduse aminte ce făcuseră în trăsură; trase dureros aer în piept. O privi ca într-o dulce tortură cum ea se apleca și-și desfăcu pantoful stâng, apoi îl lăsă să cadă înapoi pe covor, făcând același lucru și cu celălalt. Cu fiecare piesă de îmbrăcăminte pe care o dădea jos, dorința îl cuprindea și mai năvalnic.

– Trebuie să pleci, porunci el, cu vocea mult mai răgușită decât ar fi fost cazul.

Nu suna deloc convingător.

– După ce am încercat toate ușile de la dormitoare înainte de a-l găsi pe al tău? Nu.

– Dacă dă cineva peste tine aici...

– M-am săturat de avertismentele tale, Sebastian. Îi susținu curajoasă privirea din cealaltă parte a camerei. De acum înainte, fac ce vreau eu.

Cu degete tremurânde, își desfăcu haina cea lungă. Fiecare nasture pe care îl deschidea mai dădea la iveală o porțiune de piele sau din materialul subțire de dedesubt, fiecare ca un pumn în stomac. Neființă conștientă de cât de dureros era pentru el s-o urmărească

dezbrăcându-se, își dădu haina jos de pe umeri și o lăsă să-i cadă la picioare. Apoi, rămase nemișcată, ca o statuie, ca și când l-ar fi provocat să se uite la ea din cap până-n picioare, purtând aceeași rochie pe care o avusese în noaptea petrecerii pentru mama lui. El simți cum i se usucă gura.

Dumnezeule mare! Lady Rose se întorsese.

Știind că trebuia s-o scoată din cameră, ca să nu repete greșeala din trăsură, chiar dacă își dorea nespus de mult, el bombăni:

– Văd că ți-ai făcut un adevărat obicei din a da buzna în dormitorul meu din greșeală.

– Nu e nici o greșeală. Mișcă din umerii aproape goi de sub fundele de satin care țineau corsajul larg să nu alunece. Am găsit camera bună de data asta.

Mădularul lui jinduia după ea, iar mintea îi înota în confuzie. Era complet nepotrivită... și totodată minunat de potrivită.

– Ce am făcut în trăsură nu s-a încheiat, spuse ea încet. Noi doi avem de terminat ceva.

Răbdarea lui își găsise sfârșitul. Abținându-se să nu înjure, sări ca fulgerul din pat și traversă camera în fugă ca un taur pornit la atac. Ei i se tăie răsuflarea când văzu că era gol pușcă și-și feri ochii, apoi se retrase până când spatele i se lipi de peretele de lângă ușă.

Dar Sebastian se apropie, în el clocotind frustrarea și excitarea. Își lipi mâinile de zid încadrându-i umerii, fără să-l intereseze ce credea ea văzând un bărbat gol stând așa aproape de ea, aproape atingând-o. Și nu doar un bărbat gol, ci unul excitat. Dar, în acel moment, având în vedere că ea nu făcea decât să pună paie pe focul frustrării lui făcându-l să fie tensionat ca un arc, chiar nu-i păsa.

– Nu mă voi căsători cu tine doar pentru că te-am atins, mârâi printre dinți. Așa că dacă de asta ești aici...

– Nu sunt aici ca să te prind în capcana măritișului.

În continuare neîndrăznind să-l privească, își ridică indignată bărbia. El o luă de bărbie și o sili să-l privească. Ochii ei străluceau puternic în penumbră, oglindind furia care lucea în ai lui.

– Atunci, de ce ești aici?

– Pentru că îmi placi, spuse ea dintr-o răsuflare, mărturisirea abia fiind auzită. Mult mai mult decât ar fi cazul.

Inima lui avu câteva bătăi neregulate, în timp ce se uita lung la ea, împietrit. Nu-și îngădui să spere că o auzise bine. Pur și simplu,

nu putu. Pentru că, dacă așa era... Doamne, Dumnezeule! Să fie așa aproape de a avea o șansă la fericire, doar ca să știe prea bine că așa ceva nu i se putea întâmpla niciodată lui...

– Miranda, reuși să rostească, incapabil să mai scoată vreun alt cuvânt.

Ea nu avea nici cea mai mică idee ce ispită era pentru el sau prin ce chin îl făcea să treacă. Tremurând, ea șopti:

– Și am crezut că poate...

– Ce? insistă el plecându-și capul până când ochii lor erau la același nivel, iar gura lui atât de aproape de a ei, încât putea să îi simtă căldura de la gâfâielile ei mici pe buze.

– Ah, om enervant!

Ea îl împinse în umăr, dar el nu se clinti.

– Vreau s-o facem iar, afurisit să fii! Ce am făcut în trăsură... Vocea i se frânse din cauza frustrării și a pudorii. Am venit aici pentru că am sperat că mă placi suficient încât să vrei să...

El plonjă înainte și îi cuprinse gura cu a lui.

Nemaiputând să-i reziste, își băgă mâna în părul ei și îi prinse cu degetele șuvițele mătăsoase pentru a o ține nemișcată, în timp ce gura lui o copleșea pe a ei. Era incredibil de înfometat, să-i simtă gustul, să se bucure de viața care iradia din ea; îl atrăgea într-un fel în care nici o altă femeie nu reușise s-o facă, așa că îi devora sărutul cu multă lăcomie.

Ea scăpă un geamăt stins de jind. Iar el se îmbătă cu sunetul, în timp ce sângele îi clocotea de dorință, strecurându-și limba între buzele ei ca să guste dulceața dinăuntru, bucurându-se de fiorii care îl traversau în cascade. Îl înfuria, îl provoca, îl făcea să-și piardă mințile... Era complet irezistibilă. Iar ea îl plăcea pe el, nu titlul lui moștenit, ci pe el, bărbatul care devenise prin propriile forțe. Doar cu o mărturisire șoptită, îl adusese în genunchi.

Scăpă un geamăt de abandon și se pierdu în ea. În acel moment, cu toată moliciunea ei lipită de trupul lui tare, nu-i mai păsa nici de ducat, nici de averi; tot ce știa era că avea nevoie de ea pentru a evada din temnița în care i se transformase propria viață, fie și numai pentru o noapte. O dorea pe ea, toată.

Își desprinse gura de a ei și începu s-o sărute pe gât, în vreme ce mâinile îi mângâiau corpul peste tot. Acum, că era cu el, nu voia

să se oprească din mângâieri, de parcă trăia cu frica irațională că era doar o stafie și avea să dispară în întuneric.

– Nu vreau ce am făcut în trăsură, șopti el răgușit, apoi îi linse gâtul, simțindu-i pulsul accelerat. Din cauza lui. Senzația îl lăsă jinduind.

Agățându-se de el, luă o gură de aer, năucită de confuzie.

– Nu vrei? Dar am crezut că...

– Vreau mult mai mult de-atât, îi șopti fierbinte pe buze, sărutând-o languros și bucurându-se de răspunsul ei molatic. Te vreau toată, înțelegi? Îi cuprinse sânii în palme prin materialul subțire, iar ea se cutremură. Vreau fiecare răsuflare, fiecare tremur, fiecare zâmbet, fiecare râs... Își coborî capul ca să-i ia sfârcul între buze, jucându-se cu el până când deveni tare ca o pietricică. Când își înălță capul, un cerc umed rămase pe rochie, un semn al posesiunii care dezvăluia sfârcul întunecat prin materialul transparent. Fiecare secret din fiecare colțișor al tău, îi promise el, întorcându-se s-o sărute iar.

Gemând încet, ea se arcui sprijinită de perete, pentru a-și împinge sânii mai mult în el. El se simțea zguduit de priveliștea aceea delicioasă: ea stătea cu ochii închiși, de parcă apropierea lui era de nesuportat, dar buzele senzuale i se despărțiră, trădând dorința de a fi posedate. O contradicție frumoasă: o femeie puternică și totuși blândă. Fără teamă, totuși atât de fragilă. Femeia care nu avea să fie niciodată a lui... care era acolo a lui în acea noapte.

– Dacă vrei să pleci, fă-o acum, o avertiză el, cu vocea ca un muget stins, plină de dorință. Dacă rămâi, te compromiți. Și nu mă pot căsători cu tine.

Ochii ei se deschiseră, și se uită fix la el, cu adâncimile lor verzi de mare furtunoasă, plină de excitare și de dorință, de ațâțare și de emoție. El își trecu degetul mare peste buza ei de jos și scoase de la ea o șoaptă abia auzită:

– Nu vreau să plec.

Îi cuprinse fața între mâini și își sprijini capul de al ei, închizând ochii în tumultul de emoții. Ușurarea și afecțiunea cântăreau tot cât cântărea și vina pe care o simțea, însă, chiar și așa, o voia în continuare, avea nevoie de a, știind că nu-i putea oferi un viitor fără să trădeze încrederea tatălui său în el. Ceva ce nu ar mai face cu nici o altă femeie. Nici măcar cu Miranda.

–Nu mai vreau avertismentele tale, Sebastian. Știu ce îmi doresc. Își întinse capul să-i ajungă la ureche și îi șopti: Vreau să te însuflețesc.

El răsuflă lung și puternic, încercând să-și domolească inima care începuse să bată frenetic.

–Deja o faci, Rose, murmură, mai mult decât îți dai seama.

–Atunci, arată-mi.

El zâmbi seducător, iar mâna îi mângâie corpul în timp ce cobora, alunecându-i sub rochie, pentru a o mângâia delicat între coapse.

–Adică așa?

Ea gemu și își dădu capul pe spate.

–E un început bun, fu de acord printre gâfâieli sacadate, umezindu-și cu vârful limbii buzele în timp ce sexul ei începuse să pulseze excitat de degetele lui.

–Ah, da... e bine... e foarte bine...

Cu un râset gutural, el se întinse și încuie ușa.

Miranda își reținu geamătul pe buze, în vreme ce degetele lui continuau s-o mângâie delicat între picioare. Degetele acelea pricepute! Corpul i se încinse imediat, iar dorința dată de degetele lui deveni și mai intensă decât fusese în trăsură, acum că știa cât de bine se simțea să fie mângâiată de mâinile lui, să fie explorată de ele. Răsuflă sacadat în timp ce el îi atingea mugurul ascuns în faldurile ei și se prinse de gâtul lui ca să nu cadă.

Apoi, mâna lui se îndepărtă. Pierderea fu deodată de nesuportat, iar ea își arcui șoldurile ca o invitație ca să-l convingă să revină.

–Șșștt, murmură el, cu buzele pe tâmpla ei, în vreme ce mâinile îi mângâiau duios brațele, coborând spre șolduri. O s-o facem toată noaptea. Nu e nevoie să ne grăbim.

–Dar vreau...

–Și eu. O ridică în brațe și o purtă prin cameră spre pat. O întinse pe așternut, apoi se așeză peste ea. Foarte tare. Îi sărută buzele. Foarte tare. Gura îi alunecă pe gât și îi sărută valea dintre sâni. Foarte, foarte tare.

–Sebastian, gemu ea rugător, ca și când în vintrea ei se aprinsese un adevărat rug, în vreme ce degetele îi mângâiau părul mătăsos, iar el continua să-i acopere decolteul cu sărutări.

Atenţia completă pe care i-o acorda Sebastian o făcea să se simtă minunat, mult mai bine decât își imaginase, iar, de această dată, singură cu el, era mult mai preţioasă.

– Ţi-ai pus rochia de la balul mascat, murmură el, apoi îi sărută îndelung curba sânului.

– Da. Se străduia să respire, neînţelegând cum un simplu sărut putea s-o lase fără suflare. Ai spus că ţi-a plăcut.

– Foarte mult.

Buzele lui se curbară într-un surâs ștrengăresc.

– Lady Rose.

Nu putu rezista să nu-și treacă vârfurile degetelor peste acel surâs, apoi râse când el îi mușcă în glumă unul dintre ele. Atât de atipic pentru Sebastian cel întunecat și retras de la moartea tatălui său, atât de atipic pentru ducele care fusese sever și supărat pe ea în ultimele săptămâni. Oh, îi plăcea cel mai mult această versiune a lui. Acesta era bărbatul în brațele căruia voia să fie în acea seară, căruia voia să i se dăruiască, știind cât de tandru și de atent avea să fie cu ea.

El își ridică brațul pe lângă ea ca să-și poată trece mâna pe tot corpul ei.

– Știi ce e chiar și mai bine decât tine în această rochie?

Atingerea lui lăsa dâre de căldură în urmă.

– Ce anume?

– Tu fără rochia asta, murmură el fierbinte.

Răsuflarea i se tăie din pricina neliniștii pe care cuvintele lui i-o provocară. O văzuse descoperită până la brâu. Dar n-o văzuse niciodată complet goală. El începu să-i ridice rochia.

– Mi se pare cinstit. Dogoarea din ochii lui care o priveau o făcu să ia foc. Din moment ce eu nu am nimic pe mine.

Doamne, Dumnezeule, așa era! Abdomenul ei vibra. Deși nu îl privea, nu *acolo*, avea sentimentul că el plănuise să se uite la ea peste tot. Își mușcă îngrijorată buza de jos.

– Dar dacă...

– Hmm?

O altă mângâiere a mâinii lui, de data asta ridicând rochia mai sus pe coapse.

Ea tremura, și i se făcuse pielea ca de găină.

– Dacă nu-ţi place ce o să vezi? îşi murmură teama, aşa încet, încât buzele ei abia formară cuvintele.

Ochii lui se îmblânziră înţelegători.

– Dar îmi va plăcea, o asigură el, chiar în clipa în care mâna îi ridică rochia până când tivul ajunse la îmbinarea coapselor. Sunt absolut sigur, de fapt.

Ea tremură, tot corpul încordându-i-se brusc. Nu voia ca el să se oprească, dar...

– Şi dacă nu-ţi place? Pot să...

Simţi că se sufocă pe măsură ce el ridică tivul rochiei mai mult, expunând triunghiul de cârlionţi feminini aerului răcoros al nopţii. Din fericire, ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei. Nu ştia cum ar fi rezistat dacă el s-ar fi uitat acolo jos la ea în acel moment.

– Pot să-mi pun rochia înapoi?

El chicoti, iar sunetul cald se rostogoli în ea.

– Da, poţi. Ţesătura alunecă în sus pe şoldurile ei şi pe abdomen. Dar n-o să vrei.

Îi dezlegă fundele de la umeri, pentru a desface corsajul, apoi îi trase rochia peste cap, iar ea închise ochii. Nu voia să-i vadă expresia când el o privea complet goală pentru prima dată, dacă avea să o compare cu doamnele acelea sofisticate cu care el mai fusese înainte şi avea să descopere că ea nu...

– Dumnezeule... cât de frumoasă eşti!

Ea râse fericită şi uşurată. Sebastian o considera frumoasă! Chiar şi când nu avea nimic pe ea. Avusese dreptate, el avea să transforme seara într-o experienţă minunată pentru ea, într-un fel în care nici un alt bărbat n-ar fi fost în stare s-o facă.

Deschise ochii. Simţi cum o cuprinde un foc sălbatic când văzu expresia de dorinţă pură de pe chipul lui. Oriunde se opreau ochii lui pe trupul ei, flăcările începeau să-i joace pe sub piele, cu o forţă aproape copleşitoare.

– Îmi pare rău să-ţi spun asta. Îşi frecă degetul mare de buza ei de jos şi zise cu o solemnitate plină de tachinare: Dar mă tem rochia va sta deoparte toată noaptea.

– Sebastian! îl certă ea, cu obrajii în flăcări.

Râzând, îşi coborî capul şi îşi atinse tandru obrazul de al ei, iar barba lui îi gâdila pielea fină. Atât de masculin. Şi, în acel moment, numai al ei. Inima îi bătea fericită.

– Ți-am spus vreodată cât de mult îmi place cum roșești? O sărută înainte să poată răspunde. Cât de mult mă *inspiră* asta?

Ceea ce o făcu să roșească și mai puternic, lăsând-o fără cuvinte.

– Pornește de aici. Își atinse buzele de pomeții ei. Și continuă aici. Apoi în jos, spre gât. Și aici. Mai jos, până gura lui ajunse la sâni. Și se oprește chiar aici.

Când el îi luă sfârcul între buze și începu să-l sugă, ea se arcui pe așternut cu un oftat înăbușit. Gura lui era așa cunoscătoare! Știa exact cât s-o tortureze și câtă plăcere să-i ofere, cum să sugă delicat și totuși să-i provoace o jinduire dureroasă între picioare. Cum s-o facă să-și dorească și mai mult.

– O roșeață așa fermecătoare, rosti el pe sânul ei. Ceea ce mă face să mă întreb...

Ea își mușcă buza ca să se abțină cât putu, știind că o momea.

– Ce anume? întrebă ea, incapabilă să se abțină în vreme ce degetele ei alunecau pe umerii lui și pe spatele gol, adorând senzația mușchilor care se mișcau pe sub vârfurile degetelor ei.

– Dacă mai sunt și alte zone ale corpului tău unde roșești.

Încremeni. Cu siguranță nu voia să spună...

– Ca, de pildă, aici.

Coborî ca să-i lingă buricul, cu mișcări lente, circulare, în timp ce mâna lui o mângâia pe interiorul coapsei.

Dumnezeule, ba chiar asta voia să spună... Și nu se putea să... nu, pur și simplu, nu avea s-o facă! Nu tocmai *acolo*.

Se împinse în tăblia patului și ajunse pe sub el cu ochii la același nivel cu ai lui, atingându-l cu degetele de la picioare pe gambe. Îl înconjură cu brațele strâns pe umeri, ca să-l țină acolo.

– Tu roșești? întrebă ea pe cât de seducător putea, în ciuda tremurului nervos din voce, redirecționând discuția înspre el. Oare aici?

Îl sărută în mijlocul pieptului, iar el chicoti. Dar, când gura ei făcu o mișcare în lateral și puse stăpânire pe sfârcul lui, începând să-l sugă așa cum îi făcuse el, râsul i se opri în gât.

Răsturnările de situație erau firești, în fond. El se cutremură când ea îi luă sfârcul între dinți și îl ronțăi. Oh, cât de mult savura jocul lor!

– Sau aici? șopti ea trecându-și mâinile peste spatele lui și prinzându-i în palme fesele tari.

Când le strânse, el trase subit aer în piept. Numele ei se auzi ca o șoaptă de pe buzele lui. Dar o avertizase toată săptămâna, tot sezonul, de fapt, iar ea se săturase de avertismentele lui.

Dacă voia cu adevărat s-o avertizeze, atunci urma să-i dea ea un motiv.

Își strecură mâna și și-i cuprinse mădularul, iar în acel moment un geamăt adânc și aproape dureros explodă din el. Ea râse ca o ștrengăriță și îl mângâie pe toată lungimea, așa cum îi arătase el în trăsură.

– Sfinte Sisoe, murmură el, în vreme ce se sprijini pe coate și genunchi ca să-i ofere loc mai mult pentru plăcerea pe care i-o provoca.

Capul îi era aplecat, iar ochii erau strâns închiși.

Îi stătea în mână așa mare și ferm, și, cu fiecare mângâiere, se făcea din ce în ce mai mare. Ca prin magie. Ea își răsuci palma în jurul lui, tachinându-l cu degetele așa cum își dorea să-i facă el ei înainte de a se termina noaptea. *Toată* noaptea, după cum îi promisese. Și plănuia să savureze fiecare moment.

Timid, dar încurajată de gemetele adânci de satisfacție care veneau dinspre el, ea își strecură și cealaltă mână între picioarele lui și îi cuprinde în palmă testiculele. El se cutremură la atingere, iar ea se extazie. O dorință nemărginită își făcea loc în ea, o dorință pe care n-o mai cunoscuse până atunci, în vreme ce el se odihnea greu în palma ei. Cu cealaltă mână ea continuă să-l mângâie pe toată lungimea,apoi strânse ușor.

El își arcui șoldurile cu o înjurătură. Îi luă mâinile de acolo și îi ridică brațele peste cap.

– Continuă să faci asta, o atenționă el cu voce răgușită, și noaptea se va termina mai repede decât ne-am dori amândoi.

Ea râse și se ridică să-l lingă pe claviculă. Gustul lui delicios o făcu mai îndrăzneață și mai încrezătoare în sine. Punându-i la încercare rezistența, își mișcă șoldurile. El scoase un geamăt de avertisment și o pironi de așternut cu șoldurile.

– Îmi pare rău, rosti el sacadat, sărutând-o apăsat și cu pasiune.

Tremura tot.

– Pentru ce?

Ea încremeni pe loc, iar inima îi bătu puternic, agitată și ațâțată în același timp. Oare se răzgândise? Nu o mai voia?

– Nu mai pot aștepta. Se întinse, îi potrivi piciorul drept în jurul mijlocului lui, apoi stângul, până când vintrea lui ajunse captivă între coapsele ei. Am vrut să te savurez, dar te doresc prea tare!

Mâna lui o mângâie între picioare, iar ea tremura bucurându-se de atingerea degetelor lui acolo.

– Ești atât de udă și de fierbinte deja... Îi supse buza de jos, iar ea toarse ca o pisică. Numai bună.

– Numai bună?

Era împietrită de afirmația lui, iar roșeața îi cuprinse iar obrajii. El gemu.

– Da, chiar așa.

Când îi simți degetele despărțindu-i buzele moi ale sexului și vârful mădularului acolo, înțelese la ce se referise el.

– Sebastian, șopti ea și îi atinse obrazul, încercând să-i arate cât de mult ținea la el și cât de special devenise pentru ea. Fără urmă de ezitare, știind că în acea noapte totul era bine grație lui, îl imploră să-i dea ce-și dorea cel mai mult: Te rog!

El își coborî șoldurile și alunecă în ea, centimetru cu centimetru, fără să se grăbească.

Ținându-și răsuflarea în această invazie lentă, ea își strânse brațele în jurul umerilor lui și-și îngropă fața în gâtul lui, în timp ce trupul i se dilata ca să-l primească înăuntru. Cu fiecare centimetru, se afunda mai adânc. Nu era chiar dureros, dar presiunea care creștea nu era totuși confortabilă. Încercă să ignore dezamăgirea că această nouă intimitate nu era nici pe departe la fel de plăcută ca experiența din trăsură. Cu toate acestea, faptul că împărtășea acel moment cu Sebastian era minunat, și căută să se adape din puterea lui tăcută și din căldura lui delicioasă.

Atunci, el se opri și rămase nemișcat deasupra ei, sprijinit pe antebrațe.

Ea deschise ochii, așteptând un zâmbet din partea lui, dar reținerea îi înăsprea trăsăturile – avea fălcile încleștate și ochii închiși. Era tot încordat și tensionat, tare și fin ca marmura. Inima îi bătu cu îngrijorare.

– Sebastian? zise ea, iar numele lui pluti în liniștea dintre ei, alături de bătăile îngemănate ale inimilor lor.

El deschise ochii și se uită la ea, și dorința în stare pură din adâncimile lor albastre îi luă răsuflarea. Apoi, îi șopti numele și își

împinse cu putere șoldurile înspre ale ei, înfigându-se complet în ea, sfâșiind rezistența virginității ei.

Miranda scoase un țipăt ascuțit din cauza durerii vii de a fi umplută atât de brusc, cu greutatea șoldurilor lui așezate peste coapsele sale desfăcute. Dar gura lui o acoperi pe a ei cu cel mai dulce și tandru sărut imaginabil, liniștind-o. Senzațiile contradictorii o amețiră.

Apoi, el începu să se miște, de data asta balansându-și șoldurile odată cu ea, pentru a o mângâia ușor și molatic înăuntru, iar durerea se dizolvă în plăcere pură. O, era minunat! Îi făcea cu tot trupul ceea ce degetele lui îi făcuseră în trăsură, numai că mult, mult mai cuprinzător, mai moale, mai delicios. Întregul lui corp îl mângâia pe al ei cu fiecare plonjare și retragere, de parcă ar fi făcut dragoste cu ea cu întreaga lui ființă. Orice îndoieli care persistau despre faptul că i se dăruise lui în acea seară și că exprima cu propriul trup sentimentele pe care nu îndrăznea să le rostească cu glas tare se evaporară, precum ceața în soarele dimineții.

Își îngropă fața în umărul lui, inspirându-i cu nesaț mirosul dulce care îi umplea simțurile, lingându-i ușor pielea sărată de la transpirație, ca să-l guste. Delicios. Era imposibil ca vreo altă femeie să se fi simțit așa împlinită precum se simțea ea cu Sebastian înăuntrul ei, imposibil ca vreun alt bărbat să se potrivească atât de bine cu ea, atât cu trupul ei, cât și cu inima. Sebastian Carlisle, cel mai inaccesibil bărbat din lume pentru ea, se dovedise a fi bărbatul perfect cu care să împărtășească acel moment.

– Ești atât de frumoasă, Miranda, îi șopti el, iar cuvintele lui dulci îi aduseră lacrimi în ochi.

– Și tu ești, spuse ea aproape înecându-se.

El râse încet, atât de pasional, atât de posesiv, încât ea se cutremură. Cum putea să nu-i pese de acest bărbat când el o făcea să se simtă așa specială? Oare conștientiza efectul pe care îl avea asupra ei? Își îndepărtă gura de a lui, pentru a-i dezmierda cu buzele obrazul, astfel încât el să nu vadă torentul de emoții de pe chipul ei, pentru că știa că nu avea să-i poată spune niciodată aceste lucruri.

El gemu, și mâinile lui largi îi prinseră șoldurile, arătându-i ritmul acela primordial. Corpul ei știu instinctiv ce avea nevoie de la el, arcuindu-se pentru a ieși în întâmpinarea șoldurilor lui cu ale sale. Deși își dorea în continuare mai mult, își dorea totuși acea minunată

eliberare pe care i-o oferise mai devreme, acea eliberare pe care era sigură că trupul ei era capabil să i-o ofere acum.

– Sebastian, îl imploră ea, mișcându-se sub el, încercând să-l aducă și mai aproape de acel loc din ea care pulsa frenetic înăuntrul ei, neajutorată în fața intensității dureroase care se revărsa în tot corpul și îi încălzea inima.

– Da, dulceață, murmură el, ca și când ar fi știut întocmai ce îi trebuia ei. Îi prinse genunchii, trecându-și brațele pe sub ei, ridicându-i picioarele. Tot ce-ți dorești tu!

El își ridică șoldurile și împinse puternic, mișcându-și pelvisul pe al ei, făcând-o să simtă o explozie de plăcere prin tot corpul. Miranda scoase un sunet de surpriză; era o senzație atât de intensă să-l aibă adânc în ea, în acest unghi nou.

El se retrase până când doar vârful îi rămăsese înăuntru, apoi se împinse la loc. Și, de data asta, o, Doamne, Dumnezeule, de data asta...

Privirea i se întunecă. Scântei țâșniră în tot trupul ei, până în vârful degetelor de la mâni și picioare. Trupul i se scutură violent, în vreme ce toți mușchii dinăuntrul ei se strânseră în jurul lui, apoi corpul i se relaxă cu o cutremurare atât de intensă, încât Miranda nu-și putu reține strigătul de plăcere.

El o sărută și îi sorbi țipetele în timp ce continua să o mângâie în interior, dar ea nu mai era în stare să facă altceva decât să stea întinsă, cutremurată de valurile aduse de descătușare. Acum, mișcările lui se intensificară, iar gemetele stinse ale propriei lui eliberări îi umplură simțurile și mintea, acaparând-o.

O ultimă mișcare puternică, apoi, cu un geamăt gutural, el se retrase repede din ea. Brațele lui o țineau strâns, în timp ce corpul i se cutremura, și simți căldura lichidă revărsându-se pe interiorul coapsei ei. Se prăbuși peste ea, cu trupul greu apăsând-o și cu fruntea odihnindu-i-se pe umărul ei, în timp ce încerca să-și recapete suflul.

Uimită de ceea ce se întâmplase între ei, pentru un moment nevenindu-i să creadă că nu fusese doar un vis, Miranda își ridică mâinile să-l mângâie pe spate. Perle de sudoare îi udară vârfurile degetelor. Surâse, sărutându-i tâmplele, și își strânse brațele în jurul lui. Cum putuse să fie așa suspicioasă cu acest bărbat minunat,

uluitor, când avea puterea să-l facă să se cutremure așa neajutorat? Cum putuse să fie oarbă în privința lui atâția ani?

Cuprinsă de extazul de a fi în brațele lui și de plăcerea uluitoare pe care el i-o oferise, chicoti cu adevărat fericită. El își înălță capul să-i surâdă, cu ochii albaștri însuflețiți de satisfacție și de o duioasă afecțiune.

– Ce e, dulceață?

– Știi, mă gândeam, recunoscu ea, în vreme ce-i dădea încet o șuviță blondă umezită de pe frunte, că o scenă de dragoste ar fi transformat *Hamlet* într-o piesă perfectă.

El râse și o sărută cu o lentoare voluptuoasă, ce avea gustul fericirii, al plăcerii și... Oare al posesiunii? Dar ea presupuse că el avea tot dreptul să se simtă așa, deoarece i se oferise în acea seară în toate felurile imaginabile, cu tot sufletul. Și nu regreta.

Dar, când el se mișcă pentru a se întinde lângă ea în pat, Miranda știu că trebuia să aibă grijă cu inima ei. Sebastian nu ar considera niciodată că i-ar aparține dincolo de pasiunea fizică pe care o împărtășiseră. Fusese foarte clar în această privință. Oh, cu siguranță avea să fie bun și atent, atât cât îi stătea în putere, dar nu puteau avea mai mult decât ce se întâmplase. Știa asta și se împăcase cu acest gând înainte de a veni acolo în acea seară. Și totuși, când brațele lui puternice o încercuiră și o traseră la pieptul lui, în vreme ce buzele lui o dezmierdau, trebuia să recunoască față de ea însăși că tot ce simțea și experimenta în acest moment era minunat.

Imposibil de minunat, de fapt.

Atât de minunat, încât s-ar fi putut obișnui rapid să stea așa în brațele lui puternice și protectoare, cu respirația lui gâdilându-i gâtul, cu inima pulsându-i tăcută în spatele ei. De parcă n-ar fi vrut s-o lase să plece.

Dar nu putea rămâne, și, chiar în acel moment, simți o usturime în ochi la gândul că asta era tot ce putea fi între ei. Un prieten, un iubit... cineva cu care să împărtășească clipe vesele și afecțiune, dar nu și viitorul. Poate că își găsea fericirea cu ea, dar ducele de Trent trebuia să-și facă o viață cu altcineva.

Clipi des.

– Trebuie să plec, șopti ea în întuneric, în timp ce durerea din sufletul ei creștea.

– Rămâi. Se întinse să tragă cuvertura peste ea, ca s-o țină în pat lângă el, și îi dădu un sărut delicat pe umăr. Avem toată noaptea, nu-ți amintești?

Ea se prinse de singura scuză pe care o putea invoca fără să-și deschidă inima.

– Trebuie să mă întorc la reședința Audley înainte ca servitorii să se trezească și să mă vadă intrând pe ușa de la pivniță.

– Mă voi asigura personal că te întorci acasă în siguranță și fără nici un fel de probleme. Brațele lui se strânseră în jurul ei. Dar, în noaptea asta, vreau să te țin aici.

Chiar când spunea asta, în cuvintele lui se citea extenuarea, iar vocea îi era somnoroasă. Așa că rămase, pentru că știa că el urma să adoarmă în curând, și atunci avea să se poată strecura fără să-l deranjeze. Și fără ca el să-i vadă lacrimile, căci era convinsă că aveau să apară. Nu de regret, niciodată. N-ar fi regretat ceva din ce se întâmplase în această seară. Dar știa că urma să jelească după ceea ce nu aveau să poată împărtăși niciodată.

Sebastian Carlisle... Cine ar fi crezut că el avea să fie cel căruia să-i încredințeze inocența ei? În toți acești ani, inima ei fusese înamorată de Robert, și nici măcar o dată nu se gândise că Sebastian era cel pe care voia să-l sărute, cu care voia să se prindă în discuții scandaloase la operă și la teatru, pe care îl...

Iubea.

Inima ei bătu puternic, iar deznădejdea o copleși.

El era o alegere imposibilă, deși știa de când venise acolo că ceea ce simțea era mai mult decât simplă atracție fizică. Cumva, treptat, fără ca măcar să-și dea seama de ceea ce se întâmpla, se îndrăgostise de celălalt frate Carlisle.

Și nu exista nici un dram de speranță în această poveste.

Capitolul 12

Un tunet bubui în liniștea camerei, iar Sebastian se trezi brusc. Deschise încet ochii în întunericul cenușiu al furtunii de dimineață care bătea în ferestre; jarul focului era stins, dar patul era cald. Zâmbi în timp ce se întinse voluptuos. Se trezise mai fericit decât oricând altcândva în ultimii ani, iar corpul îl durea plăcut în locuri care nu mai duruseră de multă vreme. Numai grație Mirandei.

– Rose, șopti el fericit, în vreme ce se întoarse, ești...

Patul era gol. Dădu la o parte cuvertura și sări în picioare s-o caute. Nu era nici în salonul său, învecinat cu dormitorul, și nici în celălalt dormitor în care se intra din salon. Revelația îl lovi cu puterea unui duș rece.

Plecase.

Își trase repede pe el o pereche de pantaloni și o cămașă, apoi ieși în viteză s-o caute. Dar casa era tăcută și nu se vedea nici un semn al trecerii ei, cu excepția micii pete de sânge de pe cearșafurile unde îi luase inocența și a parfumului de apă de trandafiri care îi stăruia pe piele.

Coborî la parter. Femeia asta afurisită îl părăsise în toiul nopții, fără ca el să-și poată lua rămas-bun sau să îi explice cum aveau să decurgă lucrurile între ei de atunci încolo. Plecase, fir-ar să fie! Când ar fi trebuit să rămână toată noaptea, să fie sentimentală și să se agațe de el, așa cum ar fi făcut orice femeie. Dar nu, nu ea, ea nu făcea niciodată nimic din ce era firesc, nici măcar în intimitate. Se strecurase la adăpostul întunericului, ca și când n-ar fi fost niciodată acolo. Ca și când noaptea trecută nu însemnase nimic pentru ea.

Iar *asta* îl deranja cel mai tare.

Deschise ușa de la salonul pentru micul dejun și prinse cu colțul ochiului o mișcare în cameră.

– Miranda!

Quinn se întoarse de lângă servantă, cu farfuria plină, și-și înfundă în gură un pateu.

– De ce ar fi Miranda aici? întrebă cu gura plină.

Da, într-adevăr, de ce? Umerii lui Sebastian se lăsară, semnul unei dezamăgiri mai mari decât ar fi fost dispus să recunoască. Abia aștepta să petreacă dimineața cu ea, să prelungească noaptea lor împreună. Se simțise mai relaxat și mai împăcat cu Miranda decât în compania oricărei alte femei. Și se simțise mult mai viu decât în ultimii ani. Pentru câteva ore, ea îi ridicase greutatea de pe umeri, și el își dorea ca acea ușurare și acel sentiment de libertate să dureze cât mai mult, înainte ca povara să se reinstaleze la locul ei. Își simțea deodată spatele încordat.

Dar Quinton se uita la el mut de uimire, așteptând un răspuns.

Se forță să ridice nepăsător din umeri.

– Mama a spus aseară că o să treacă Miranda în dimineața asta pentru a aduce ceva, mormăi în timp ce se trânti pe scaunul său.

Era în mod evident un răspuns vag. Dar răspunsul păru să-l mulțumească pe Quinn, a cărui atenție se reîntorsese asupra heringilor afumați din farfurie.

– Mi s-a părut că aud ușa de la intrare.

– Probabil era Saunders, cu poșta de dimineață.

Quinn se așeză la masă și luă ediția de dimineață a ziarului *Times*, pe care majordomul îl așezase în dreptul locului lui Sebastian. Apoi se uită în sus și se încruntă îngrijorat.

– Arăți ca naiba în dimineața asta.

– Mulțumesc, bombăni, furând o felie de șuncă de pe farfuria fratelui său și mușcând din ea.

Se și simțea ca naiba în acea dimineață.

– Așa, deci... ai avut o femeie la tine azi-noapte.

Sebastian se înecă. Quinn îi trase o palmă zdravănă pe spate, cu un rânjet admirativ.

– Îți mai faci puțin de cap înainte să te legi de mâni și de picioare, eh?

Sebastian își dădu ochii peste cap. Cine altcineva decât Quinn putea să amintească de căutarea unei neveste, lucru la care nu se mai gândise de când se despărțise de Lady Jane la Vauxhall. Acel moment părea să se fi petrecut cu câțiva ani, nu cu o zi în urmă.

Quinton ridică dintr-o sprânceană, cu ochii sclipindu-i poznaș.

– Și ce mai face Lady Jane în această dimineață?

– Nu a fost Jane Sheridan, îl corectă cu un mormăit, în ciuda faptului că știa foarte bine că fratele lui încerca să-i întindă o capcană. Apoi, adăugă încercând să mintă cât mai puțin: A fost o femeie de la Vauxhall.

Nu avea nici un rost să nege că avusese companie. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu avea cum s-o facă pe Miranda să nu scoată un sunet, nu cu toată pasiunea care fierbea în ea. Și nici n-ar fi vrut asta. Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea era exuberanța. Își turnă o ceașcă de cafea și luă o înghițitură mare din lichidul închis la culoare, lăsându-l să-i ardă gâtul.

– Jane Sheridan nu e genul de femeie care să aibă aventuri de-o noapte în patul unui gentleman.

– Păcat!

Quinn oftă afișând o dezamăgire exagerată și-și concentră iar atenția pe ziar. Întrebă cu o solemnitate ironică:

– Și ești hotărât să te căsătorești totuși cu ea?

În loc să râdă la tachinarea fratelui său sau să-l certe, Sebastian privi țintă în ceașca de cafea, simțind cum îl invadează un val nou de vinovăție. Ce se întâmplase noaptea trecută cu Miranda fusese minunat și aparte, un dar splendid pe care nu era sigur că-l merita. Dar asta nu schimba faptul că-i promisese tatălui său că avea să găsească o ducesă care să reprezinte titlul și moștenirea familiei cum se cuvenea. Iar Miranda, cu piesele ei cu pirați și cu râsul ei zglobiu, nu era genul acela de femeie.

Însă evenimentele nopții îi demonstraseră ceva foarte important, aducându-i o certitudine: Lady Jane Sheridan nu avea să fie niciodată soția lui.

– Nu, spuse el mohorât, trecându-și degetele prin părul ciufulit. Nu mă voi căsători cu Jane.

Quinn încremeni cu îmbucătura în gură, cu ochii țintă la fratele său.

– Ești sigur? Pare perfectă.

– Chiar e.

Jane era într-adevăr perfectă din toate punctele de vedere – perfectă pentru un alt bărbat.

Quinn se încruntă nelămurit.

– Credeam că e în fruntea listei tale.

– Era. Dar acum nu mai e.

Bău jumătate de ceașcă de cafea, dorindu-și ca fratele lui să vorbească despre altceva. În dimineața aceea, nu putea nici măcar să se gândească la ideea de a curta pe cineva, nu când încă mirosea a Miranda. Nu cu pieptul arzându-i de dezamăgire că ea nu era cu el în acel moment.

– Dar ai de gând să-ți găsești o soție sezonul ăsta, nu-i așa? insistă Quinn.

– Da, bombăni din ceașca de cafea.

Deși n-avea nici cea mai mică idee despre cum putea să facă asta, când femeia care îi ocupa mintea era Miranda.

– Și femeia asta de azi-noapte...

– Nu e genul de femeie pe care tata ar fi avut-o în vedere pentru a deveni ducesă de Trent, îl întrerupse el ferm pentru a încheia conversația înainte ca fratele lui să-l interogheze mai departe.

Ultima persoană despre care ar fi vrut să discute cu Quinn era Miranda Hodgkins, mai ales că el habar nu avea ce sentimente nutrea pentru ea. Tunetele care bubuiau deasupra lor și ploaia care bătea în geamuri nu făceau decât să-l întristeze și mai mult, făcându-l să se gândească la cât de potrivită era ea pentru el când erau numai ei doi și la cât era de nepotrivită în toate celelalte privințe și momente.

Iar dacă el se simțea așa confuz în legătură cu ceea ce se întâmplase în noaptea trecută, numai bunul Dumnezeu putea ști ce era în sufletul Mirandei. Pentru că, deși nu mai întâlnise o femeie ca ea, ea nu mai fusese niciodată cu un bărbat până atunci.

Quinn își reluă lectura ziarului, citind anunțurile imobiliare, așa cum făcea în fiecare dimineață, vânând posibile proprietăți pe care le-ar putea cumpăra pentru a le adăuga domeniului său. Sebastian știa că fratele lui era enervat de limitările muncii pe care o depusese pentru ducat în ultimii doi ani, în ciuda succesului răsunător pe care îl avusese, și că voia să-și creeze propria cale, departe de influența familiei Carlisle. Sebastian înțelegea prea bine acest lucru. Bănuia că, spre sfârșitul sezonului, Quinn urma să se hotărască încotro să se îndrepte, și acest gând îl făcea pe Sebastian să fie deopotrivă încântat și gelos.

– Doar reține că poți avea o amantă, odată ce te căsătorești, îi aruncă Quinn, vrând să-i fie de ajutor, în timp ce înghițea o căpșună, urmărind cu degetul listările imobiliare. Majoritatea pairilor

procedează așa. Cam la asta se așteaptă toată lumea din partea unui duce.

O amantă... Se holbă la cafea, în vreme ce în minte îi veni o idee întunecată și disperată despre singurul fel în care ar fi putut să-și asigure ducesa respectabilă și iubita pasională. Acea lady impecabilă de care avea nevoie în calitate de duce și femeia pe care și-o dorea bărbatul din el. Poate că în sfârșit Quinn avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să o aibă pe Miranda ca amantă și...

„Nu!"

Un val de dispreț de sine îl traversă deodată. Miranda merita mai mult decât să fie amanta lui, și n-ar fi fost în stare s-o folosească în felul acesta. La fel cum știa că, după ce se căsătorea, nu avea să calce strâmb – nici pentru plăcere, nici pentru companie. Voia același gen de căsătorie pe care o avuseseră părinții lui, una care se bazase pe prietenie, pe sprijin reciproc, pe iubire. O amantă?! Dumnezeule, oare cum putuse gândi așa ceva?

Nu gândise, de fapt, asta era problema. Când venea vorba despre Miranda, nu mai putea să judeca limpede. Chiar și acum îl făcea să fiarbă, dând naștere mai multor întrebări decât răspunsuri. Venise la Londra ca să-l câștige pe Robert, dar, cu o noapte în urmă, îl căutase pe el. Știa că el nu-i putea oferi un viitor, și cu toate acestea îi dăruise lui inocența ei, fără a cere nimic în schimb. Recunoscuse că ținea la el, și, cu toate astea, dispăruse în toiul nopții fără un singur cuvânt.

Orgoliul lui masculin avea nevoie de explicații. Inima lui însă îi cerea s-o vadă iar.

Lăsă ceașca de cafea deoparte și întrebă cât de nonșalant fu în stare, în vreme ce în minte îi încolțea un plan:

– Ce program au doamnele în această dimineață, știi?

– Merg la o conferință, la muzeu, cu Emily Grey.

Quinn dădu o pagină.

– Iar eu și Robert plănuim să mergem pe St James Street.

Sebastian se abținu să întrebe dacă era o idee bună, având în vedere câte nopți petrecuseră în ultima vreme frații săi în cluburi. Dar nu avea timp să-și facă griji pentru ei în acel moment. Trebuia să vadă cum se pregătea în așteptarea marii furtuni numite Miranda.

– Eu și Robert și cel mai probabil vom petrece toată noaptea la Boodle, spuse Quinn apăsat, apoi ridică ochii din ziar și-i zâmbi ca un drăcușor. Un semnal nu foarte subtil că avea casa la dispoziție dacă el voia s-o invite din nou pe femeia respectivă. *Toată* noaptea.

Făcu o grimasă, cu nasul în ceașca de cafea. Ar fi trebuit să fie bucuros că frații lui îi săreau în ajutor, ca el să-și poată acoperi urmele, așa cum făcuseră unii pentru alții toată viața, indiferent de problemele în care se vârâseră. Dar, de data asta, era usturător, și își aminti de ultima femeie cu care se văzuse în secret. Își jurase să nu mai facă asta niciodată, să nu umbrească amintirea tatălui său punând o femeie mai presus de familia lui. Dar exact asta se întâmplase noaptea trecută cu Miranda. Nu fusese capabil să-și refuze o noapte de fericire cu ea, iar în acea dimineață se disprețuia profund.

Ea merita mai mult din partea lui. Pentru numele lui Dumnezeu, el merita mai mult. Însă toate astea nu-l împiedicau să nu își dorească s-o revadă.

– Probabil vom sta în oraș până dimineață, adăugă Quinn, prefăcându-se în continuare interesat de listările imobiliare.

– În acest caz, cel mai probabil mă voi alătura și eu, răspunse Sebastian sec, dorind să pună capăt bănuielilor din partea fratelui său.

– Sigur că nu, răspunse Quinn făcându-i insinuant cu ochiul, apoi ridică ziarul între ei.

Miranda trase adânc aer în piept și încercă să se concentreze pe cea care susținea conferința din acea seară. Așteptase cu încântare toată săptămâna să o audă pe Georgiana Bradford vorbind despre cele mai recente aventuri ale sale din Africa și s-o întâlnească în persoană pe faimoasa exploratoare, dar acum nu-și aducea aminte nici măcar un singur cuvânt din cele auzite. Ceva despre crocodili și vârtejuri, piramide... Îi era imposibil să se concentreze.

Ochii i se închiseră de suferință. Își pierduse inocența. Și, dintre toți bărbații de pe lume, i-o dăruise lui Sebastian Carlisle. Era tot ce putea face să-și înfrâneze un geamăt și să nu întrerupă prezentarea, în vreme ce gândurile îi fugeau către noaptea ce trecuse.

Nu regreta că fusese cu el. Cum ar fi putut? Noaptea fusese pur și simplu minunată. El fusese tandru și atent cu ea, iar în acele prețioase ceasuri petrecute împreună, fusese mai relaxat decât îl văzuse vreodată în ultimii ani. Sau vreodată. Însă nu era vorba doar despre intimitatea pe care o împărtășiseră, ci și despre momentele de după, când o ținuse în brațe, vocea lui joasă și vibrantă șoptindu-i că era frumoasă... Și cât de fericită fusese doar să stea întinsă lângă el! Faptul că fusese împreună cu el se dovedise a fi un lucru mai special și mai incitant decât și-ar fi putut imagina. Tocmai pentru că era vorba despre Sebastian.

Dar ei îi păsa de Sebastian, nu de ducele de Trent. Era ca și când de la Vauxhall plecase cu un bărbat în trăsură, apoi fugise din brațele altuia după trei ore. Doi bărbați, într-adevăr: ducele de Trent, care își dorea de soție o doamnă din înalta societate, cu o educație aleasă și cu maniere sofisticate, și Sebastian, care o dorea pe ea, femeia care era opusul. Ducele de Trent, care o enerva cu obsesia lui pentru bună-cuviință și poziție socială, și Sebastian, pe care îl iubea. Nu conta că și-ar fi dorit să-și petreacă restul vieții cu Sebastian, ducele de Trent făcea acest lucru să fie imposibil.

Of, era o prostuță! Chiar dacă știa că nu avea nici un viitor cu el, nu se putea abține să nu-și reamintească momentele splendide pe care le petrecuseră împreună, acele atingeri molatice, sărutările pline de tandrețe, fericirea și râsul. Își dorea cu disperare să fie iarăși cu el, și nu doar pentru plăcerile scânteietoare ale nopții. Își dorea șansa de a-și petrece viața cu el, de a avea cu el un cămin, un cămin plin de dragoste, de confort, de râsete, de copii... Mulți, mulți copii!

Voia dragostea lui, nimic mai puțin. Dar el nu și-ar îngădui asta niciodată.

Dumnezeule, ce-i trecea prin cap?! Și, de data asta, chiar își prinse capul în mâini și gemu. Lângă ea, Lady Emily Grey murmură îngrijorată:

– Ești bine?

Încuviință din cap către cumnata lui Josie, care o însoțise la această prezentare. Deși Miranda se strecurase de două ori singură pe străzile din Mayfair, n-ar fi îndrăznit să se aventureze la un eveniment din înalta societate fără o însoțitoare potrivită. Așa că, atunci când celelalte doamne inventaseră scuze să nu vină,

Miranda aproape că o târâse cu ea pe Emily, pentru că nu voia să rateze conferința... și pentru că perspectiva de a petrece o seară întreagă acasă, înconjurată de familia lui Sebastian, ar fi fost o adevărată tortură.

Iar acum stătea în galeria de la British Museum, refuzând să-și lase privirea să alunece către Lady Jane Sheridan, care stătea în primul rând cu mama și cu sora sa, încercând să se concentreze pe prezentare, însă fără să audă un singur cuvânt.

Lady Emily se încruntă.

– Nu arăți prea bine.

– Doar o durere de cap, o asigură ea.

Sebastian era așa ceva, în mod clar. Durerea ei de cap personală, dătătoare de probleme și sfâșietoare de inimi.

Emily îi strânse mâna.

– Dacă vrei, putem pleca.

– Nu, aș vrea să rămânem. Zâmbi forțat. Mi se pare fascinantă prezentarea. Serios.

Privirea pe care i-o aruncă Emily îi dădu Mirandei de înțeles că nu credea un cuvânt din ce spusese. Dar prietena ei fu suficient de înțeleaptă încât să nu insiste.

– În regulă. Dacă durerea se agravează însă, plecăm.

Emily era doar cu câțiva ani mai mare decât Miranda, dar avea impactul unei mame cunoscătoare și autoritatea unui colonel de regiment.

Cu un zâmbet sincer de recunoștință pentru atenția ei, Miranda îi spuse:

– De acord.

Emily îi dădu drumul la mână și se uită la rândurile de scaune.

– Oh, uite-o pe Olivia Sinclair. I-am promis că o voi ajuta cu organizarea petrecerii ei în aer liber. Te superi dacă te las singură câteva clipe, cât merg să vorbesc cu ea?

– Deloc.

Iar Miranda avea să poată în sfârșit auzi ce noi informații oferea domnișoara Bradford despre egiptenii antici. În fond, de aceea venise acolo. Ca să nu-și plângă de milă acasă.

Emily se ridică și își făcu loc spre contesa de St James. Cele două femei porniră imediat o discuție intimă, apropiindu-și capetele pentru a auzi una șoaptele celeilalte.

Miranda își concentră atenția asupra tinerei care stătea în fața sălii, ținând în mână un craniu mare de crocodil. Georgiana Bradford era o adevărată minune. Una dintre cele mai faimoase exploratoare ale vremii, cu expediții care rivalizau cu ale oricărui confrate masculin, fusese suficient de curajoasă să călătorească în jurul lumii, să se confrunte cu băștinașii din jungle și cu furtunile de nisip din deșerturi... în vreme ce Miranda nu părea să fie în stare să supraviețuiască unui sezon în Londra. Sau să găsească o cale de a-și salva inima.

Fu străfulgerată deodată de un fior, simțindu-l înainte de a-l fi văzut...

„Sebastian!"

Își permise să arunce o ocheadă peste umăr și regretă pe dată, nepregătită pentru șocul care o zgudui când îl zări. Stând aproape de holul galeriei, arăta magnific în hainele de seară, o jiletcă de brocart maroniu și o redingotă de un negru intens, extrem de fină, cu un ac pentru lavalieră din safir, de culoarea ochilor lui, care îi punea în valoare reflexele de aur ale părului. Era suficient de elegant îmbrăcat pentru o seară în oraș... sau pentru una de seducție lentă în propriul lui dormitor.

Întorcându-se înainte ca el s-o vadă, simți cum se topește complet și își aținti privirea spre domnișoara Bradford, cu inima cât un purice. Ce Dumnezeu căuta el acolo? O prezentare la muzeu cu siguranță nu era genul de eveniment la care să asiste vreunul dintre frații Carlisle, iar apariția neașteptată a ducelui stârni mai mult interes în rândurile publicului decât prezentarea în sine.

Dar Lady Jane era și ea acolo, își aminti Miranda, iar inima ei se strânse și mai tare. La fel și celelalte doamne de pe lista lui. Așa că firește că venise acolo. Nimic din noaptea trecută nu avusese darul de a-i schimba convingerea cum că trebuia să-și găsească o ducesă potrivită, ceea ce nu făcu decât să sporească gelozia Mirandei. Iar inima aproape că i se opri.

Dar Sebastian nu se îndreptă către Lady Jane. În vreme ce șoaptele și salutările cu voce joasă se înmulțeau în urma lui, Miranda constată că el mergea într-o altă direcție... către ea. Fiecare pas care îl aducea mai aproape nu făcea decât să-i transforme stomacul într-un ghem de emoții. Oftă ușurată când îl văzu oprindu-se la două

rânduri distanță de al ei, doar ca să simtă un nou val de teroare când el se așeză pe scaunul din spatele ei.

Când șoaptele provocate de sosirea lui se domoliră, iar lumea își concentră din nou atenția asupra domnișoarei Bradford, el se înclină și îi șușoti încet în ureche:

– N-ai rămas la micul dejun în această dimineață.

Ea simți fluturi în stomac și o căldură care începu să sporească în ea la insinuarea șoptită în limbajul lor privat, unul pe care femeile care stăteau în jurul lor nu l-ar fi înțeles. Și nici n-ar fi putut bănui ceva. În fond, toată lumea știa că ducesa de Trent este susținătoarea ei în timpul sezonului, după cum toată lumea știa că Sebastian era la vânătoare de neveste – se încheiaseră multe pariuri la White despre data la care urma să facă un anunț de logodnă și despre cine avea să fie aleasa, majoritatea pariurilor fiind lansate de Robert și de Quinn. Așa că nimeni nu se gândea că venise după ea, crezând cel mai probabil că doar o verifica în absența mamei lui, înainte de a se îndrepta spre cluburi.

Atentă să nu-și lase emoțiile să i se oglindească pe față, ea șopti ușor peste umăr:

– Nu-mi era foame.

– Erai destul de înfometată azi-noapte.

Ignorând acea aluzie, chiar dacă nu și valul de căldură care îi coborî pe șira spinării la amintirea lăcomiei pe care o simțiseră unul față de celălalt, privi în față. N-ar fi îndrăznit să se uite la el, de frică să nu roșească și astfel să se dea de gol. Sau să riște să vadă regretul din ochii lui.

– Am fost îngrijorat, continuă el pe același glas scăzut. Nu te simți bine?

Nu mai avea rost să se prefacă. Se simțise minunat, iar el o știa, după reacția pe care corpul ei o avusese la al său, deși el nu știa ce simțea ea pentru el.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc, îi răspunse ea cu vocea mai răgușită decât de obicei.

Cu coada ochiului, văzu un zâmbet de satisfacție pe buzele lui, iar apoi roșeața îi invadă fața, până la urmă. Of, să-l ia naiba!

– Și eu, admise el cu un murmur lasciv, care îi Mirandei făcu respirația să se poticnească.

– Șșștt!

Doamna din dreapta Mirandei se întoarse de pe scaunul ei ca să le facă observație pentru că făceau gălăgie, aruncându-le o privire dezaprobatoare.

Miranda nu putu vedea reacția lui Sebastian, dar femeia mai în vârstă se crispă deodată, apoi zâmbi ca o școlăriță și roși un pic. Începu să-și facă vânt cu evantaiul și se întoarse spre prezentare.

Miranda își dădu ochii peste cap. Dacă nici Sebastian nu era în stare să farmece inimile celor mai severe doamne cu un singur surâs... Încă o dovadă că bărbatul acela era o adevărată forță a naturii.

Se încruntă, răsucindu-se ca să-l privească.

– De ce ai venit aici?

– Frații mei sunt la Boodle în noaptea asta, o informă el.

Inima îi bubui deodată, în timp ce un fior de dorință începu să pulseze în ea. Știa ce voia să spună – că aveau Park Place la dispoziție toată noaptea și că venise pentru ea. Tot ce trebuia să facă era să murmure un da, apoi urma să petreacă încă o noapte minunată cu el. Probabil că avea trăsura așteptându-i afară și o scuză bună pregătită pentru Lady Emily, ca s-o poată lua cu el.

Închizând ochii, clătină din cap, respingând atât invitația lui, cât și propria sa tentație nebunească de a accepta. Ce ar fi putut ieși din așa ceva? O altă noapte minunată în brațele lui, în care să se simtă specială și frumoasă așa cum numai el o făcea să se simtă, doar pentru a-și aminti în zori că el n-avea să fie niciodată al ei mai mult de câteva ore în timpul nopții... și apoi deloc, când urma să decidă cine să îi fie soție.

– Este și Lady Sheridan prezentă aici în seara asta, îl informă ea pe un ton indiferent, nedorind ca el să-i observe gelozia de nepotolit și să râdă de ea pentru că îndrăznise să fie invidioasă pe o femeie atât de diferită de ea. Sunt sigură că vrei să-i transmiți salutări.

Primi o tăcere rece pe post de răspuns. Își ținu răsuflarea, temându-se de replica lui acidă, știind că țintise fix unde îl durea. În cele câteva săptămâni de când sosiseră la Londra, ajunsese să-l cunoască atât de bine, încât îi putea intui starea de spirit chiar dacă nu se uita la el.

Prezentarea se încheie. Toată lumea se ridică să aplaude, iar domnișoara Bradford făcu o reverență.

Dar, când Miranda se ridică, el îi puse o mână pe umăr și îi ținu scaunul în vreme ce-i murmură:

– Dar trandafirii[1] sunt florile mele de seară preferate.

Ea simți lacrimi în ochi gândindu-se că el putea spune astfel de lucruri și totuși să nu-și dorească un viitor alături de ea. Că putea plănui o noapte cu ea, când femeia cu care voia să se căsătorească stătea în primul rând din acea sală.

– Păcat că ducii preferă primulele[2], șopti ea tăios, îndepărtându-i mâna de pe umăr și ridicându-se, fără a-i păsa că el ar putea să îi intuiască gelozia.

Ea încercă să se depărteze, dar el o prinse de braț și o opri.

– Te rog, dă-mi drumul, îl rugă ea încet, neputând să-și smulgă brațul din strânsoarea lui cu toate perechile de ochi ațintite asupra lor. Apoi profită de o scuză firavă: Trebuie s-o întâlnesc pe domnișoara Bradford. Mama ta mi-a dat una dintre cărțile ei, și voiam să-i spun cât de mult mi-a plăcut s-o citesc.

Privirea lui alunecă înspre prezidiul sălii și spre mulțimea care se aduna s-o întâlnească pe curajoasa exploratoare.

– E sezonul tău de debut, îi aminti tăios, de parcă avea nevoie să i se amintească acest lucru. Să discuți despre o carte în fața acestor oameni o să te facă să pari o intelectuală.

– Foarte bine, pentru că exact asta și sunt. Și e vremea ca toată lumea să-și dea seama de acest lucru. Răbufni, incapabilă să se oprească: Mai ales tu.

El ridică nelămurit dintr-o sprânceană.

– Dar eu știu cum ești, Miranda.

Oh, asta era o minciună sfruntată! Doar credea că știa, pentru că o văzuse goală și vulnerabilă. Dar, chiar și așa, după ce buzele și mâinile lui o atinseseră, iar trupul lui o apăsase cu greutatea lui delicioasă, nu vedea decât femeia pe care voia el s-o vadă. Nu cum era ea cu adevărat, capabilă să fie la fel de rafinată și de elegantă ca femeile din înalta societate care o înconjurau. O femeie care i-ar fi o soție la fel de bună – mai bună, de fapt. În vreme ce acele lady nu vedeau

---

[1] În limba engleză, în original, joc de cuvinte pornind de la numele Rose, care înseamnă „trandafir". (n.red.)

[2] În limba engleză, în original, joc de cuvinte având la bază cuvântul *primrose* (primulă), format din *prim* („sclivisit, pretențios") și *rose* (n.red.)

decât titlul lui când se uitau la ei, Miranda vedea bărbatul din spatele titlului. Ele nu-i doreau decât titlul și averea; Miranda voia să-l facă fericit.

Dintr-odată conștientă de toată lumea din jurul lor și disperată să plece de acolo înainte ca el să-i vadă suferința, ea îi zise:

– Te rog, dă-mi drumul...

– Petrece noaptea cu mine, o întrerupse el, coborându-și gura cât mai aproape de urechea ei. Nu trebuie să facem dragoste dacă nu vrei. O să stăm de vorbă, atâta tot. Ochii i se îmblânziră. Vreau doar să fiu cu tine în noaptea asta, în orice fel e posibil.

Ea se uită lung la el, cu buzele întredeschise, atât de uimită de cuvintele lui neașteptate, încât inima i se umplu de neliniște. Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

Dumnezeule, chiar și acum, când simțea cum i se frânge inima din cauza faptului că nu putea fi a lui cu adevărat, încă îl dorea. Încă își dorea să cedeze la auzul acelei voci de catifea și în fața trupului său puternic, în fața fericirii și a păcii pe care o simțea când era singură cu el, în fața râsetelor și a bucuriei pe care el i le oferea.

Se uită în partea din față a sălii, unde Lady Jane stătea în picioare, privindu-i și surâzându-i răbdător lui Sebastian, așteptându-l să se apropie. După cum se și cuvenea, de altfel. Și sigur că el avea să facă întocmai. În fond, locul lui era lângă Jane, nu aici în partea din spate a sălii, cu ea.

Ea scutură din cap.

– Nu cred că e o idee bună.

– Eu, da. Una absolut remarcabilă.

– Sebastian, șopti ea, implorându-i să aibă milă, deși incapabilă să-și înfrâneze dorința din glas.

Voia să fie cu el, să se simtă în siguranță în brațele lui toată noaptea, să vorbească, să se dezvăluie unul celuilalt. Dar oare ar putea încă o noapte de fericire să compenseze suferința care știa că avea să urmeze?

Întorcându-se ca să-și ascundă fața care îi trăda emoțiile, ea rosti sfâșiată:

– Nu pot.

– Ba da, poți.

– Nu. Vreau să fiu cu tine, Sebastian. Simțea cum tristețea săpa răni în pieptul ei. Nu cu ducele.

– Eu sunt Trent, i-o trânti el frustrat.

Clătinând ușor din cap, ridică privirea, și pe chipul lui se putu citi surpriza când văzu strălucirea din ochii ei.

– Când ești cu mine, când râdem și zâmbim și suntem liberi... Cine ești atunci? Se strădui cu fiecare părticică din ființa ei să-și oprească lacrimile fierbinți care făceau fața lui frumoasă să pară tulbure. Pentru că acesta este bărbatul cu care vreau să fiu, bărbatul pe care vreau să-l văd fericit, acum și pentru tot restul vieții mele. Iar marele păcat este că el nu vrea atât de mult pentru el încât să ceară asta.

Își trase brațul și trecu repede pe lângă el, ca să n-o mai poată prinde, ceea ce ar fi dat naștere unei scene nedorite chiar în mijlocul celor mai respectate și conservatoare doamne din înalta societate. Clipi des ca să-și împrăștie lacrimile, mergând printre scaune, ca să se îndepărteze cât mai mult de el. Chiar și în acel moment, când își făcea loc spre partea din față a sălii, simțea fierbințeala privirii lui pe spatele ei cu aceeași intensitate de parcă mâinile lui ar fi atins-o. Se scutură și închise strâns ochii.

Fusese o bleagă! Pentru că-l contrazisese în trăsură cu o seară în urmă și apoi pentru că mersese la el în cameră... pentru că se îmbrăcase cu rochia de la balul mascat, de la care începuse totul... pentru că își dorise ca el s-o accepte așa cum era. Iar, după noaptea trecută, o parte nu așa mică din ea sperase ca el să uite de planurile lui de căsătorie cu o femeie din înalta societate și s-o aibă pe ea în vedere. Dar nimic nu se schimbase, cu excepția faptului că era îndrăgostită până peste cap de un bărbat care nu putea să fie niciodată al ei.

Se uită în jur, la tinerele doamne și la mamele lor, care nu se gândeau decât la căsătoria fiicelor și care le protejau virtutea ca niște câini de pază. Mirandei îi venea să râdă de ele. Le-ar fi putut spune adevărul despre sex, că pericolul lui nu stă în compromiterea reputației, ci în riscul de a te îndrăgosti.

Ea și Sebastian aveau să pună capăt acestei nebunii în care se încurcaseră amândoi. Nu exista altă cale. Urmau să fie la fel ca înainte,

prieteni și vecini, nimic mai mult. Urma să fie dificil – Dumnezeule, avea să fie îngrozitor –, dar trebuia să se întâmple. Începând chiar din acel moment.

Dar, când trase aer în piept și se întoarse, Sebastian dispăruse deja.

Capitolul 13

Sebastian intră în Park Place în aceeași dispoziție îngrozitoare pe care o avusese când plecase de acasă. Dar acum duhnea a fum de trabuc și a whisky după ceasurile petrecute cu Robert și Quinn la Boodle, unde se dusese direct după ce plecase de la muzeu. Și după ce Miranda îl respinsese.

– Bună seara, Excelență! Saunders îl întâmpină la ușă cu o plecăciune stoică, experimentatul majordom știind că era mai bine să se abțină de la orice comentariu referitor la expresia înfuriată de pe fața lui sau despre cum arăta. Să-l chem pe Barlow?

Sebastian flutură din mână într-un gest expeditiv.

– Mă dezbrac singur în această seară. Nu vreau să fiu deranjat.

Își smulse lavaliera de la gât în timp ce urca scările către apartamentele sale. De fapt, nu ale lui. Apartamentele *tatălui* său. O grimasă îi apăru pe față. De fapt, nici ale tatălui său, pentru că acesta locuise la Park Place doar doi ani. Apartamentele *ducelui,* asta erau, bărbatul care le folosea schimbându-se mai des decât se schimbau cearșafurile. Iar acum, Sebastian purta povara întregii povești. O povară pe care și-o dorea cel mai puțin în acea seară.

La naiba cu Miranda și observațiile ei tăioase despre mimoze! Oare nu pricepea în ce situație imposibilă era el? Că era obligat să pună ducatul pe primul loc, înainte de orice, inclusiv de dorințele lui? Ce voia de la el femeia asta îngrozitoare, pentru numele lui Dumnezeu? Să se căsătorească cu ea?

Miranda Hodgkins ca ducesă de Trent. Dumnezeule mare, ce-ar fi spus tatăl lui despre asta?

Asta era problema, de fapt. Pentru că o parte din el pe care nu îndrăznea s-o recunoască voia exact asta. Știa ce alegere greșită era Miranda pentru el, dar știa și că se potrivea perfect. În timpul acelor ore prețioase pe care le petrecea cu ea, se simțea eliberat de poverile din viața lui, și continuarea muncii încărcate de responsabilități pe care o implica titlul său devenea o perspectivă suportabilă. Când

ea îi zâmbea sau îl făcea să râdă, se relaxa și putea fi el însuși, fără teama de a fi judecat sau acuzat, într-un fel în care nu putea cu nimeni altcineva. Pur și simplu, ea îl făcea... fericit. Și știind cât de trecătoare era acea fericire, se afunda în tristețe.

Deschise ușa salonului său privat și se opri.

Și, pentru o clipă, la fel făcu și inima lui.

Miranda stătea în fotoliul lui, lângă șemineu, purtând în loc de rochia de la balul mascat o simplă cămașă de noapte din bumbac ce o acoperea de la gât până la glezne, probabil, dacă n-ar fi fost șalul de cașmir care îi era așezat pe picioarele goale, vârâte sub ea. Părul lung îi atârna peste umăr într-o împletitură lejeră, strânsă cu o panglică verde, iar ea îl privi prin ochelarii care stăteau pe năsucul ei fermecător, ținând în poală cartea domnișoarei Bradford. Nu putea să fie o mai mare diferență între ea și o doamnă din înalta societate sau Lady Rose nici dacă ar fi încercat. Cu toate astea, arăta de parcă acolo era locul ei, ca și când ar fi așteptat așa în fiecare seară ca el să se întoarcă.

El simți cum i se taie răsuflarea, văzând-o cum stătea îmbrăcată comod și gata de culcare. Ce prost fusese că-și petrecuse ultimele ore tolerând maimuțărelile fraților săi la Boodle, când ar fi putut să fie aici, s-o ducă el la culcare.

Închise ușa și spuse zâmbind larg:

– Nu te-am recunoscut fără costumul de bal mascat.

Ea zâmbi nervos, dar tachinarea îi lucea în ochi, iar el își simți pieptul învăluit de căldură.

– Pot să-mi las cartea de vizită și să revin dimineață dacă preferi să fiu anunțată cum se cuvine.

„Sub nici o formă!" Nu avea s-o scape din ochi nici o clipă în acea seară.

– Cum de reușești să intri aici? Se opri și își trânti lavaliera la podea. Deși prea puțin îi păsa de cum intrase. Era pur și simplu bucuros că o făcuse. Să vorbesc oare cu Saunders despre securitate? În fond, dacă o femeie minionă se poate strecura în dormitorul meu pentru a mă chinui, cât de în siguranță aș fi dacă cineva ar vrea cu adevărat să-mi facă rău?

Zâmbetul i se însenină ca reacție la tachinarea lui, iar nervozitatea pieri. Chicoti ușor, iar umerii i se relaxară. Era mult mai bine. Aceasta era Miranda pe care o știa și o iub...

Nu. *Nu* iubire.

Ținea mult la ea, trebuia să recunoască. Și chiar și acum căldura prezenței ei îi încălzea pieptul și îi ușura povara de pe umeri. Și, desigur, simțea o dorință nebună și necugetată să fie cu ea în acea seară, chiar dacă îi promisese că nu aveau să facă altceva decât să stea de vorbă. Dar asta nu însemna iubire. Nu era posibil. Pentru că, dacă ar iubi-o pe Miranda, urma să îndure o adevărată tortură când avea să jure credință unei alte femei.

– Am o cheie de la ușa dinspre terasă, răspunse ea.

Ea nu era conștientă de cât de răvășit era el pe interior. Ochii ei de smarald luciră în lumina focului, ceea ce îl făcu să o dorească și mai tare.

– Josie s-a gândit că ar fi o idee bună să păstreze una de rezervă la reședința Audley, din moment ce toată familia e împărțită în două case, în acest sezon. I se simți amuzamentul în voce când adăugă: Ca să ne fie tuturor mai ușor să venim și să plecăm atunci când vrem.

El încuviință cu falsă solemnitate, mulțumindu-i în gând surorii lui pentru prevedere.

– O femeie înțeleaptă sora mea.

– Foarte, zise ea oftând.

Gulerul cămășii de noapte îi alunecă pe umăr și dezveli un pic din pielea ei catifelată, dar asta fu suficient ca mădularul lui să revină la viață. Ea își înclină capul curioasă, văzând cum el își scoate jacheta și o aruncă după lavalieră.

– Mereu te dezbraci în salon?

– Nu. „Dar ca să te iau mai repede în seara asta..." Însă fu suficient de înțelept încât să nu rostească aceste cuvinte cu voce tare, de frică să nu o sperie. Am o sală de toaletă lângă dormitor. Făcu semn din cap spre ușile din stânga și înspre încăperea care se deschidea dincolo de ele, unde se putea distinge conturul patului său. Și apoi, pentru că ceva întunecat nu-i dădea pace, arătă către ușile închise de pe peretele opus. Acolo va fi apartamentul ducesei, care are și ea o sală de toaletă. Încântarea lui că ea era acolo în acea seară nu avea limite, dar cel mai bine era să-i amintească de la bun început regulile. Înainte ca ea să aștepte ceva ce el nu putea să-i ofere. Care din întâmplare este mai mare decât a mea.

– Așa cum e și firesc, fu ea de acord. În fond, ea va fi ducesa. Tu ești *doar* ducele.

El îi aruncă cel mai arogant rânjet.

– Cred că n-ai fost atentă când ai citit regulile de funcționare ale înaltei societăți. Titlul meu e mai important decât al ducesei.

Ea clătină din cap la auzul naivității sale.

– Tatăl tău a fost duce. Rangul lui era mai important decât al mamei tale?

El făcu o pauză, cu răspunsul negativ pe limbă. Apoi admise că ea avea dreptate cu o mișcare din sprânceană.

– *Touché.*

Când începu să-și desfacă nasturii jiletcii, ea se ridică. Șalul de cașmir alunecă pe podea.

– Ai nevoie să vină Barlow să te dezbrace? Să aștept în altă cameră...

– Nu. Îi susținu privirea, apoi umerii i se destinseră pe măsură ce greutatea titlului și a averii și reputația familiei dispăreau treptat, lăsând în urmă doar bărbatul pe care îl privea tandru, chiar dacă numai pentru acea noapte. În acel moment, înțelese ce voise ea să spună mai devreme la prezentare, cum că voia să fie doar cu Sebastian, nu și cu ducele. Continuă încet: Vreau să fii aici.

Ea se așeză lent la loc și îl urmări cum își desface nasturii. Inima lui o luase la goană în vreme ce ea îl țintuia cu privirea, iar sângele începuse să-i clocotească. Cine ar fi zis că să fii urmărit de o femeie în timp ce te dezbraci nu e la fel de plăcut ca și când ai dezbrăca-o? Dar asta era influența Mirandei, ca de obicei. Femeia asta îi dădea lumea peste cap.

– Nu mă așteptam să te văd în această seară, recunoscu el încet, dându-și jos jiletca.

– Nici eu nu mă așteptam să fiu aici. Dar nu mă puteam liniști și nu puteam dormi. Mă tot gândeam la tine și la ce ți-am spus în seara asta la prezentare... și regret.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze.

El n-ar fi trebuit s-o ia prin surprindere așa, la prezentare. Dar nu se putuse abține. Atâta vreme cât exista o șansă ca ea să îi accepte invitația, trebuia să încerce.

Și, din fericire, reușise.

– Știam că nu voi putea dormi, continuă ea, dacă nu vorbim în seara asta, să-ți spun lucrurile astea.

El își înfrână un zâmbet de plăcere care risca să-i apară pe buze.

– Aștepți de multă vreme? Își scoase cămașa de in din pantaloni. Îmbrăcată așa.

Privirea lui o învălui, bucurându-se s-o vadă în acel fel delicios de confortabil și ciudat de ațâțător. Ar fi trebuit să fie mânios c-o găsise acolo, în cămașă de noapte. Dacă ar fi purtat vreo rochie obișnuită de muselină, ar fi reușit să găsească o scuză pentru prezența ei acolo dacă ar fi fost găsiți împreună. Dar în acea cămașă... scandalos! Și totuși, zâmbi, apreciind-o încă o dată pentru atitudinea ei insolentă.

– De două ore, răspunse ea.

Simți cum vina îi strânge stomacul, în timp ce își scotea cămașa.

– Dacă aș fi știut, m-aș fi întors mai repede.

Drace, de fapt, nici n-ar fi plecat.

– E în regulă, șopti ea, sorbindu-i din ochi fără pic de rușine pieptul gol și abdomenul plat. Am avut timp să citesc.

Își împinse ochelarii pe nas ca să-l vadă mai bine. El râse de nerăbdarea ei, cu pieptul încălzit de afecțiune.

Se apropie de ea, îi scoase cu grijă ochelarii, îi puse pe polița șemineului, apoi își puse mâinile pe brațele fotoliului, încadrând-o, și se aplecă s-o sărute ușor. Buzele ei se deschiseră scoțând un oftat primitor.

„Acasă", se gândi el în vreme ce simțea cum se umplea de mulțumire. Ea îi conferea sentimentul de acasă...

Se îndepărtă, se așeză pe podea și-și trase cizmele, apoi se aplecă peste scaunul ei, cu umărul sprijinit de piciorul ei, și închise ochii.

– Mai bine, murmură când ea începu să-și plimbe degetele prin părul lui.

– Ce anume? șopti ea când el își odihni capul pe perna fotoliului. Să fii dezbrăcat sau să ți se joace cineva în păr?

– Da.

Își întoarse capul și o sărută pe mână.

Ea râse cu inima ușoară, și sunetul dulce îl liniști. Cum reușise să trăiască în ultimii ani fără ea? Și, Dumnezeule mare, ce avea să facă la întoarcerea la Islingham? Deja durerea despărțirii îi pătrundea în oase. Și în inimă.

Aplecându-se, ea își puse mâinile pe umerii lui și începu să-i maseze mușchii tari.

– Te-ai simțit bine la Boodle?

– Nu. Își înălță capul ca să-i permită să-i maseze mai bine umerii, bucurându-se de inocența atingerii ei. Degetele ei erau minunate, și știa că s-ar putea obișnui repede cu astfel de răsfățuri. Dar Quinton și Robert s-au simțit minunat.

Și încă o făceau. Quinton nu exagerase. La cum se distrau cei doi, urmau să rămână acolo până în zori. Ceea ce era bine.

– Nu mă surprinde.

Își apăsă degetele mari pe vertebrele de la ceafă și eliberă tensiunea de acolo.

– Ești așa diferit de ei. Ai fost întotdeauna.

Își coborî capul pentru a ajunge mai aproape de urechea lui, și el simți un tremur fierbinte de-a lungul șirei spinării.

– Mereu erai cel serios, chiar și în copilărie. Chiar și atunci când te-am întâlnit prima dată; cred că aveai paisprezece sau cincisprezece ani, dar păreai mult mai în vârstă. Mâinile ei se opriră pe spatele lui. De ce ești așa diferit de frații tăi?

– Pentru că cineva trebuie să stea între ei doi ca să nu se omoare unul pe celălalt.

Îi luă mâna, o trase peste umăr și îi sărută vârfurile degetelor. Văzând că nu mai râde la tachinările lui, el își ridică fața spre ea și o privi. Îngrijorarea întuneca chipul ei frumos, ceea ce îi făcu inima să se strângă. Nu îndrăznea să creadă că sentimentele ei față de el treceau dincolo de prietenie. Nu putea. Nu fără să se deteste că nu ar fi putut niciodată să răspundă la fel.

– Pentru că am fost cel dintâi născut, recunoscu el, spunându-i cu voce tare ceea ce nu spusese nimănui în toată viața, nici măcar părinților săi. Și totuși, era atât de ușor să aibă încredere în Miranda. Și, cu fiecare cuvânt, simțea cum umerii i se destind. Pentru că am știut că sunt moștenitorul și că într-o bună zi voi purta responsabilitatea titlului, pentru Chestnut Hill, pentru domeniu, pentru bunăstarea familiei mele. Vorbi cuprins de seriozitate: Dacă unui bărbat îi pasă de familia sa și de reputație, responsabilitățile lui se schimbă cu totul.

Cunoștea mulți pairi cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie de familiile lor sau de domeniile pe care le dețineau. Erau bărbați răsfățați, aroganți, care își umpleau timpul cu chestiuni frivole, iar nopțile le iroseau cu prostituate, în cârciumi sau la jocurile de noroc, unde își lăsau nu numai averile lor, ci și pe cele ale urmașilor lor. Nu și-ar fi îngăduit niciodată să fie unul dintre ei.

– Tot ce face, orice decizie pe care o ia, toate au consecințe nu doar pentru el, ci și pentru cei pe care îi iubește. Iar povara asta...

Scutură din cap, nemaiputând vorbi despre acea greutate care îl copleșea permanent și avea s-o facă mereu, despre acel nod din piept care nu părea să dispară niciodată, despre responsabilitatea pe care o simțea nu doar față de familia lui, ci și față de toată lumea din sat, față de fermierii de pe domeniile Trent. Straniu, în afară de momentele în care era cu Miranda.

– Povara asta își spune cuvântul.

Ea îl sărută tandru pe tâmplă, iar el își închise ochii, bucurându-se de grija ei și de alinarea pe care ea i-o oferea.

– Înțeleg, murmură ea.

El era convins că ea înțelegea. Miranda avea puterea de a-l înțelege mai bine decât oricine altcineva. Dar, când își strecură brațele în jurul gâtului lui, ca să se tragă mai aproape de el, simți cum îl copleșește vina pentru că ea se temea că avea să-i alunece printre degete și să o părăsească.

– Dar ceva îmi spune că mai e ceva care te tulbură. Își trecu delicat degetele prin părul lui de la tâmplă. Ce e? Ce te face așa nefericit?

El trase adânc aer în piept, tulburat că era capabilă să-i citească în suflet cu atâta ușurință.

– I-am promis tatei, atunci când i s-a încredințat ducatul, că voi face tot ce-mi stă în putere ca să fiu demn de moștenirea familiei Carlisle.

– Și ai făcut-o, îi spuse ea încet. Tatăl tău a fost mereu mândru de tine. Desigur, îi iubea pe Robert și pe Quinn, iar Josie era mica lui comoară, dar tu, Sebastian... Își lăsă vârfurile degetelor să-i dezmierde fața. Când se uita la tine, ochii îi străluceau de mândrie, iar pieptul i se umfla. Dacă te-ar putea vedea acum, ar fi mândru de respectul pe care l-ai adus familiei, de tot binele pe care îl faci celor care trăiesc pe moșie, de toate responsabilitățile pe care ți le asumi în parlament, pentru Anglia.

În loc să-l liniștească, vorbele ei stârniră doar nefericire în el, acea nefericire pe care se chinuia s-o domolească de când murise tatăl său, iar viața lui încetase să mai existe.

– Nu înțelegi, se aștepta de la mine să fiu altruist în orice decizie pe care o iau, să pun ducatul mai presus de orice, inclusiv de propriile mele dorințe.

– Nu cred că a vrut să spună că trebuie să-ţi sacrifici propria fericire. Clătină din cap. Cu siguranţă nu s-a gândit că vei fi nefericit încercând să îţi ţii acea promisiune sau... Vocea i se gâtui, dar termină cu glas stins ce avea de zis: Şi nu ar fi vrut să te căsătoreşti cu o femeie pe care nu o iubeşti.

El îi luă mâna şi o aşeză la pieptul său, apăsând-o peste inimă, convins că ea putea să-i simtă bătăile. Şi, sperând că ea avea să-i poată alina amărăciunea, recunoscu trist:

– Poate că nu... dar cu siguranţă îşi dorea ceva respectabil. Cu orice preţ.

Degetele ei se crispară într-ale lui; o auzi cum trage aer în piept.

– Imediat după ce i s-a dat ducatul, mama s-a îmbolnăvit, îţi aduci aminte? întrebă el încet.

– Da.

Îi strânse mâna cu înţelegere, iar el simţi un nou val de linişte de la acest gest mărunt. Dar nu suficient încât să contracareze angoasele amintirilor pe care le împărtăşea cu ea.

– Când tata a venit la mine, m-a găsit cu o femeie. Una cu care nu era de acord şi despre care credea că nu era demnă de familia noastră.

– Plănuiai să te căsătoreşti cu ea?

– Nu, îi răspunse el cu toată delicateţea de care era în stare, ştiind că ce avea să spună ar fi putut să-l condamne definitiv în ochii ei. Pentru că era deja căsătorită.

Sebastian îşi ţinu răsuflarea aşteptând reacţia ei, dar, din fericire, ea nu spuse nimic, deşi merita orice remarcă dispreţuitoare. Dar, desigur, Miranda n-ar fi făcut niciodată asta. Era mereu blândă, mai ales atunci când el nu merita această blândeţe.

El oftă prelung.

– Mama s-a făcut bine, iar tata a avut o discuţie cu mine despre responsabilităţile faţă de familie, faţă de titlu, faţă de moştenirea noastră şi despre ce implică toate aceste lucruri. Atunci, i-am făcut acea promisiune, fără a fi însă conştient de ce presupune cu adevărat sau de efectul pe care urma să îl aibă asupra vieţii mele. Eram un Carlisle, la urma urmei. N-aveam de gând să fiu rezonabil, nu când venea vorba despre femeile din viaţa mea intimă. Aşa că am continuat la fel ca până atunci, doar că eram mai atent să-mi ascund urmele.

Îi prinse mâna în mâna lui şi o ţinu strâns, şoptind:

– Atât de atent, încât, în seara în care tatăl meu a căzut de pe cal și s-a lovit la cap, n-a putut să dea nimeni de mine. Mă ascunsesem, de data asta în compania unei actrițe pe care o întâlnisem la Covent Garden. Când am ajuns la Park Place, tata murise deja, iar eu nici măcar nu am avut șansa de a-mi lua adio de la el.

– Oh, Sebastian, murmură ea, suferind pentru el.

Îl strânse în brațe cu putere și-și lipi obrazul de al lui. Îi putea simți lacrimile pe obrazul lui, dar, în loc să-i sporească sentimentul de vină și de tulburare din suflet, lacrimile ei erau o izbăvire care îi alina rănile deschise pe care le dusese cu el în ultimii ani.

– Moartea lui a schimbat totul. Se opri, apoi repetă cu seriozitate: Totul.

Degetele i se crispară într-ale ei; știu că ea înțelesese ceea ce îi spusese doar vag, căci ea se rezemă încet de fotoliu și se șterse la ochi cu mâna liberă.

– De aceea crezi că trebuie să te căsătorești cu cineva precum Lady Jane, spuse ea abia auzit, dar fiecare cuvânt îi sfâșie inima lui Sebastian. Din cauza celor întâmplate în acea noapte.

– Îi datorez tatălui meu să găsesc o ducesă potrivită, spuse el încet.

– Îți datorezi ție însuți să fii fericit, indiferent de persoana cu care te căsătorești. Ea trase aer în piept și continuă, ca și când ar fi încercat să-l convingă pe el, la fel ca pe ea: Tatăl tău și-ar fi dorit asta.

– Voi fi suficient de fericit.

Fericirea sa nu făcea parte din ecuație. Robert putea s-o curteze și să se căsătorească cu Diana Morgan, pentru că o plăcea, iar Quinn era liber să-și petreacă toată viața ca un burlac veșnic. Dar nu el. Chiar și înainte de a fi decis să-și găsească o soție în acel sezon, știa că alegerea nu avea să fie a lui cu adevărat. Fericirea și în mod sigur iubirea nu erau criterii care să conteze în decizia sa finală.

– Te-ai hotărât asupra lui Jane Sheridan, atunci.

Șoapta ei nu era o întrebare.

Când încercă să-și tragă mâna din mâna lui, degetele lui se strânseră, refuzând să-i dea drumul. Pentru acea seară măcar, ea era a lui.

– Nu, am decis să nu continui cu ea.

Buzele ei se întredeschiseră din pricina surprizei.

– Ai renunțat să-ți cauți soție?

Vocea ei ascundea o undă de speranţă, iar el se simţi cuprins de un val de ruşine.

– Nu. Şi, pentru că nu-şi mai dorea secrete între ei, considerând că îi datora măcar atât respect, adăugă: Cu toate astea, trebuie să-mi găsesc o soţie până la sfârşitul sezonului.

Atunci, urma s-o piardă pe Miranda pentru totdeauna. Nu voia s-o transforme în amanta lui, iar, după ce avea să rostească jurămintele de nuntă, nu voia să mai calce strâmb niciodată. Voia genul de căsnicie pe care o avuseseră părinţii lui, iar, dacă nu-şi iubea soţia în momentul căsătoriei, avea s-o facă în timp. Dar avea de gând să se însoare în conformitate cu rangul său.

Şi de ce oare simţea că era pe cale să piardă totul?

Când îi văzu expresia de suferinţă de pe chip, îi spuse:

– Ajunge, nu vreau să mai vorbesc despre căsătorie. Îi strânse mâna. Nu în seara asta.

Licărul din ochi ei se întoarse în semn de recunoştinţă.

– Despre ce vrei să vorbim atunci?

– Ei bine, dacă chiar trebuie să *vorbim*, o tachină el seducător, întorcându-se spre ea, atunci aş prefera să vorbim despre tine.

– Nu sunt aşa interesantă. Încercă să alunge autodeprecierea comentând mai departe: Poate ar trebui să discutăm despre pescuitul de somon, mai degrabă.

Râzând recunoscător pentru mica ei ironie care alungase umbrele negre care planaseră peste discuţia lor, se ridică în genunchi pentru a ajunge cu faţa în dreptul ei şi îşi trecu încet încheieturile degetelor peste obrajii ei.

Ochii ei se închiseră, de parcă atingerea lui duioasă era prea mult, iar inima începu să-i bată năvalnic. Era incredibil de sensibilă la mângâierile lui... Şi acele buze pline, rozalii, aşa dulci... Când îi luă bărbia între mâini şi-i ridică faţa înspre a lui, se desfăcură cu un oftat întretăiat atât de aţâţător, încât nu putu să reziste impulsului de a o săruta. Doar o atingere uşoară a buzelor, o mângâiere atât de delicată, care abia se simţea, însă inocenţa ei îl lăsă fără răsuflare.

– Miranda, eşti cea mai interesantă femeie pe care o cunosc, recunoscu el cu glas răguşit.

Ea făcu ochii mari şi se uită ciudat la el în timp ce-l muşcă de buză, cu reţinere, dar totodată desfrânat. O adorabilă combinaţie de contradicţii, asemenea femeii din spatele acelei priviri intense.

– De exemplu. Își trecu degetele peste marginea cămășii ei de noapte. Porți asta ca să seduci un bărbat.

– Nu port asta ca să te seduc, prostuțule. Un zâmbet îi apăru pe buze din pricina ridicolului spuselor lui. Asta port în fiecare seară când merg la culcare. Și îmi doream așa mult să te văd, încât nu m-am mai schimbat. Ridică din umeri. Și oricum am presupus că la un moment dat tot în pat voi sfârși, deci ce rost avea să mă mai schimb?

El încercă să-și rețină zâmbetul. Numai Miranda putea să sune logic spunând astfel de lucruri.

– Dacă ești obosită, nu te voi opri să mergi într-una dintre camerele de oaspeți, răspunse el, încercând să-și păstreze o expresie stoică pe chip și străduindu-se să-și dea seama de intențiile ei pentru restul nopții. Sau dacă vrei să mergi acasă pentru a te odihni în propriul tău pat.

O expresie sumbră se citi pentru o clipă pe chipul ei, de parcă se aștepta la acest răspuns. Închise ochii și încuviință.

– După cât ai petrecut în noaptea asta, înțeleg dacă...

El se întinse spre ea s-o sărute.

– Dar nu înainte de a te seduce. Un val de căldură necontrolată se simțea în vocea lui în timp ce adăugă: De mai multe ori, de fapt.

Ochii ei se ațintiră în ai lui, cu un amestec de mirare, incitare și dorință. El auzi surpriza din răsuflarea ei.

– Încă mă... dorești?

Vulnerabilitatea trădată de replica ei aproape că-i frânse inima. Dacă o mai dorea? Dumnezeule mare, nici nu știa ce simțea pentru ea. Trecea cu mult dincolo de dorință, către ceva ce abia putea cuprinde cu mintea. Ceva a cărui intensitate îl înspăimânta.

– Da, recunoscu el, cuprinzându-i fața cu palmele și atingându-i obrazul cu buzele. Foarte mult. Și îmi pare rău că trebuie să te corectez, recunoscu el îndepărtându-se de ea suficient încât s-o poată cuprinde cu privirea, făcând-o să roșească, dar te găsesc surprinzător de seducătoare în această cămașă de noapte. Trasă cu degetul curba gâtului ei, continuând între sâni și coborând spre pântecul ei, făcând-o să se cutremure. Pentru că știu cât de frumoasă ești pe sub ea, cu totul.

Ochii ei străluciră în lumina flăcărilor, ascunzând povești minunate, iar el simți acea imagine întipărindu-i-se în suflet.

– Deci pot rămâne?

– Dacă îți face plăcere.

Ea surâse.

– Îmi face mare plăcere.

Și lui la fel. Dar mai aveau ceva de rezolvat în acea noapte. Făcând abstracție de gelozia care îl gâtuia când se gândea la Robert și la sentimentele pe care ea le avea pentru fratele lui, trase aer în piept și spuse:

– Vreau să știu ceva.

Îi duse mâna la buze și-i supse delicat vârfurile degetelor. Avea gust de înghețată de vanilie, ceea ce îl făcea să-și dorească și mai mult.

– Îl iubești pe Robert, dar ai venit la mine. De ce?

– Nu-l iubesc pe Robert, mărturisi ea cu voce joasă. Am crezut că-l iubesc, dar nu era vorba despre iubire. Știu acum că a fost doar o pasiune și nimic mai mult.

– Și pe mine?

Când ea ezită să răspundă, îi atinse palma cu vârful limbii, iar ea se cutremură.

Răspunsul ei fu atât de brutal de onest, încât, atunci când îl rosti, simți cum taie în carnea lui vie, rănindu-l teribil:

– Nu mă pot abține.

– Nici eu, șopti el, apoi întinse mâna să-i desfacă părul.

Pulsul Mirandei se înteți sub privirea lui fierbinte, în timp ce-i dezlega funda și-i desfăcea încet părul. Închise ochii ca să se bucure de senzația tulburător de decadentă a degetelor lui alunecându-i printre șuvițe, desfăcând împletiturile, până când părul se revărsă într-un val dens pe umerii ei.

Când el se întinse după tivul cămășii de noapte și-l ridică încet, lăsându-i trupul expus în licăririle flăcărilor, ea își ridică brațele deasupra capului ca să-l ajute. Stătea nemișcată și-i permitea să se uite la ea, scăldată în lumina dulce. O adevărată lady din înalta societate ar fi fost pur și simplu jenată să se expună cu atâta îndrăzneală. Dar ea nu era o lady din înalta societate. Era pur și simplu Miranda. Și nu s-ar fi simțit niciodată jenată să stea așa în fața lui.

– Ești frumoasă, șopti el, în timp ce mâinile lui o mângâiau languros, de la tălpi până la gât și înapoi. O atingea de parcă ar fi descoperit-o atunci pentru prima oară, iar ea se cutremură. Cum de nu te-am

văzut până în acest sezon? murmură el, cu vârfurile degetelor trecându-i încet peste brațe, peste curba șoldurilor și a coapselor.

– Pentru că nu te uitai, șopti ea, simțindu-se cuprinsă de căldură.

– Dar acum, clar mă uit, o asigură el.

Miranda simțea furnicături pe unde o atingea el. Și, când gura lui coborî spre umărul ei gol, simți furnicăturile transformându-se într-o căldură lichidă. Senzația era încântătoare.

Îi dădu drumul și îngenunche în fața ei, cu mâinile mângâindu-i cu mișcări generoase șoldurile. Când îi depărtă cu delicatețe genunchii, mâinile ei încercară să-l prindă de umeri ca să-l oprească.

– Ce faci? șopti ea fără suflare, cu un tremur de neliniște în pântec.

– O să te sărut, îi spuse cu tandrețe, în timp ce-i dezmierda genunchii cu buzele.

Dumnezeule mare, voia s-o sărute *acolo!* Scutură din cap cu încăpățânare, cu mâinile prinzându-i cu putere umerii goi. Oh, nu, nu putea să...

– Eu nu, adică nu cred că vrei să...

Pudoarea îi înăbușea cuvintele.

– Dar vreau, o asigură el, mângâind-o în continuare cu buzele pe picior, acum urcând pe coapsa ei. Foarte tare. Ești adorabilă, Miranda, și vreau să te sărut peste tot!

Ea tremura incontrolabil. El își odihni capul în poala ei și privi în sus.

– N-o s-o fac dacă nu vrei, dar... Ochii lui albaștri se îmblânziră. De ce nu vrei, dulceață?

– E diferit ce-am făcut până acum, murmură ea. Era convinsă că fiecare femeie cu care fusese el până atunci știa exact cum să-i facă plăcere, dar ea nu avea habar. Frustrarea și gelozia se amestecară cu jena pe care o simțea și o făcură să roșească. Dacă te dezamăgesc?

– N-ai putea să mă dezamăgești niciodată, răspunse el cu vocea ciudat de răgușită.

Ea îl privi în ochi, dorindu-și cu disperare să îl creadă. Și totuși...

– Nu știu ce să fac.

– Te învăț eu, atunci.

– Dar tu... „Tu n-ai să mai petreci nici o altă noapte cu mine așa." Dar nu putea suporta să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Durerea era copleșitoare. Nu ești prea răbdător, observă ea, nevrând să strice farmecul nopții dând glas unor adevăruri care ar fi fost

mai bine să rămână nerostite. În fond, răsăritul avea să sosească în curând și urma să aducă totul la lumină.

– Ai încredere în mine, dulceață. Își mută gura pe coapsa ei, continuându-și drumul către punctul din care pulsa acea durere încântătoare. Sunt foarte... O sărută mai sus pe interiorul coapsei. Foarte... Trasă cu vârful limbii o linie de-a lungul zonei dintre pelvis și coapsă. Răbdător.

Buzele lui o găsiră, și ea icni. Un tremur de nervozitate și de excitare i se răspândi în corp, făcând-o să-și piardă suflul din pricina acelui sărut intim care o făcea să se simtă ca traversată de curent electric prin tot corpul, de la vârfurile degetelor de la picioare până la ultimul fir de păr din cap. Această apropiere scandaloasă și irezistibilă făcea ca lucrurile pe care le experimentaseră cu o noapte înainte să pălească prin comparație, dar tot nu-și putea înfrâna neliniștea.

Însă, cum buzele lui continuară s-o sărute delicat, toate incertitudinile ei se risipiră, și îi întâmpină liniștită gura cu un suspin ușor. Ce făcea el cu ea era absolut divin! Și, judecând după sunetele pe care le scotea, îi și plăcea. Foarte mult.

– Sebastian, șopti ea.

Mâinile ei, care îi împinseseră umerii ca să-l țină la distanță, acum îl strângeau ușor pentru a-l încuraja. Niciodată, în nici una dintre fanteziile ei despre ce făceau femeile și bărbații împreună, despre cum își ofereau plăcere folosindu-se de propriile trupuri, nu și-ar fi imaginat ceva așa decadent. Acest nou stil de sărut îi făcea tot corpul să tremure și să se zguduie, așa că se lăsă moale pe fotoliu.

– Ești delicioasă, murmură el printre sărutări. Și extrem de gustoasă, ca glazura de pe tort.

Mintea ei cuprinsă de ceața excitării abia dacă putea înțelege...

– Glazură?

El o linse, cu limba pătrunzându-i și mai adânc între falduri.

Șoldurile ei se arcuiră în față.

– Sebastian!

Dar el se mulțumi să chicotească, refuzând să oprească această tortură delicată, iar mâinile lui îi țineau picioarele desfăcute în vreme ce el continua s-o lingă în spirale. Ea închise ochii, și toată existența îi dispăru, până când nu mai rămase decât căldura gurii lui pe ea, limba lui care făcea cercuri din ce în ce mai adânci și mai lente.

– Oh, cum se simte.... Îmi place..., gâfâi ea. Este...

Rămasă fără glas, gemu când limba lui plonjă și mai adânc și îi trimise acel chin delicios dintre coapse până la vârfurile degetelor de la picioare. Era pur și simplu minunat!

Dorința pentru el ardea în ea, crescând din pricina sunetelor pe care gura lui le făcea. Nu putea să se abțină să geamă și să scoată mici sunete de plăcere, nu când dorința pulsa în ea așa puternic, încât aproape că nu mai putea respira din pricina gâfâielilor accelerate; nu mai putea sta nemișcată în fotoliu, așa că începu să-și împingă corpul spre gura lui.

Buzele lui găsiră mugurul ascuns în faldurile ei, îl înconjurară și supseră...

Senzația aceea delicată o cuprinse cu totul. Rămase fără aer.

El supse din nou, mai lung și mai puternic, iar plăcerea o traversă, încremenind-o. Corpul i se arcui, și apoi eliberarea fu atât de violentă, încât țipă. Complet neajutorată, se prăbuși pe fotoliu, cu corpul cutremurându-i-se la fiecare undă pulsatilă de plăcere care o traversa.

El își odihni obrazul pe coapsa ei, în vreme ce ea își recăpăta treptat suflul. Nu avu putere decât să-i mângâie cu recunoștință obrazul, în timp ce în sufletul ei simțea cum înflorea fierbinte iubirea pentru el, cuprinzând-o cu totul. Dacă faptul de-a i se oferi în acea seară era ultima ei ocazie de a-i arăta cât de mult însemna pentru ea, cât de profunde îi erau sentimentele pentru el, atunci avea s-o facă. N-ar fi suportat să nu.

– Sebastian, rosti ea molatic, în timp ce simțea lacrimi fierbinți în spatele pleoapelor, fă dragoste cu mine.

– Tot ce-ți dorești tu, dulceață.

O ridică de pe fotoliu și îi coborî trupul topit pe parchet, lângă el.

O întinse pe spate, pe covorul gros, în fața focului din șemineu, și se depărtă doar cât să-și dea jos pantalonii, apoi o acoperi cu trupul lui gol și-i desfăcu delicat picioarele. Ea se crispă în momentul în care el se afundă în ea, aducându-și aminte de durerea de cu o noapte în urmă, dar mădularul lui alunecă mătăsos în ea, într-o mișcare adâncă, prelungă. De data aceasta, nu mai era nici o durere, ci doar senzația minunată de a fi umplută de căldura și de forța lui, în timp ce trupul ei se lărgea pentru a-l primi. Iar, de această dată, când el începu mângâierile dinăuntrul ei, ea gemu într-o stare de abandon complet.

– Miranda, îi șopti el la ureche, atent să n-o strivească, deși ea îl înconjurase cu brațele și cu picioarele și-l trăgea mai aproape. Mă simt așa bine în tine, nici nu ai idee cât de mult.

O, dar ea știa, pentru că, dacă el simțea măcar jumătate din plăcerea pe care trupul lui i-o oferea ei, atunci era ceva dumnezeiesc. Și nu-și dorea să revină niciodată pe pământ.

– Așa fierbinte și strâmtă, murmură el. Ea se mișcă într-un du-te-vino sub el, iar el râse de plăcere. Și incredibil de doritoare...

Ea râse bucuroasă, incapabilă să se oprească. Sebastian făcea dragoste cu ea, iar ea voia să rețină fiecare detaliu al acelui moment... mirosul moscat al corpurilor lor unite, tremurul mușchilor lui puternici sub vârfurile degetelor ei, gemetele masculine pe care le lăsa să i se scurgă în ureche de fiecare dată când plonja adânc în ea și îi făcea faldurile sexului să îi tremure înconjurându-l.

Dar ea voia mai mult. Voia să găsească o cale de a întipări totul în ea, ca să-l poată duce cu ea după ceasul răsăritului.

– Învață-mă ceva nou, șopti ea, mângâindu-i obrazul. Ceva aparte.

El se opri și se uită la ea, cu ochii lui albaștri întunecați de plăcere, cercetându-i fața luminată de flăcările din șemineu.

– Bine. O sărută în palmă. Ceva aparte.

Fără să se retragă din căldura ei, o înconjură cu brațele și se răsuci pe spate, aducând-o deasupra lui. Surprinsă de mișcarea rapidă, ea îl încălecă, cu mădularul lui încă în ea.

Se uită lung la el, iar buzele i se deschiseră de surprindere.

Ea surâse în vreme ce începea să conștientizeze de ce era specială această poziție, în care își puteau oferi plăcere reciproc. Cu un râset fericit, începu să se miște, mai întâi doar în mici spirale de probă cu șoldurile, care îl făcură să geamă încet de plăcere, apoi cu mișcări mai puternice, care îl făcură să-i pună mâinile pe șolduri ca s-o domolească. Vârându-și picioarele sub ea ca să aibă o bază de susținere mai bună, se ridica și cobora pe lungimea lui tare, într-o alunecare mătăsoasă care aproape că-l scoase din ea, doar ca să plonjeze apoi iar și să-l îngroape în căldura ei.

Își lăsă capul pe spate cu bucurie și își puse mâinile pe pieptul lui, strângând cu degetele mușchii tari. Ce poziție minunată! Bătăile inimii lui sub degetele ei, bărbăția lui care pulsa între picioarele ei... Oh, își dorea să fie senzuală, destrăbălată, minunată, și toate astea numai pentru el. Nu mai era nici urmă de ezitare acum, doar

frumusețea de a tachina cu trupul său și de a fi tachinată. Nu urmărea să-și satisfacă nevoia de eliberare, ci s-o sporească.

El își întinse brațele, ridicându-și trunchiul până ajunse să o sărute.

– Hai, dulceață, îi spuse într-o șoaptă fierbinte, în timp ce șoldurile sale continuau să se ridice și să se rotească sub ea. Vreau să te văd învăluită în plăcere.

Cuvintele lui născură în ea o adevărată cascadă, vărsându-se în mii de șuvoaie care o traversară și o aprinseră. Cu un strigăt surd de dorință, începu să-l călărească înnebunită. Fiecare implântare era plăcere pură și lăcomie, înfometată și solicitantă, iar ea galopa cu furie către eliberarea care avea să vină...

Și se făcu fărâme. Își dădu capul pe spate și îi strigă numele în vreme ce valul eliberării o lua cu el, doar ca să mai geamă încă o dată când îl simți cum se înfige mai adânc în ea și-și rotește șoldurile pentru a-i prelungi momentul. Mușchii ei zvâcniră în jurul bărbăției lui încă tari, în vreme ce trupul ei îl mulgea pe al lui pentru a simți fiecare pulsație de plăcere cotropitoare.

El o pătrunse cu asemenea putere, încât o făcu să salte. Se agăță de el, disperată să-și unească sufletul cu al lui, disperată ca el să simtă cât de mult îl iubea. O a doua eliberare o cuprinse, cu un al doilea strigăt de abandonare care îi sfâșie gâtul. Apoi, el i se alătură, alunecând afară din căldura ei pentru a-și trăi propria eliberare o fracțiune de secundă mai târziu.

Căzu pe covor, iar ea se prăbuși la pieptul lui, complet epuizată și pe de-a-ntregul satisfăcută. Pentru o clipă, nu putu să respire, nu din pricina extenuării, ci din cauza emoțiilor copleșitoare dinăuntrul ei. O învăluiau, o făceau să zboare, iar inima îi bătea nebunește.

Când își recăpătă suflul, deschise ochii. Era iar pe spate, Sebastian stătea deasupra ei, ca și când nici el nu și-ar fi dorit ca acel moment să se termine. Țintuind-o sub el, o privi cu intensitate. Ochii îi erau strălucitori, iar buzele îi erau despărțite, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu găsea cuvintele potrivite. Pentru câteva clipe bune, rămaseră așa, singurul sunet fiind bătaia inimilor lor. Apoi, un hohot de plâns țâșni dinspre ea.

– O, Dumnezeule, Miranda, șopti el duios, retrăgându-se și întorcând-o în brațe ca să-i poată cuprinde îngrijorat fața cu mâinile, în timp ce ea plângea tăcută. Vina îi întuneca chipul. Te-am rănit.

Îi sărută cu delicateţe buzele şi obrajii, de parcă ar fi încercat să ia toată durerea asupra lui.

– Îmi pare aşa rău...

– Nu m-ai rănit.

Ea îşi ţinu ochii închişi, dar nu reuşi să pună capăt lacrimilor, nemaiputând să zăgăzuiască torentul de emoţii care se revărsa în ea. Inima ei pur şi simplu nu fusese pregătită pentru el, pentru exaltarea fericită pe care o aduceau momentele în care era cu el. Şi pentru acea spaimă teribilă.

– Ai fost minunat.

El îi sărută lacrimile, dar grija pentru ea era încă palpabilă.

– Atunci, ce este? Spune-mi.

Ea clătină din cap, simţindu-se din nou ruşinată şi înroşindu-se în obraji.

– Sunt o prostuţă, atâta tot, şopti ea. Îşi îngropă faţa în umărul lui, ca să se ascundă de el, de teamă că el ar putea vedea adevărul... şi anume, că îl iubea, în ciuda faptului că ştia că dragostea ei nu-şi putea găsi răspuns în el. Nu eram pregătită pentru aşa ceva.

– Eşti sigură că asta e tot? O luă în braţe şi o trase protector la pieptul lui. Tremuri.

– Mi-e frig, minţi ea, incapabilă să-i spună adevărul.

Chiar şi acum, cu mirosul lui masculin imprimat pe tot corpul ei şi cu plăcerea fizică pe care i-o dăruise dăinuind înăuntrul ei, nu se putea convinge să spună acele cuvinte.

– Ce pot să fac ca să te ajut?

El îşi trecu buzele fierbinţi peste fruntea ei, iar gestul lui tandru o făcu să plângă din nou. Ea îi atinse obrazul, încercând să facă abstracţie de incredibila dezolare care îi strângea inima ca într-o gheară.

– Să mă duci în pat? O să mă încălzesc în aşternuturi.

El o luă în braţe şi o ridică.

– Nu pleci nicăieri în noaptea asta, îi spuse încet, dar ferm în timp ce o purta spre dormitor. Stai toată noaptea aici, ne-am înţeles?

– Nu pot, şopti ea cu regret, odihnindu-şi obrazul pe umărul lui. Trebuie să mă întorc la reşedinţa Audley înainte ca servitorii să se trezească şi să observe că nu sunt acolo.

– O să fie suficient timp să te duci acasă. Murmură posesiv la tâmpla ei: Dar vreau să te prindă răsăritul în braţele mele, Rose.

Rose. Se încălzi de iubire. Pentru prima oară, îi folosise porecla nu ca s-o ia peste picior, nici ca s-o seducă, ci cu afecţiune, iar inima

ei bătu așa tare, încât simți o durere în piept. Se lăsă pe umărul lui, nedorindu-și să-l părăsească. Nu în seara asta, nu mâine...

Trăgând cuvertura cu o mână, el o așeză pe pat. Se aplecă peste ea și o sărută, iar buzele îi adăstară la colțul gurii ei, promițându-i și mai multă plăcere până la sfârșitul nopții.

– Sebastian? întrebă ea șoptit.

– Hmm? Îi sărută ceafa, în timp ce se întindea și el lângă ea, și trase pătura peste ei, ea fiind cuibărită cu spatele la el, lângă trupul lui masiv. Ar trebui să fii fericit.

– Sunt, murmură el, iar mâna îi mângâie posesiv șoldul. Foarte fericit.

– Nu, adică vreau să spun... Sorbi o gură mare de aer și șopti: Te iubesc și vreau să fii fericit.

Îl simți încordându-se în spatele ei, deși trupul nu i se mișcă deloc. Brațele își păstrară îmbrățișarea sigură, buzele i se odihneau mai departe pe ceafa ei, dar ea simți schimbarea din el – atât de bine îl cunoștea.

– Nu mă aștept să simți la fel, murmură ea, sperând că, dacă avea să continue să vorbească, nu avea să i se frângă inima din cauza tăcerii care venea dinspre el. Știu că tu nu mă iubești, dar...

Vocea i se frânse.

Încet, el o întoarse spre el, ca s-o poată privi. Expresia lui era imposibil de descifrat, în penumbră, dar ochii lui strălucitori erau asemenea tăciunilor din șemineu în vreme ce îi cercetau chipul. Pentru un moment lung și dureros, nici unul din ei nu se mișcă, singurul sunet fiind bătăile inimii ei și sângele care îi năvălea în urechi. Își ținu răsuflarea. Făcuse o mare greșeală! Cât de fraieră fusese să-i spună lui...

Apoi el își coborî capul și o sărută cu tandrețe, afecțiune și delicatețe. Nu o mai sărutase așa niciodată, iar inima ei prostuță nu știa dacă ar trebui să salte de fericire sau să se sfărâme de disperare.

– Nimeni nu a... vreodată... nici măcar o singură dată..., murmură el, iar ea putu să-i simtă gustul surprizei pe buze.

El se îndepărtă suficient de mult încât să-i poată mângâia buzele cu vârfurile degetelor, afectuos, de parcă nu și-ar fi permis să creadă că ea chiar rostise acele cuvinte. Apoi, îi surâse ștrengărește – un zâmbet de pură încântare, unul care îi topi toate grijile și le înlocui cu căldură. Și cu speranță.

Îi cuprinse fața în mâini și îi mângâie languros gura cu buzele.

– Mă faci fericit, draga mea Rose.

Inima ei învie, de această dată știind că nu avea de ce să-și facă griji cum că ar fi pe locul doi, după Lady Jane sau alte lady din înalta societate de pe lista lui. Acum, putea să-l iubească liber și deschis, iar el avea să înțeleagă că ea ar fi o soție la fel de potrivită pentru el ca oricare lady din lumea bună. Ba chiar mai potrivită, pentru că ea îl iubea cu adevărat pe el, pe bărbatul din spatele titlului nobiliar.

– Nici măcar nu știi cât de specială ești pentru mine, nu-i așa? Mâinile lui îi dezmierdau iubitoare corpul. Și chiar ești specială pentru mine, Miranda. Mai mult decât îți dai seama.

Cât el continuă s-o sărute și s-o mângâie, ea își închise ochii pentru a opri un nou val de lacrimi. Inima îi era atât de plină de iubire pentru el, încât ardea cu un amestec de durere și plăcere care amenința s-o consume.

– Atunci, arată-mi, șopti ea.

El îi murmură numele și se aplecă asupra ei pentru a face dragoste cu ea, iar lumea din jurul lor pieri, până când nu mai existau decât ei doi. Ritmurile inimilor lor anunțau o nouă bucurie în ea, precum bătăile unor tobe tribale, iar ea se agăță de el, căci nu voia să-i mai dea vreodată drumul.

Capitolul 14

Sebastian deschise ochii și surâse. Miranda era tot în pat.

Soarele dimineții se revărsa în cameră filtrat de draperii, dar suficient de strălucitor încât să se bucure de vederea trupului ei gol lângă el, întins cu spatele la el, pe o parte, cu părul ei blond-roșcat acoperind perna. Micuța de ea era extenuată, iar vinovatul era el, pentru că în toiul nopții o ațâțase iar, pentru a repeta acea nouă figură pe care el o învățase. De data aceea, slavă cerurilor, fără lacrimi, ci doar cu strigăte de pasiune. Nu credea că ar fi rezistat să-i mai plângă o dată în brațe.

Îi zâmbi lângă tâmplă. Noaptea trecută fusese un șir de surprize, din momentul în care intrase în cameră și o găsise acolo așteptându-l și până în clipa când ea recunoscuse cu seninătate că îl iubea.

Îl iubea... Dumnezeule mare! Încă nu-i venea să creadă. Nu numai că avusese curajul să rostească acele cuvinte, dar putea să simtă gustul acelei declarații în săruturile ei și în vulnerabilitatea ei față de el. Nici o femeie nu-i spusese vreodată asta, nici o femeie nu făcuse dragoste cu el cu atâta dăruire.

Pe de altă parte, nici nu exista vreo altă femeie precum Miranda.

Nu știa ce urma să facă în ceea ce o privea sau care îi erau cu adevărat sentimentele față de ea. Voia să fie egoist, să nu se gândească la viitor. În acel moment, în care ea dormea lângă el, toată caldă și delicios de răvășită de voluptățile nocturne, mirosind înnebunitor a trandafiri și a sex, el era împăcat. Era fericit, mai fericit decât fusese vreodată în viața lui. Și nu voia să se gândească la lumea de dincolo de dormitor.

Ea se răsuci în somn și se apropie până când fundul i se cuibări în șoldurile lui. Strecurându-și brațele în jurul ei, el îi surâse în păr, în vreme ce ea se trezi cu un oftat prelung de plăcere.

– Sebastian, șopti ea, întorcându-se pe spate, cu corpul cald și toropit de somn.

– Bună dimineața, Rose, murmură el.

Apoi, se aplecă deasupra ei și fu răsplătit cu vederea sânilor ei minunați în lumina dimineții. Își coborî capul și-i sărută un sfârc trandafiriu.

– Da, șopti ea, bună dimineața. Cu ochii încă închiși, dar lunecând de pe marginea viselor, ea inspiră lung și își arcui spatele spre el. O dimineață foarte bună...

El chicoti ușor. Neputându-se abține să nu profite de această mică plăcere pe care ea o oferea cu generozitate, îi luă sfârcul între buze și începu să i-l sugă încet. Închise ochii și savură acel moment tăcut în care ea încă îi aparținea întru totul.

Corpul ei cedă, până când era deja complet excitată și gâfâia ușor. Dacă sfârcul tare de pe limba lui era un indiciu, însemna că deja tânjea să-l aibă înăuntrul ei. Bun. Pentru că intenționa să mai facă o dată dragoste cu ea înainte s-o lase să plece din patul lui.

Reușind cu greu să-și desprindă buzele de sânul ei, își înălță capul și îi șopti numele. Ea deschise ochii, și fericirea pe care el o văzu în adâncimile verzi îi tăie răsuflarea.

O, da, îl iubea. Și, dacă nu era atent, avea să-l facă și pe el s-o iubească.

Vârfurile degetelor ei alunecară pe obrazul lui.

– Te trezești des așa dimineața?

– Nu. Îi atinse buzele cu ale lui și zâmbi larg. Dar, lângă tine, e modalitatea de trezire preferată.

– Dar nu te-ai mai trezit niciodată lângă mine.

El o tachină cu vorbele ei de la operă:

– Asta o face preferata mea.

Ea scăpă un râset zglobiu, apoi își mușcă buza cu o urmă de seducție inocentă care făcu inima lui să tresalte.

– Și a mea. Își afundă degetele în părul lui și întoarse capul să se uite pe fereastră. S-au ivit zorile, șopti ea. Fericirea se scurse de pe chipul ei, și el simți asta ca un pumn în stomac. Ar fi trebuit să plec acum câteva ore.

El o sărută pe gât ca s-o distragă și îi simți pulsul pe buze. Sfinte mare, femeia era insațiabilă, dar tot așa era și el în preajma ei.

– Te duc mai târziu acasă.

Deși mintea lui se gândea deja la feluri în care ar putea-o ține în patul lui toată ziua. Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Și ce scuză vom oferi pentru absența mea de la reședința Audley când mă va căuta mama ta?

El își plecă ușor capul ca să-i mai sărute o dată sânii.

– Îi vom spune că fiul ei cel mare este un depravat notoriu. Îi luă sfârcul în gură și îl molfăi între dinți până când un tremur de excitare o puse stăpânire pe ea. Și te-a ținut legată în patul lui toată noaptea și a profitat insațiabil de tine până când i-ai implorat mila.

– O, deci adevărul, răspunse ea sec.

El râse, frecându-și ușor bărbia de sânul ei și savurând mica senzație a bărbii lui pe pielea ei fină. Nu-și putea aminti când râsese ultima oară așa mult în pat cu o femeie, dacă se întâmplase vreodată. Era o surpriză continuă...

Ușa se trânti de perete, și Quinton năvăli în cameră.

– M-am gândit să mă duc la Tattersall's azi și... Se opri și făcu ochii mari. Dumnezeule, îmi cer scuze, am crezut că ești deja singur. O să... Se întoarse fulgerător spre ușă, apoi se opri. Și privi înapoi. Uimirea îi întunecă fața. Miranda?

Ea scoase un mic țipăt de rușine și-și trase cuvertura peste cap.

– Ieși, porunci Sebastian, furia fierbându-i în sânge.

– Dar... dar..., se bâlbâi Quinton, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Miranda?!

– Ieși dracului odată!

Ușa se închise cu o bufnitură, iar Sebastian luă o gură mare de aer ca să-și poată reveni. Trase cuvertura, găsind-o pe Miranda cu fața acoperită de mâini. Tremura violent.

– O să fie în regulă, spuse el cât mai delicat și liniștitor. E doar Quinn. O să am eu grijă de el.

– Ce ne facem?

Vocea ei era o șoaptă chinuită printre degete, sfâșiindu-i inima. În umilirea ei, era incapabilă să deschidă ochii și să-l privească.

– O să-i explic totul și o să-l pun să jure că va păstra secretul.

Și, dacă asta nu avea să funcționeze, avea să... să îi arunce leșul în Tamisa.

– E Quinn, n-ar face niciodată ceva care să te rănească.

– E Quinn! zise ea și se sufocă de disperare, pentru că îi știa prea bine frații. Când a fost în stare să păstreze un secret?

– O să fie de-acum încolo, spuse el cu încredere. Rămâi aici, mă întorc imediat.

Se dădu jos din pat și-și luă la repezeală pantalonii pe el. Când se uită la ea, în timp ce mergea spre ușă, văzu că-și trăsese iar cuvertura peste cap. Văzând-o așa, simți cum i se strânge pieptul, dându-și seama de durerea umilinței ei. Și asta nu făcu decât să-i alimenteze furia în timp ce gonea după fratele său.

– Quinton! tună el, alergând pe scări.

Îl găsi pe fratele său mezin în holul de la intrare, la câțiva pași de ușa pe care ar fi evadat. Îl luă de braț și îl trase înapoi înăuntru. Furia clocotea în el... furie că fratele său dăduse buzna la el în cameră și îi găsise așa împreună, furie pe el însuși pentru că fusese atât de absorbit de Miranda încât nu mai încuiase ușa...

– Nu ai văzut nimic, îl amenință Sebastian printre dinți, ținându-l de lavalieră.

– Dar, Seb... Miranda? Quinn se holba la el, clipind confuz și surprins. De când... adică, vreau să spun... În stupoarea lui, se bâlbâia. Pentru numele lui Dumnezeu! Am crescut toți împreună. S-a jucat la noi, în camera copiilor, până când a împlinit doisprezece ani.

– Nu mai are doisprezece ani, i-o tăie Sebastian.

Dumnezeule, nici unul dintre frații săi nu conștientiza că era o femeie în toată firea?

– În mod evident.

Îl strânse și mai tare de guler pe Quinn.

– Nu e treaba ta, și nu merită să fie compromisă. Dacă spui cuiva vreun cuvânt, dacă află mama sau Josie, Dumnezeu mi-e martor, Quinn, te leg între doi pomi în Hyde Park și...

– Nu le voi spune nimic, promise el, iar Sebastian îi dădu drumul. Doamne, Seb, n-aș spune nimic care să-i facă rău. Sau ție. Știi asta. Quinn se scutură, își aranjă lavaliera, pufnind supărat că Sebastian gândea așa despre el. Îmi place Miranda.

Sebastian expiră cu putere, iar umerii i se lăsară, pe măsură ce sentimentele față de ea îl copleșeau.

– Și mie.

Quinton rânji.

– În mod evident.

Cu un geamăt sălbatic, Sebastian îl împinse în zid.

– N-a fost niciodată aici și tu n-ai văzut nimic, rosti el amenințător. Ai înțeles?

– Nu a fost aici, repetă solemn Quinn, știind că nu era cazul să-l mai ia peste picior pe Sebastian dacă ținea la viața lui. Și n-am văzut nimic.

Sebastian făcu un pas în spate și răsuflă adânc gândindu-se ce urma să-i spună Mirandei. Probabil era împietrită de rușine. Și înnebunită că reputația ei avea să fie compromisă. Să fii descoperit așa...

Robert ieși din sufragerie și îi dădu un cot în coaste lui Quinn.

– Ce *nu* ai văzut?

– Că Seb se culcă cu Miranda, răspunse automat Quinn.

Robert clipi confuz.

– Hodgkins?

Privirea furioasă a lui Sebastian pendula frenetic între cei doi frați, neștiind pe care să-l omoare primul.

– Nici măcar un cuvânt, m-ați înțeles? amenință el, abia fiind în stare să-și controleze furia, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Amândoi! Nici un cuvânt nimănui despre asta.

– *Hodgkins?!* repetă Robert înmărmurit.

Sebastian își dădu ochii peste cap, în acel moment dorindu-și mai mult ca oricând să fi fost singurul fiu.

– E o femeie bună și blândă, care nu merită să sufere din cauza mea. Singura greșeală pe care a făcut-o a fost să aibă încredere în mine, când eu vă am pe voi doi drept frați.

Știind cum se acoperiseră unul pe altul în trecut în privința femeilor, Sebastian se rugă să poată avea încredere în ei că aveau să mai facă asta o dată. Dar, ca să fie sigur, îl împinse pe Quinn în umăr, iar fratele lui se retrase înspre zid.

– Nici măcar un singur cuvânt. Nimănui! Dacă suferă din pricina voastră...

– Dar credeam că îți cauți o soție, îl întrerupse Robert, tot uimit.

– Așa e. O durere puternică îi înjunghie pieptul când rosti cuvintele, trădarea de necontestat față de Miranda tăind în carne vie. Asta nu s-a schimbat.

Robert se încruntă.

– Așadar, te însori cu Miranda?

Quinn rânji.

– Mama o să leșine când o să afle.

– N-o să afle nimic, ai înțeles? spuse Sebastian acoperindu-și fața cu mâna, de parcă ar fi vrut să-și ascundă sentimentele de pe chip.

Sau vina care amenința să-l copleșească. Greutatea titlului ducal i se prăbuși la loc pe umeri, care se încovoiară sub povara zdrobitoare. Mai rău era că, pentru câteva ore neprețuite, gustase fericirea, iar acum știa cât de goală avea să-i fie viața fără ea.

Robert scutură din cap, vizibil îngrijorat.

– Dar Miranda...

– Nu mă însor cu Miranda, rosti cu ciudă, simțind furia și vina pulsând în el. Oare de ce nu încetau să mai pomenească despre Miranda și despre căsătorie?

– Miranda știe? insistă Quinn.

– Nu e treaba ta, mârâi el, simțind gelozie la adresa lui Quinn, pe lângă ghemul de frustrări care deja îl sufoca. Și amândoi veți uita acest episod. Le aruncă o privire criminală amândurora. Mă voi căsători cu fiica unui pair, așa cum am intenționat de la bun început. Miranda nu are nimic de-a face cu această decizie. N-a avut și n-o să aibă, indiferent de ceea ce s-a întâmplat între noi doi.

Chiar dacă îl făcea fericit. Sau îl iubea mai mult decât îl iubise orice altă femeie. Chiar dacă știa că nu avea să se mai bucure vreodată de acea liniște, acel confort pe care îl trăise în brațele ei.

Era nepoata orfană a doi dintre arendașii lui. De fapt, nu era mai sus ca poziție socială decât o slujnică într-un han, decât o vânzătoare într-o prăvălie sau decât o cusătoreasă... Tatăl lui n-ar fi acceptat-o niciodată ca ducesă.

Mai spuse o dată, mai degrabă pentru a se convinge pe el decât pe frații săi:

– Niciodată.

Quinn repetă enervant:

– Miranda știe?

Robert răspunse sumbru, cu un semn din cap spre scări.

– Știe acum.

Sebastian se întoarse și se uită în sus spre Miranda, care stătea în capătul scărilor, purtând același pardesiu lung pe care îl avusese cu două seri în urmă, acoperită de la gât în jos. Doar părul ei lăsat liber pe umeri, într-o cascadă de bucle blonde-roșcate ce îi amintea de felul în care el o găsise când se trezise în acea dimineață, atât de dulce și de iubitoare. Atât de fericită.

Rămase fără răsuflare văzând durerea ei. Chiar și așa la distanță cum era, putu să-i vadă ochii verzi strălucind de lacrimi de suferință

în vreme ce îi urmărea pe cei trei frați. Expresia de trădare de pe chipul ei îl devastă.

– Miranda. Vocea lui era un șuier de regret. N-am vrut să spun...

Ea se întoarse și fugi.

Cu sufletul sfâșiat de remușcări, Sebastian se grăbi în sus pe scări după ea, găsind-o în salonul lui. Mâinile îi tremurau cumplit în vreme ce își strângea părul și îl lega cu funda verde pe care el i-o dăduse jos în timpul nopții. Lacrimi îi alunecau pe obraji, chiar dacă se întorsese cu spatele la el. Inima lui se frânse văzând-o cum încerca să se adune ca să poată fugi din casă. Și de el.

– Miranda, rosti el încet, traversând camera și prinzând-o de umeri. Vederea suferinței ei îi strivi inima. Te rog, ascultă-mă...

Ea se smuci și se duse în cealaltă parte a camerei. Instinctiv, Sebastian știu că nu era cazul s-o urmeze.

– Ai spus că sunt aparte, șopti ea, neputând să ridice glasul printre lacrimi, deși el știa că merita să fie ocărât în gura mare. Știu că nu e iubire, dar... Se înecă într-un suspin, iar sunetul îl seceră. Nu mi-am imaginat niciodată că asta voiai să spui.

El rosti spășit, simțindu-se vinovat de acuzațiile ei:

– Nu asta am vrut să spun.

Ea se întoarse spre el, țintuindu-l cu ochii în care înotau lacrimi de furie.

– Mesajul sau felul în care ai spus-o, Sebastian?

Ochii li se întâlniră, iar el observă durerea din străfundul lor, detestându-se pentru că vinovatul era el. Își trecu frustrat o mână prin păr, abținându-se să se ducă spre ea.

– Ce vrei de la mine, Miranda? Umerii i se lăsară învinși în fața incredibilei poveri care îi era propria viață. Sau iubirea ei. Orice ar fi, nu-ți pot da.

Nimic nu se schimbase pentru el, oricât de mult îi plăcuse să fie împreună cu ea. Indiferent de cât de multă pace găsise în brațele ei, de câtă fericire îi oferiseră zâmbetele ei însoțite de râs. Era în continuare duce și nu era liber să se căsătorească cu cine își dorea.

– Eu te vreau pe tine, Sebastian, șopti ea fără suflare.

Cuvintele ei șoptite se prăvăliră peste el cu un amestec de durere și plăcere atât de intens, încât rămase fără suflu. În acel moment, văzu toată iubirea, toată fericirea pe care soarta i le plimba ispititor prin fața ochilor, toate întruchipate de acea femeie încăpățânată,

cu părul blond-roșcat răvășit și cu pistrui. Doar ca să i le smulgă de sub nas. Nedreptatea era imposibil de suportat.

– Nu-ți pot da asta, repetă el sufocându-se.

– Nici măcar acum? șopti ea, iar durerea din vocea ei era sfâșietoare. Nici după noaptea trecută și după tot ce am trăit împreună?

Blestemându-se în sinea lui, recunoscu șoptit:

– Nici măcar acum.

Ea tresări violent, de parcă ar fi lovit-o, ciopârțind ce mai rămăsese din inima lui.

– Dar nu te căsătorești cu Lady Jane, șopti ea, clipind des ca să oprească lacrimile. Mi-ai spus azi-noapte că...

Vocea i se stinse, în vreme ce revelația adevărului îi pătrundea treptat în minte, iar el urmărea cum spiritul ei luptător se lasă învins, furându-i energia și vivacitatea pe care le aprecia așa mult la ea. Se transformă în fața ochilor lui din femeia frumoasă care dorea să experimenteze totul în viață într-o umbră palidă a ceea ce fusese. Nu urâse niciodată mai tare titlul nobiliar și nu se urâse pe sine mai mult ca în acel moment.

– Deci nu e vorba că n-o preferai pe Jane, șopti ea, atât de încet încât abia putu s-o audă, dar inima lui simți fiecare cuvânt ca pe o rană de cuțit. Pur și simplu, nu mă vrei pe mine.

– Nu e așa, explodă el, furios și îndurerat, și tu știi asta.

Fir-ar să fie! Fusese pus într-o situație imposibilă. Oare ea nu vedea asta? Ce își dorea ea ca el să facă: să-și lase deoparte toate obligațiile față de familia lui și să se căsătorească egoist cu femeia pe care și-o dorea, în loc să aleagă una care ar fi cea mai bună pentru ducat? Nu era suficient că trebuia să poarte cu el vina pe care o simțea că nu fusese lângă tatăl lui când acesta murise? Sau voia să-l bântuie și ea, amintindu-i mereu de fericirea și de iubirea pe care le pierduse odată cu ea?

Mai făcuse o dată greșeala de a alege o femeie mai presus de familia lui, iar asta îl costase ultima șansă de a vorbi cu tatăl său. Nu avea să mai pună niciodată o femeie mai presus de familia lui. Ori cât de mult ar fi iubit-o.

– M-aș căsători cu tine dacă aș putea, Miranda. Confesiunea cu voce joasă îi ieși cu atât de multă durere, încât pe fața lui apăru o grimasă. Ți-aș dărui un cămin, o familie și mi-aș petrece restul zilelor răsfățându-te. Dar nu am libertatea de a mă căsători cu tine, știi

asta. Chiar dinainte să plecăm de la Islingham, știai că nu trebuie să-mi găsesc pur și simplu o soție, ci o ducesă.

– Dar îți trebuie cineva care să te facă fericit, șopti ea printre lacrimi. Mai mult decât orice, îmi doresc să te fac fericit.

Se sufocă, iar cuvintele i se transformară într-un hohot.

– Fericirea mea nu este responsabilitatea ta, Miranda. Și a nimănui altcuiva. Vocea lui era blândă, ca să compenseze duritatea cuvintelor, dar trebuia s-o facă să înțeleagă cât de inutile erau sentimentele ei față de el, chiar dacă erau animate de cele mai bune intenții. Vrei să ajuți oamenii, iar asta e ceva altruist și minunat. Dar nu poți să ne salvezi pe toți, la fel cum n-ai putut să-ți salvezi părinții. Unii dintre noi nu pot fi ajutați, așa că trebuie să ne lași. Făcu o pauză, susținându-i privirea, în timp ce durerea adevărului i se întipărea pe chip. Va trebui să *mă* lași.

Ea se uită lung la el, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, iar el văzu cum ultimele fărâme de speranță o părăseau. Ochii ei înlăcrimați priviră în jos, nemaiputând să îndure privirea lui nici măcar o clipă. Își șterse lacrimile cu mâna. Durerea din el era de nesuportat. Pentru numele lui Dumnezeu, detesta s-o vadă plângând! Cu fiecare lacrimă, ceva se frângea în el, până când totul se spulberă.

– Nu poți să-ți petreci viața încercând să compensezi moartea părinților tăi, îi spuse el încet.

– Nici tu, răspunse ea dintr-o răsuflare.

Cuvintele ei îl înjunghiară ca niște cuțite, rănindu-l mai rău decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Apoi, izbucnind într-un torent de lacrimi și frustrare, înșfăcă ochelarii de pe polița șemineului și îi băgă în buzunar în timp ce se repezi pe ușă.

Neputând să se abțină, el porni după ea.

– Miranda, așteaptă. Te rog!

Îi aruncă o privire în care se contopeau furia și neputința. Privirea feroce îl făcu să înghețe pe loc.

– Știu de ce am venit aici, de ce m-am dăruit ție. Voiam să fiu cu tine, Sebastian. Pentru că îmi place să fiu cu tine, fără vreun alt motiv. Și, cumva, printre săruturi și tachinări, printre avertismentele tale... m-am îndrăgostit de tine, spuse ea calm, cu pumnii strânși. Știai cine sunt. Nu mai existau măști de bal de data asta. Așa

că ar fi bine să te întrebi de ce mi te-ai dăruit mie dacă sunt așa nepotrivită pentru tine.

Și dispăru.

O urmă în hol, dar ușa spre aripa servitorilor era larg deschisă. N-avea sens s-o urmărească; era deja pe scări și urma să iasă prin grădina din spate, alergând către reședința Audley cât o țineau picioarele. Și ce ar mai fi putut să-i spună pentru a-i alina durerea pe care i-o provocase?

Mormăind în barbă un șuvoi de înjurături la adresa sa, la adresa fraților săi, chiar și la adresa ei, la tot ce îi adusese în această situație imposibilă, se repezi înapoi în camera lui. Își dădu voie să simtă furia și o lăsă să-i umple hăul care se căsca în pieptul lui, acolo unde îi fusese inima. Cu furia știa cum să se descurce. Cu iubirea însă, nu.

Se opri și se uită în jur, uimit de cât de diferită i se părea acum camera față de cu câteva clipe în urmă, când erau fericiți, iar ea era la adăpost în brațele lui. Absența ei umplea acum spațiul, nefăcând decât să sublinieze cât de tăcută și de goală era acum casa fără ea. Și, mai rău, pentru că nimic din cameră nu arăta trecerea ei pe acolo, faptul că-i mărturisise că-l iubește. Chiar și cămașa ei de noapte dispăruse. Singurele urme ale prezenței ei erau dârele de parfum de trandafiri și afurisita aia de carte a ei.

Înjurând, luă cartea și o aruncă pe fotoliu. Cartea se deschise, și o bucată roșie de hârtie căzu dintre pagini. I se opri inima când o recunoscu. Era trandafirul de hârtie pe care el i-l dăruise la Vauxhall.

Se holbă la el, incapabil să răsufle din cauza durerii de gheață care îi strivea pieptul ca un pumn și care amenința să-i sufoce ultimul firicel de viață îngropat adânc în el.

Fata asta enervantă, care făcea necazuri încontinuu, îl iubea și voia să-și petreacă viața cu el făcându-l fericit, iar el nu-și dorea nimic mai mult decât ca ea să facă lucrul acesta.

Dar nu putea.

– Unde e Miranda? întrebă Sebastian intrând în salonul de la reședința Audley în acea după-amiază și dând peste sora lui, Josephine, care stătea și privea pe fereastră.

Nu mai era nimic ce el și Miranda și-ar fi putut spune, dar voia s-o vadă ca să se asigure că reputația ei era intactă. Cel puțin, asta era minciuna pe care și-o servea sieși. Adevărul era că îi era deja dor

de ea și voia să se asigure că ea era bine, urându-se pentru suferința pe care i-o provocase.

Își sărută sora pe obraz când ea se întoarse să-l salute.

– Asta pare să fie întrebarea zilei, murmură ea îngrijorată.

– Ce vrei să spui?

Simți panică în suflet. Nu era posibil ca știrea despre ce se întâmplase între ei să fi ajuns acolo înaintea lui. Doar dacă Miranda însăși... Dumnezeule mare! Mintea i se umplu de tot soiul de posibilități sinistre.

– Unde e?

Se uită în jurul lui prin cameră.

– Și mama unde e?

– Mama e cu Thomas în trăsură. Se juca agitată cu pandantivul de aur de la gât, iar pe față i se întipărise grija. S-au dus după Miranda.

Inima lui se opri.

– S-au dus după Miranda? repetă el, simțind cum îi îngheață sângele în vene. Unde?

Ea clătină din cap, de parcă i-ar fi simțit neliniștea, și îi puse mâna pe braț.

– Miranda nu era în camera ei azi-dimineață când slujnica a intrat să-i facă focul. Eu și mama am crezut că s-a trezit devreme și a ieșit să se plimbe prin parc.

Fața lui păstra o expresie stoică, deși se simțea sufocat de grijă. Nu, nu mersese în parc. La răsărit, dormea liniștită la el în pat.

Dar asta nu explica unde plecase atunci când părăsise Park Place sau unde era în acel moment. O frică nouă îl străfulgeră.

– Ai spus că Chesney și mama au plecat după ea.

Josie confirmă încruntată.

– La un moment dat, ea a venit, a împachetat o geantă și a plecat iar. La Islingham. Luă un bilețel de pe masă și i-l înmână. L-a lăsat pe pat. Susține că sezonul a fost o greșeală și că trebuie să se întoarcă înapoi în sat.

Sebastian nu avu nevoie să citească biletul ca să simtă un junghi de vină în măruntaie pentru că el fusese cel care îi distrusese sezonul, el fusese cel care îi răpise inocența, iar acum o și gonise. Deja îi simțea lipsa, care lăsase în el o rană adâncă despre care bănuia că nu avea să se vindece niciodată.

– Mama a insistat să plece cu Thomas în căutarea ei, explică Josie. Ea speră să prindă poștalionul și s-o aducă înapoi.

– N-o vor ajunge, zise el mohorât.

La cât de hotărâtă plecase de la Park Place, la cât de răscolită și de furioasă era, ar fi trebuit s-o urmeze până în Lincolnshire ca să o găsească.

Cu o expresie stupefiată, Josie își mușcă buza.

– Nu înţeleg. Avea un sezon absolut adorabil. Chiar și pretendenţi. Domnul Downing, mai ales.

Sebastian evită privirea ei. Nu, nu domnul Downing. Făcuse el în așa fel încât să-l gonească pe acel bărbat, a doua zi după operă, când venise la Park Place ca să-i ceară permisiunea oficială de a-i face ei curte, cu intenţia de a o lua de soţie. Sebastian se comportase ca un nenorocit gelos, asigurându-se că pretendentul avea să renunţe după plecarea lor grăbită de la Vauxhall. Oare să fi știut de pe atunci că o dorea pe Miranda numai pentru el?

– Am crezut că e serioasă legătura lor, murmură Josie, frământând agitată pandantivul. Eram sigură că o va cere de soţie și că ea va accepta.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

Se prefăcu detașat, ascunzându-și îngrijorarea crescândă faţă de Miranda. Avea să se descurce pe drum, nu-și făcea griji în această privinţă. În ultimele săptămâni, o văzuse schimbându-se de la acea fetișcană poznașă care ajunsese la Londra într-o femeie care își găsise curajul de a-și urma dorinţele, iar el observase că era mai mult decât capabilă să aibă grijă de ea însăși. Dar el era îngrijorat pentru ceea ce simţea ea. Dacă stinsese flacăra din ea, nu avea să fie în stare să și-o ierte niciodată.

– Ei bine, a sărutat-o, răspunse Josie, și aparent chiar puţin mai mult.

El o străfulgeră cu privirea.

– Ce-ai spus?

Gelozia îl mistuia numai la gândul că Downing ar fi atins-o. Că orice *alt* bărbat ar fi atins-o.

– Când?

– În seara în care aţi mers la Vauxhall. Fără a observa felul în care el se încordă dintr-odată, Josie luă biletul din mâna lui și-l puse

înapoi pe masă. A ajuns toată roșie și tulburată și a recunoscut că o sărutase.

O grimasă dureroasă apăru pe chipul lui.

– Nu a fost Downing.

– Ce? Se uită la el și clipi, confuză. Atunci, cine?

– Nu a fost Downing, repetă el ferm, sperând că tonul vocii lui avea să-i descurajeze insistențele.

Ea îl privi fix, curioasă pentru o clipă, apoi scutură din cap.

– Presupun că domnul Downing nu mai contează acum. Dar am crezut că... Își ținu suflarea, străfulgerată de un gând. Poate că a plecat pentru că nu se simțea bine. Avea acele dureri de cap...

– Nu erau mare lucru, o liniști el. Singura ei durere de cap – și de inimă – fusese el. Cel mai probabil, îi era dor de casă.

Și avea inima frântă. Din pricina lui. Josie clătină din cap, fără a lua de bună explicația lui.

– Emily spune că ai trecut pe la prezentare și ai vorbit cu Miranda. Ți-a zis atunci ceva despre faptul că e nefericită și vrea să plece acasă? Voi ați cam petrecut timp împreună în ultima vreme. Apoi miji acuzator ochii, cu aceeași ocheadă de neîncredere pe care o arunca fraților ei de fiecare dată când încercau s-o păcălească, începând din acea zi când îi folosiseră păpușile ca ținte pentru exercițiile cu arcul. Despre ce ați vorbit la prezentare?

– Despre flori, răspunse el simplu, fără a oferi lămuriri. Își iubea sora și detesta să aibă secrete față de ea, dar nu avea nici o intenție să-i dezvăluie lui Josie subtextul acelei conversații. Am vorbit despre flori.

O expresie ciudată apăru pe chipul ei.

– Cu siguranță intuiești ce anume a supărat-o așa tare, insistă ea. În fond, voi doi ați stat nedespărțiți de când... de când ea....

Ochii i se măriră în timp ce cuvintele îi muriră pe buze, privindu-l cu o neîncredere crescândă. El nu putea face altceva decât să-i susțină privirea, copleșit de vină, meritând tăcerea ei uimită, precum și orice alte acuzații pe care urma să i le trântească de îndată ce avea să-și recapete vocea.

Își duse mâna la gură și-l pironi cu ochii larg deschiși.

– Dumnezeule, tu ai fost, șopti ea printre degete. Cu Miranda, în acea seară la Vauxhall. Tu ești... tu ești bărbatul care i-a făcut picioarele să i se înmoaie!

El își dădu ochii peste cap și înjură printre dinți. „I-a făcut picioarele să i se înmoaie?" Îi făcuse chiar mai mult. Dar nu putea să regrete acele ore prețioase petrecute cu ea, deși acum cu siguranță regreta faptul că o rănise.

- Ai sărutat-o pe Miranda?

Apoi, chipul ei fu înseninat de un zâmbet extraordinar, absolut încântată de posibilitatea ca fratele ei și una dintre cele mai vechi prietene ale sale să fie fost prinși în vraja acelor grădini.

- Oh, Sebastian, n-aș fi crezut niciodată că...

Înlemni, cu vorbele sufocându-i-se în gâtlej. El se încordă cu groază, așteptând ca ea să facă legătura dintre faptul că Miranda nu fusese în pat în acea dimineață și faptul că el se năpustise aici în căutarea ei. Să înțeleagă că fusese mult mai mult decât un sărut. Știu când se întâmplă, pentru că mâna ei îi căzu moale pe lângă trup.

Josie îl privea fix, fără să poată spune nimic. Apoi, ca și când ar fi sperat că el avea să-i spună că se înșela, șopti:

- Sebastian?

El o privi mohorât, rămânând tăcut sub privirea ei care îl țintuia. Nu avea nici un sens să-și nege vinovăția în legătură cu ceva ce ea deja știa că era adevărat, după cum nu avea nici un sens să încerce să-i explice ceea ce oricum știa că nu ar înțelege. Abia de putea înțelege el.

- Doamne, Sebastian, repetă ea cu compasiune.

El mulțumi cerurilor că nu văzu nici o acuzație în ochii ei.

- Tu ești motivul pentru care a plecat, așa-i?

- Da, răspunse el, cu umerii cedându-i sub povara vinei și a suferinței provocate de pierderea ei.

Fugise de la Londra pentru că nu suporta să mai stea aproape de el. Iar acel adevăr era de-a dreptul dureros.

- Atunci, trebuie să pleci după ea!

Vocea ei avea ceva irevocabil. Sora lui îl trase de braț spre ușă.

- Dacă iei calul, poți s-o prinzi spre seară și...

Dar el nu se mișcă. Ea îi dădu drumul și se dădu un pas înapoi ca să-l privească. În acea privire, apăru acuzația pe care o aștepta.

- Nu ai nici cea mai mică intenție să te căsătorești cu ea, îl acuză ea cu glas stins.

- Nu, confirmă el, incapabil să mai spună și altceva. Cearta avută pe această temă cu Miranda îl lăsase golit. Nu credea că ar mai fi rezistat la o nouă ceartă, cu sora lui.

Privirea ei deveni și mai încărcată de reproș când îi reaminti:

– Dar trebuie. Își coborî vocea, de parcă se temea să nu-i audă cineva, chiar dacă erau singuri în cameră. Ai compromis-o.

Acuzația ei îl sfâșie. Răspunse precipitat, cu glas răgușit:

– Nu mă pot căsători cu ea, și știi asta. La fel cum știe și ea. A știut asta de la bun început.

Își văzu sora copleșită de înțelegerea implicațiilor, urmată de o expresie de suferință și de drag pentru el, dar și de îngrijorare pentru Miranda. Pentru cei din înalta societate, Miranda nu conta mai mult decât o slujnică, o vânzătoare sau o cameristă. Dar el știa cât de aparte era, cât de regală și de sofisticată era în felul ei. Însă toate astea nu puteau anula distanța dintre pozițiile lor sociale. Nu anulau obligația lui de a se căsători cu persoana adecvată. Indiferent de cât de mult ținea la ea, de cât de fericit îl făcuse, Miranda nu putea fi niciodată ducesa lui.

Ochii ei se îmblânziră, lucind stins de tristețe. Își puse blând mâna pe brațul lui, încercând să-l convingă încă o dată spunând:

– Dar dacă țineți unul la celălalt...

– Sunt duce, i-o trânti el, furios pe ea, în vreme ce vina atingea în el intensități furtunoase. Este nepoata unor arendași de pe domeniul meu și administrează un orfelinat. Chiar crezi că asta avea tata în gând legat de soția mea? Chiar crezi asta? Imposibilitatea de a o avea pe Miranda în viața lui și pierderea fericirii pe care știa că ea i-ar fi adus-o îl chinuiau. Nemaiputând să facă față, începu să țipe: I-am promis tatei că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a sluji titlul, inclusiv să-mi găsesc o soție potrivită. Poți să-mi spui sincer că Miranda Hodgkins este femeia la care s-ar fi gândit el ca ducesă de Trent?

Josie suspină auzind cruzimea cuvintelor lui și durerea din spatele lor. Își retrase încet mâna, iar expresia i se înăspri, până când ajunse să se uite la el ca la un străin.

Imediat, Sebastian regretă că se năpustise așa asupra ei. Cu părere de rău, îi explică spășit:

– Nu am de ales. Pieptul i se strânse și-l făcu să se cutremure. Iar tata a insistat. Când voi găsi femeia potrivită, o voi lua în căsătorie. Voi avea o ducesă până vine toamna și, cu voia lui Dumnezeu, un moștenitor la anul pe vremea asta.

Ea își îndreptă spatele, cu ochii mijiți și plini de dispreț.

– Felicitări, îi spuse pe un ton glacial. Ai devenit în sfârșit un adevărat pair. La fel de arogant și cu sufletul înghețat ca toți ceilalți.

Miranda stătea în poștalionul extrem de aglomerat spre Islingham, împinsă la perete de alți cinci oameni care se înghesuiseră înăuntru cu ea, și se uita nefericită pe fereastră, ținând în poală mica geantă în care își împachetase câteva lucruri în mare grabă. Orașul rămăsese în urmă, și tot ce i se întâmplase începând cu balul mascat îi defila năucitor în minte și nu făcea decât să sporească sentimentul de umilire pe care îl simțise când Sebastian îi spusese ce îi spusese și chinul că nu avea să fie niciodată suficient de bună pentru el.

Avusese dreptate. Noaptea balului mascat cu siguranță dusese la compromiterea ei, dar nu în felul în care intenționase ea.

Ironia era agonizantă. Când intrase în camera lui Sebastian din greșeală, își pierduse și inocența, i se sfărâmase și inima, fusese acceptată la curte și umilită în casa singurei familii pe care o cunoscuse vreodată cu adevărat, îi trecuse pasiunea pentru Robert și se îndrăgostise de Sebastian.

O, da, îl iubea. Era sigură. Pentru că numai iubirea putea s-o facă să se simtă în asemenea hal.

Își duse la ochi mâna înmănușată – purta frumoasele mănuși pe care Katherine Westover, ducesa de Strathmore, fusese așa amabilă să i le dea drept cadou de sosire la Londra pentru ceea ce urma să fie sezonul ei de vis. Și planurile acestea, ca restul vieții ei, îi fuseseră date peste cap. Un sezon la Londra era o ocazie pentru o tânără să-și găsească un soț, nu să-și ofere inima unui bărbat care refuza să se căsătorească cu ea, deși și-ar fi dorit.

Doar că Sebastian urma să se căsătorească, așa cum plănuise. Însă nu cu ea. Avea să se însoare cu fiica unui pair dintr-o familie veche și respectabilă, o femeie adulată de societate, care să fie perfectă la brațul lui, la orice eveniment unde avea el s-o însoțească. Urma să aibă loc o nuntă ca în povești, cel mai probabil la Chestnut Hill, în acea minunată perioadă când luna august cedează locul lunii septembrie, iar casa impunătoare de cărămidă arată așa frumos. Desigur, aveau să se aștepte cu toții ca ea să participe. Altfel, ar fi insultat întreaga familie Carlisle, dar cum să facă față unui asemenea moment? Să stea și să-l urmărească pe Sebastian cum îi jură credință

pe viață unei femei pe care n-o iubește, o femeie care nu trezește în el pasiunea, care îl va face să continue traiul acesta care îi ucidea zilnic sufletul, cum se întâmplase de când tatăl lui murise...

O femeie care nu era *ea*.

Lacrimile pur și simplu țâșniră libere, iar ea își întoarse capul ca restul călătorilor să nu-i vadă durerea și tulburarea care amenințau s-o copleșească. Umerii îi tremurau incontrolabil, și își apăsă mâna pe piept. Dumnezeule, durea atât de tare, încât abia putea să respire! Când era cu el, simțea doar plăcere. În acel moment, tot ce simțea era o nefericire cumplită.

Îi zisese lui Sebastian că îl dorea, și era adevărat ce spusese. Cu fiecare părticică a sufletului și a ființei sale. Îl iubea și își dorea să-și petreacă restul vieții cu el, să aibă împreună un cămin cald și copii. Să-l facă să râdă. Pur și simplu, să-l facă fericit.

Dar n-avea să fie al ei niciodată. Fusese o fraieră să-și dorească așa ceva.

Deschise ochii și privi prin perdeaua de lacrimi cum Londra rămânea în urmă, în vreme ce diligența se îndrepta spre nord, prin Hampstead Heath.

Orașul arăta atât de promițător atunci când sosise – atât de multe posibilități pentru distracție în acel sezon. Dar cum ar putea să se mai gândească la Londra vreodată fără să se gândească și la Sebastian?

Asta era problema cu Londra, decise ea închizând iar ochii și inspirând profund, pentru a-și înăbuși lacrimile. Din afară, orașul era așa tentant, incitant, minunat... asemenea plăcerilor din spatele lampioanelor chinezești de la grădinile Vauxhall.

Dar, întocmai ca la Vauxhall, când luminile se stingeau și venea răsăritul, nu mai rămânea nimic în afara unei iluzii. Ca iubirea, nu era nimic altceva decât un vis care nu avea să devină niciodată realitate.

Capitolul 15

În biroul întunecat de la reședința Audley, Sebastian privea țintă portretul tatălui său, agățat deasupra șemineului. Era o copie a celui de la Chestnut Hill. Mama stăruise ca el să pozeze când i se acordase titlul de duce, la fel cum Josie stăruise să aibă în casă această copie, după moartea lui. Se oferise să comande încă o copie, pentru reședința din Park Place a lui Sebastian, dar el refuzase oferta ei amabilă. Una peste alta, găsea că avea suficiente lucruri care să îi amintească de tatăl lui. Însă în acele momente era atât de copleșit de sentimente de vinovăție, că simțise că trebuia să fie acolo. Căci nu mai știa unde se termina vina față de tatăl său și unde începea cea față de Miranda.

„De ce mi te-ai dăruit?"

Vorbele spuse de ea la despărțire îi răsunau în cap. Încercase din răsputeri, dar tot nu reușise să și le scoată din minte, să nu le mai audă, să nu vadă iar și iar lacrimile de furie, frustrare și respingere care curseseră pe obrajii ei. Dumnezeule! El știa întocmai *de ce*. Tocmai pentru că era atât de frumoasă, de ademenitoare. Pentru că o dorea. Era chiar atât de simplu. Era vorba, pur și simplu, despre dorință trupească. Nimic altceva nu l-ar fi făcut să se comporte atât de nesăbuit încât să...

Era o minciună sfruntată.

Adevărul era că voise să se bucure și el de libertatea și de pofta de viață ce vibrau în ea și care se stinseseră în el odată cu moartea tatălui său. El și ea fuseseră prieteni, apoi deveniseră mai mult decât prieteni... și fusese minunat. Într-atât încât, de fapt, nu pusese situația sub semnul întrebării decât când era deja prea târziu.

Scoase o înjurătură, apoi de ridică de pe scaun și se îndreptă spre raftul unde Chesney păstra coniacul cel mai de soi. Turnă licoarea până umplu paharul și dădu peste cap jumătate din conținut, într-o încercare disperată de a-și amorți simțurile. Nu funcționa. Își trecu mâna peste buze și chiar în acea clipă îi apăru în fața ochilor

imaginea ei, parcă mai intensă ca oricând. Cu ochii minții o vedea pe Miranda cuibărită în brațele lui, în pat, declarându-și iubirea cu voce șoptită. El închise ochii ca să îndepărteze următoarea imagine, cea în care ea stătea în camera lui, cu ochii plini de lacrimi. Ce naiba voia de la el? De soție n-o putea lua, iar ea știa asta foarte bine. O știuse de la bun început. Dar, la naiba, la fel de bine o știuse și el. Știuse că trebuia să se însoare cu fiica unui aristocrat, cu o tânără educată și cu o poziție strălucită în societate. O tânără pe care Richard Carlisle s-ar fi mândrit să o numească fiică. Iar asta era, până la urmă, ce căuta el la viitoarea sa ducesă. În schimb, ce căuta la viitoarea sa soție... Scoase un geamăt de furie și frustrare. Le datora atâtea tatălui său și familiei, moștenirii și reputației lor... La naiba! Oare nu era îndreptățit să primească și el ceva în schimb pentru toate responsabilitățile pe care le purta pe umeri? Oare nu avea și el dreptul de a cere, în schimb, un strop de fericire? Cât să îndure pentru o singură greșeală? Cât să fie pedepsit?

– Sebastian?

Vocea blândă a mamei lui îi ajunse la urechi în penumbra încăperii. Fusese deranjat, dar trase adânc aer în piept.

– Da, mamă.

Ea intră în încăpere, închizând ușa după ea, iar el se întoarse. Chiar și acum, în miez de noapte, avea același aer demn, regal, plin de încredere și de grație. Era ducesă până-n ultima fibră a ființei sale.

– Mă gândeam eu că te voi găsi aici, spuse ea, apropiindu-se.

Ajunse lângă el și îl sărută pe obraz. Chipul i se înnegură când îl întrebă cu blândețe:

– Sunt cam multe fantome în Park Palace în noaptea asta, nu-i așa?

Mai multe decât își imagina. El se strădui să surâdă și ridică paharul spre ea.

– Coniacul lui Chesney e mai bun ca al meu.

Ghici după pauza pe care o făcuse să știa că el o mințea.

– Atunci, ești bun să-mi torni și mie câteva picături? Îl strânse ușor de braț, apoi se îndreptă spre șemineu. Cred că ne va face bine amândurora în această noapte.

El ridică dintr-o sprânceană, surprins de neobișnuita ei cerință, dar făcu întocmai, turnând în pahar o înghițitură de coniac și oferindu-i apoi băutura. Nu-și amintea s-o fi văzut vreodată pe mama lui

bând așa ceva. Ea luă paharul, iar el își aținti privirea asupra șemineului gol și rece.

– Vrei să sun după un lacheu și să-i cer să facă focul?

Ea clătină din cap, cu un aer gânditor.

– Știi, când eram tânără, ne făceam singuri focul.

Sebastian luă spusele mamei drept o sugestie, așa că lăsă paharul deoparte, luă vătraiul și începu să vânture cărbunii.

– La fermă era mereu câte ceva de făcut, așa că fiecare dintre noi trebuia să participe și să își facă partea, continuă ea, cu un zâmbet nostalgic pe buze. Printre altele, aprindeam și focul.

Când primele limbi de foc se iţiră, el aruncă peste ele o cantitate zdravănă de cărbune.

– Uitasem că ai crescut la fermă.

– Și nu la orice fermă. Bunicul tău era arendașul contelui de Spalding, un unchi de-al tău. Surâsul i se transformă într-un zâmbet plin de dragoste când privi portretul răposatului ei soţ. Așa l-am și cunoscut pe tatăl tău. Richard venise la moșie ca să mulţumească familiei pentru sprijinul pe care i-l dăduse în armată. Ne-am întâlnit prima dată chiar când trecea călare pe poteca ce ducea spre casă. Era atât de chipeș în uniforma aceea roșie! În viaţa mea nu mai văzusem un asemenea bărbat, atât de înalt și cu un aer imperial. Un bărbat care inspira forţă și putere. Cel mai cumsecade bărbat pe care l-am cunoscut, încheie ea, iar zâmbetul căpătă un aer melancolic.

El puse vătraiul la loc și-și șterse mâinile. Simţea în piept o durere profundă la gândul că niciodată nu urma să aibă cu femeia pe care avea să și-o aleagă drept soţie o legătură asemănătoare cu cea pe care o avuseseră părinţii lui. Era o pierdere pe care o resimţea aproape palpabil, ca și cum și-ar fi pierdut o mână sau un picior.

– Deci a fost dragoste la prima vedere.

– A, nu! Nicidecum! obiectă ea râzând încet. În vremurile acelea, vedeai soldaţi pe toate drumurile, și toţi erau foarte arătoși în uniformele acelea. Eram prea vicleană ca să mă mulţumesc cu primul soldat călare pe care-l vedeam în faţa ochilor.

El duse paharul la buze ca să își ascundă zâmbetul.

– Desigur.

– Numai că tatăl tău era la fel de încăpăţânat ca mine. Iar, în lunile care au urmat, m-a asaltat cu insistenţele lui, până când, într-un final, am încuviinţat să-i devin soţie.

Focul se întețise și începea să lumineze încăperea, iar Sebastian văzu zâmbetul ce se așternuse pe chipul mamei lui în timp ce privea portretul bărbatului de care încă era la fel de îndrăgostită ca în ziua în care îi devenise soție.

– L-am chinuit cât am putut în acele prime zile ale perioadei de curtare, i-am făcut fel și fel de nazuri și necazuri, tocmai ca să mă asigur că era dispus să lupte pentru mine și să îmi fie alături așa cum consideram că trebuie să fie un soț.

– Și a funcționat, comentă el încet.

Tatăl lui îi fusese întru totul devotat mamei lui până în ziua când închisese ochii pentru totdeauna. Ea se întoarse spre el, iar o expresie de îngrijorare i se așternu pe chip. I se adresă cu blândețe:

– Din câte înțeleg, și tu ai parte de ceva necazuri din partea unei femei.

El rămase nemișcat, cu paharul în aer. Fu cuprins de mânie și murmură printre dinți:

– Deci Josie ți-a spus. Nu avea nici un drept să facă asta.

– Ai supărat-o.

El ridică din umeri, copleșit de vinovăție. Se părea că în acea perioadă reușea să le supere pe toate femeile din viața lui. Oftă adânc.

– Am să-i cer scuze mâine-dimineață.

– Ar fi frumos din partea ta, dar nu cred că are nevoie de scuze, ci să te știe bine. Își face griji din pricina ta. Și din pricina Mirandei, adăugă după câteva clipe de pauză.

El privi țintă înspre paharul pe care îl ținea în mână și pe care îl rotea ușor, abătut, admirând strălucirea coniacului auriu.

– N-are de ce să își facă griji.

– Hmm... Ea își duse paharul la buze și luă o înghițitură. Mie mi se pare că sunt o mulțime de motive de îngrijorare.

Sebastian strânse din dinți, încercând să direcționeze furia către el.

– Vina e a mea și doar a mea. O să mă îngrijesc ca Miranda să fie protejată. N-am să îngădui să fie pedepsită pentru greșeala mea.

– Chiar așa, Sebastian? întrebă ea, trecându-și degetul peste buza paharului și privindu-l țintă. Așa crezi, că meriți să fii pedepsit pentru că ai îndrăznit să ții la acea fată?

Pentru o clipă, el îi susținu privirea, apoi se uită spre portretul tatălui său.

– Da.

Bău restul de coniac dintr-o înghițitură, dar nici măcar tot coniacul din lume nu avea cum să-i amorțească durerea. Sau sentimentul de vinovăție.

– Recunosc că am fost surprinsă când sora ta mi-a mărturisit ce s-a petrecut, insistă ea cu delicatețe. Nu doar că ai găsit-o pe Miranda atrăgătoare, ci că ți-ai și îngăduit să devii intim cu ea.

Sebastian se simțea copleșit de jenă. Clătină ușor din cap.

– Nu este genul de conversație pe care s-ar cuveni să o port cu mama mea.

O strălucire amuzată apăru în ochii ei.

– Dragul meu băiat, tu ce crezi, că te-a adus barza?

– Da, încuviință el degrabă, ridicând din sprâncene.

Sfinte Dumnezeule, avea nevoie cu disperare de încă un pahar de coniac!

– Așa credeam, continuă el. Și la fel credeau și frații mei. Poate în afară de Quinton, adăugă el după o scurtă pauză. Pe el credeam că l-au adus țiganii.

Ea zâmbi. Nu insistă asupra acelui subiect, ci își întoarse din nou privirea către portret. Petrecură următoarele zeci de secunde în tăcere. Zâmbetul i se șterse de pe chip când rosti cu un aer gânditor:

– Cred că această fată înseamnă foarte mult pentru tine din moment ce ești într-atât de tulburat.

– Așa e, răspunse el încet.

Nu avea nici un sens să își mintă mama. Îl cunoștea ca pe propriul buzunar.

– Hmm... Și ce-ai de gând să faci?

– Nimic.

De parcă ar fi putut face ceva.

– Pentru că tu ești duce, iar ea este nepoata unuia dintre fermierii de pe moșie... și e genul de fată care își aprinde singură focul în casă.

El scrâșni din dinți drept răspuns la subtila ei înțepătură.

– Nu e același lucru, și ești pe deplin conștientă de asta. Tata nu era nobil când te-ai măritat cu el. Era militar și avea deplina libertate de a se căsători cu cine poftea.

Ea lăsă paharul deoparte, de parcă i-ar fi trecut pofta de brandy.

– Ții la ea, Sebastian? întrebă ea încet, dar fără ocolișuri. Sau a fost doar o distracție de-o noapte?

El își coborî privirea și o aținti spre flăcările ce se împleteau în șemineu. Nu îndrăzni să se uite la portretul tatălui său când răspunse la întrebarea mamei:

– O iubesc.

Ea rămase cu gura întredeschisă la auzul surprinzătoarei mărturisiri. Era prea șocată ca să poată reacționa în vreun fel.

– Știu, mai spuse el, cu un oftat care aproape că-l lăsă fără suflare. Eu însumi sunt al naibii de uimit de ceea ce simt. Lăsă jos paharul și apucă iar vătraiul. Avea nevoie să facă ceva și se apucă să miște cărbunii, deși intervenția lui nu era necesară. Renunță degrabă, puse vătraiul la loc și începu să bată camera în lung și-n lat. Miranda nu e deloc cum am crezut la început, recunoscu el. Nu e deloc superficială, ci doar plină de viață, cu toate că uneori scapă frâiele atunci când e prinsă în vâltoarea momentului.

Își aminti în detaliu momentele de la operă, în special cât de însuflețită fusese în acea seară. Un zâmbet slab îi flutură pe buze.

– Știai că îl citește pe Milton și îl rescrie pe Shakespeare?

Mama lui clipi nedumerită.

– Îl rescrie pe Shakespeare?

– În *Hamlet* ar fi trebuit să fie o scenă cu pirați, explică el. Serios acum, nu ți se pare evident? Zâmbetul prudent i se transformă într-unul plin de mândrie. Și ai fi peste poate de încântată să afli cum i-a ajutat pe orfani.

– Chiar sunt, confirmă ea. Toate femeile care se ocupă de orfelinat au spus că face o treabă remarcabilă.

– Nu e deloc fetișcana enervantă din vecini.

Asta era și problema. În lunile care trecuseră, Miranda se transformase într-o tânără femeie în toată legea.

– Te face fericit?

El se opri din preumblarea fără rost și îi susținu privirea, rezistând dorinței aproape copleșitoare de a-și reumple paharul.

– N-am crezut că e cu putință ca vreo femeie să mă facă atât de fericit.

Mama lui ezită, ca și cum avea nevoie de câteva momente ca să înțeleagă toate informațiile ce-i fuseseră servite fără prea multe menajamente. Apoi îl întrebă cu delicatețe:

– Ea știe ce simți pentru ea?

– Știe că nu e cu putință s-o iau de soție.

– Că nu poți sau că nu o vei lua?

El nu vedea nici o diferență, la cum se așezaseră lucrurile în viața lui.

– Nu am nevoie doar de o soție, ci și de o ducesă. Ea e o fată de la țară, care, până la acest sezon monden, nu știa absolut nimic despre înalta societate, despre regulile ei și despre etichetă. Cum ar putea să devină vreodată ducesa de care am nevoie?

– La fel cum eu m-am transformat dintr-o fată de la țară într-o ducesă, îi spuse ea, privindu-l cu înțelegere. A fost o transformare de durată, dar am făcut lucrurile pas cu pas, cu sprijinul și dragostea soțului meu.

El clătină din cap. Își dorea cu disperare să o creadă. Voia să spere că putea fi mulțumit de alegerea soției potrivite și de viitorul ce li se întrevedea, dar situația nu era nici pe departe atât de simplă cum o prezenta ea.

– E nepoata orfană a arendașului nostru. Pentru cei din înalta societate, e ca și cum ar fi o slujnică de han, o vânzătoare sau...

– O actriță? îl întrerupse ea cu blândețe.

El rămase stană de piatră. Evenimentele din cumplita noapte în care tatăl lui murise îl năpădeau. Se simțea strivit sub greutatea acelei amintiri. Deci știa! Mama lui știa! Dar asta... asta era cu neputință! Își acoperise atât de bine urmele, iar după acea noapte nici măcar nu o mai revăzute pe femeia respectivă.

– În noaptea în care tatăl tău a murit, tu erai cu o actriță pe care o cunoscuseși la teatru. Și nu te-ai iertat pentru asta, îi spuse ea, privindu-l cu căldură.

Cuvintele ei erau blânde, dar îl împungeau ca niște săgeți. O privea uimit, în căutarea unor răspunsuri. De cât timp știa? Dumnezeule, cât de mult o rănise în toți acești ani, cât suferise ea în tăcere din pricina nechibzuinței lui? Închise ochii ca să-și blocheze amintirile, dar nu reuși să pună stavilă durerii.

– Ar fi trebuit să fiu cu familia mea, nu cu ea.

Ea îi puse o mână pe umăr.

– De unde era să știi ce avea să se întâmple în acea noapte? Și, chiar dacă ai fi fost acasă, n-ai fi avut cum să previi accidentul. Nimeni n-ar fi putut.

– Măcar aș fi putut să-mi iau adio, spuse el, și propriile cuvinte îl sfâșiară.

– Of, bietul meu băiat...

Mama lui îi cuprinse cu gingășie chipul între palme și-l sărută pe frunte.

– Asta e pedeapsa pe care o porți de atâta vreme asupra ta, așa e? șopti ea, cu glasul sugrumat de lacrimi. Te învinovățești și-ți spui că, dacă nu ai fi fost alături de acea femeie, te-ai fi aflat la căpătâiul lui. Dar n-ai cum să știi asta.

– Ba da. Deschise ochii și o privi, iar intensitatea cu care se învinovățea pentru cele petrecute i se citea pe chip. Dacă n-aș fi ținut secretă întreaga aventură, dacă vreunul dintre voi ar fi avut habar despre existența acelei femei, ați fi știut unde eram și ați fi putut trimite după mine. Aș fi ajuns lângă el...

– Dar tot ai fi ajuns prea târziu, șopti ea, căci adevărul era prea dureros ca să-l poată rosti cu glas tare.

Umerii lui se încovoiară sub greutatea spuselor ei, iar ea îi înlătură cu blândețe o șuviță de păr de pe frunte.

– Încetează să te mai pedepsești pentru ce s-a întâmplat în acea noapte. Ai fost un fiu bun, Sebastian. Tatăl tău era atât de mândru de tine!

– Mândru?

Nu-și putu reține un hohot amar de râs.

– Mândru de ce, mamă? De un șir de aventuri cu femei cu reputație îndoielnică? De promisiunea pe care i-o făcusem, cum că voi pune pe primul loc titlul și familia? De faptul că v-am mințit pe amândoi, căci știam că n-ar fi fost de acord cu legăturile mele cu acele femei?

Mama lui îl privea vorbind, iar în ochii ei se citeau durere și compasiune.

– În noaptea în care a murit tata, eram în pat cu o actriță în loc să fiu la căpătâiul părintelui meu. În loc să îi aduc lui un pic de alinare, iar ție un pic de consolare. Eram cu o femeie cu care știam că el n-ar fi niciodată de acord. Mi-am pus dorințele egoiste mai presus de titlu și de familie. Mi-am neglijat familia.

– Iar de atunci nu ți-ai mai îngăduit nici o clipă de fericire, încheie ea cu blândețe. În afară de momentele în care ai avut-o pe Miranda alături de tine. Te roade vinovăția, nu-i așa, fiule? Căci consideri că ai fost pedepsit în noaptea în care tatăl tău s-a stins.

– Nu consider asta, ci *știu* asta, recunoscu el, retrăgându-se de lângă ea.

Simțea că nu mai putea îndura grija și compasiunea ei nici măcar pentru o clipă.

– Știam că n-am să mă pot căsători niciodată cu Miranda. Așa că, din nou, nu mi-am pus titlul de duce pe primul loc. Căci altfel nu aș fi... M-am gândit doar la mine, nu și la titlu, rosti, trecându-și mâinile tremurânde prin păr.

– Dar, Sebastian, acum titlul îți aparține, îi reaminti ea. Crezi că nefericirea te va ajuta cumva să-l onorezi?

Simți că i se strânge inima în piept și i se taie răsuflarea. Fericirea lui... Același motiv de îngrijorare despre care pomenise Miranda noaptea trecută. Iată însă că în această noapte situația era tot fără răspuns. Ce își dorea ca bărbat nu avea nici o importanță. Dorințele și nevoile lui încetaseră să aibă vreo importanță în noaptea în care tatăl lui murise, iar el devenise duce de Trent.

– Tata n-ar fi fost de acord ca Miranda să-mi devină soție și ducesă.

– Ba ar fi fost.

O privi cu uimire și neîncredere.

– Nu e de rangul nostru.

– Așa este, răspunse ea și privi din nou înspre portret. Dar pentru el ar fi contat doar faptul că e o femeie cumsecade care te iubește pentru cine ești și care te face fericit.

– Dar actrița..., încercă el, încă ros de neîncredere.

– În privința ei cu siguranță nu ar fi fost de acord. Fără vreo legătură cu profesia ei. Știu despre relația ta cu ea și despre cele petrecute în acea noapte pentru că a venit la Chestnut Hill la câteva săptămâni după ce tatăl tău s-a stins. Pe tine te căuta. Aflase că ai moștenit titlul și voia să devină noua amantă a ducelui. Am trimis-o la plimbare atât repede, că am și speriat-o, încheie ea, cu un zâmbet satisfăcut.

– N-am știut nimic despre această tărășenie, murmură el mirat de reacția aprigă a mamei lui și de felul în care își protejase familia în acele ceasuri de grea încercare.

– Nu mi s-a părut că are sens să-ți spun. Nu vedeam de ce-ai fi nevoit să porți o povară în plus pe lângă cea pe care o îndurai deja. Însă acum cred că am făcut o greșeală că nu ți-am spus. Făcu o pauză

în care păru a chibzui adânc asupra unei chestiuni. Ce voia Miranda de la tine? îl întrebă, într-un sfârșit.

– Pe mine mă voia, recunoscu el, cu toate că încă îi venea greu să creadă.

Mama lui avu un scurt moment de încordare. Miji ochii.

– Voia să devină ducesă?

– Nu. Voia să fiu fericit și să o iubesc. Nu pe duce îl voia, ci pe mine.

– Găsesc că te poate avea... dacă ai să-i îngădui asta, zise ea și îi zâmbi cu dragoste.

Lui Sebastian parcă îi era teamă să dea frâu liber fiorilor de speranță ce i se adunau în piept. Știa mai bine ca oricine că între el și Miranda încă existau piedici. Chiar dacă inima îi bătea de să-i iasă din piept la gândul că era totuși cu putință să o ia de soție, el clătină neîncrezător din cap.

– Lumea o să o facă bucăți. O va sfâșia.

– Scumpul meu băiat, faci parte din familia Carlisle. Tatăl tău a fost militar, sora ta a fost o mare ștrengăriță, iar frații tăi iau la rând toate cluburile de pe St James. Când i-a păsat vreodată acestei familii despre ce cred și vorbesc alții? îi spuse ea, sărutându-l pe frunte și îndreptându-se apoi către ușă.

El privi țintă paharul pe care încă îl ținea în mână. Îi tremurau degetele după tot ce-i fusese dat să afle în acea seară. Pentru prima dată în ultimii doi ani, începea să spere. Să spere că viața lui nu avea să însemne doar să poarte povara unui titlu. Să spere că, la urma urmei, ar putea fi fericit.

– Cred că mă urăște acum, murmură el, dând glas celor mai mari temeri din sufletul său. La cât am făcut-o să sufere... Oare cum mă voi revanșa față de ea?

– Pentru început, spune-i că o iubești. Așa a procedat tatăl tău cu mine.

Se opri o clipă să îi mai zâmbească o dată, apoi ieși din încăpere.

– Ah, fir-ar să fie!

Mirandei aproape că-i dădură lacrimile când văzu coloanele de cifre din registrul contabil al orfelinatului. Îl trânti pe birou și-și puse mâinile-n cap. Se simțea în ultimul hal și singurul lucru care o împiedica să izbucnească din nou în hohote de plâns în acea

după-amiază era faptul că, de când se întorsese la Islingham, cu patru zile în urmă, nu făcuse decât să plângă. Și să se gândească la Sebastian. Apoi să mai plângă un pic... până când rămânea fără lacrimi. Nici măcar munca la orfelinat nu reușea s-o facă să uite de el. Sperase că avea să reușească să se piardă pentru câteva ore în coloane de cifre și în calcule, punându-se la curent cu registrele contabile ale instituției. Însă mintea ei continuase să rătăcească departe, iar de calcule se alesese praful... O sută cincizeci de kilograme de săpun?! Of, n-ar fi trebuit să calce în birou.

Însă ar fi luat-o razna dacă ar fi rămas acasă. Mătușa Rebecca și unchiul Hamish fuseseră mirați de întoarcerea ei. Ba chiar ușor îngrijorați. Cu toate acestea, avuseseră delicatețea de a nu o asalta cu întrebări despre motivele pentru care revenise de la Londra. Tot ce le putuse spune fusese că sezonul monden nu decurgea așa cum plănuise și că i se făcuse dor de Islingham. Lucru adevărat, de altfel. În ultimele patru zile, stătuse în casă, se plimbase de colo-colo prin cameră, plânsese, apoi se mai plimbase până când liniștea și nemișcarea casei o făcuseră să ia hotărârea de a pleca în oraș, la orfelinat. Dar, chiar și acolo, în zgomotul și haosul care îi erau atât de familiare, tot nu reușea să își adune gândurile.

Probabil că Sebastian își găsise deja o tânără pe care să o curteze în mod oficial, iar ea acceptase bucuroasă, știind că intenționa să o ia de soție. Căci nici o femeie întreagă la minte nu l-ar fi refuzat. Dacă un duce chipeș, cu plete blonde-aurii, minte brici și un simț al umorului cu totul special, care făcea parte dintr-o familie minunată și în interiorul căruia mocnea o pasiune care abia aștepta să izbucnească, i-ar fi oferit...

Doar că nu îi oferise. Și nici nu avea să o facă.

Simțea că nu se putea smulge din propria-i suferință, așa că își încrucișă brațele la piept și se întrebă dacă Sebastian se gândea la ea. Era convinsă că nu. Se blestemă pentru propria nesăbuință și-și șterse ochii care îi erau din nou uzi de lacrimi. Pare-se că nu-i secaseră chiar de tot. De ce s-ar gândi la ea? Împărtășiseră câteva momente minunate, dar trecătoare, mai ales pentru un bărbat ca el, care lăsase în urmă o mulțime de inimi frânte. Până în august, el avea să uite, cu siguranță, tot ce fusese între ei. Ea, în schimb, nu avea să uite niciodată. Așa că nu putea să rămână acolo. Islingham era căminul ei, și n-ar fi vrut să-l mai părăsească după dezamăgirile de care avusese

parte la Londra. Ar fi fost mulțumită să-și petreacă aici tot restul vieții, alături de orfani și de cei pe care îi iubea. Iar asta nu mai era cu putință, din păcate. Avea să fie nevoită să găsească un post în altă parte, să lucreze ca guvernantă sau ca administrator la alt orfelinat. Trebuia să dispară până în august. Era nevoită. N-ar fi îndurat să îl vadă pe Sebastian alături de soția lui, să le vadă mai apoi și copiii pe care aveau să-i conceapă la reședința Blackwood... Miranda închise ochii și își strânse pleoapele cu putere, punându-și mâna dreaptă pe piept. Simțea cum inima i se zbate nebunește. O, Doamne, îi era cu neputință să mai îndure toate astea!

– Domnișoară! Domnul Grundy intră în fugă în biroul ei, cu pălăria în mână. Era vizibil agitat. Domnișoară, veniți degrabă!

Se ridică și se șterse la ochi, nădăjduind că el nu-i observase lacrimile. Dar sigur că i le văzuse, însă era prea amabil ca să i-o spună.

– Ce s-a întâmplat, domnule Grundy?

– Este nevoie de dumneavoastră în grădina din spate. Repede, repede!

Fu cuprinsă de panică, iar suferința și tristețea făcură loc groazei, sentimentului cumplit că se întâmplase ceva. Copiii! Fuseseră tăcuți și liniștiți toată dimineața, chiar și cât stătuseră sus, în clase. Acesta nu era niciodată un semn bun. Se lăsase copleșită de problemele ei și nu observase că nu era ceva în regulă. Iar dacă cei mici pățiseră ceva era doar din cauza egoismului ei, pentru că își plânsese de milă. Cum avea să se poată *vreodată* ierta?

Sări în picioare și o luă la goană prin clădire, traversă bucătăria și ieși în grădină. Acolo, se opri brusc. Privi în jur și clipi ca și cum nu era cu putință să fie aievea ceea ce vedea. Întregul spațiu fusese transformat. Mica pajiște dintre pereții grădinii, unde menajera punea rufele la uscat, iar copiii se jucau, părea acum un tărâm desprins din povești. Panglici din satin roz fluturau printre cearșafuri albe agățate în chip de cortină. Peste tot, trandafiri, zeci de trandafiri de toate dimensiunile și culorile, răsfirați în vaze și găleți, în fel și fel de recipiente. Mirosul lor dulce înmiresma aerul și o împresura precum un nor moale coborât parcă din paradis. În centru, o pagodă din lemn și papier mâché. Arăta întocmai ca aceea de la Vauxhall.

Copiii se adunaseră într-un grup, în jurul micii structuri. Fiecare dintre ei avea un nas mare și roșul. Când o văzură, chipurile li se luminară de încântare și începură să cânte.

– Ce-i cu toate astea? întrebă Miranda cu uimire, punând mâna pe brațul pe care i-l oferi domnul Grundy.

Pășiră împreună în grădină, iar chipul bărbatului fu luminat de un zâmbet strălucitor. Miranda râse, nevenindu-i încă să creadă ce-i vedeau ochii. Veselia copiilor și bucuria domnului Grundy erau contagioase, în ciuda durerii apăsătoare pe care încă o simțea în inimă și care avea să rămână, fără îndoială, acolo.

– Ce piesă mai e și asta? Credeam că învățăm *Romeo și Julieta*...

– Așa și e.

Rămase fără aer la auzul vocii grave, profunde, și aproape că-i stătu inima.

„Sebastian."

Ca o fantomă din visele ei chinuite, el apăru din spatele copiilor și traversă grădina cu pas iute. Îi întinse mâna, dar Miranda nu făcu nici o mișcare. Picioarele parcă îi încremeniseră. Nu putea decât să stea locului, privindu-l țintă și apăsându-și mâna pe piept, de parcă ar fi crezut că în acel fel își putea domoli bătăile inimii. Nu putea fi adevărat. Era cu neputință. El era la Londra cu familia lui. Dar frământarea agonizantă pe care o simțea în piept îi spunea că totul era aievea, că nu era doar o plăsmuire a minții ei înfierbântate și atât de dornice de a-l revedea. Îl privea, și fiecare bătaie a inimii era tortură pură, iar cu fiecare pas pe care îl făcea spre ea, chinul devenea tot mai greu de îndurat. Dar nici măcar în acele momente, când amintirea cuvintelor lui de despărțire o copleșea și o îndurera din nou, tot nu reușea să nu se uite la el.

Când se opri în fața ei, Sebastian îi luă mâna din dreptul inimii și își închise degetele peste ale ei.

Ea tresări la atingerea lui fierbinte. Nu se putu abține și nici nu-și putea controla tremurul degetelor în ale lui. Sau strigătul de suferință când el îi ridică mâna și-i sărută palma. Fața lui frumoasă era încețoșată de lacrimile din ochii ei care acum îi curgeau nestingherite pe obraji. Când îl părăsise la Londra, trecuse printr-o adevărată agonie, însă faptul că el se întorsese aici era insuportabil!

– Miranda, șopti el, cu o îngrijorare care îi întunecă fața, în timp ce-i cuprinse chipul în mâini, ștergându-i lacrimile cu degetele. În spatele lui, copiii cântau mai departe, iar cearșafurile dansau în jurul lor, în briza blândă. Dar, în pieptul ei, durerea era sfâșietoare, atât

de mare, încât abia de putea să respire. Nu plânge, dulceață. Știi cât urăsc să te văd plângând. Ar trebui să fim fericiți, nu?

„Fericiți?" Își reținu un hohot de tristețe. Cum oare putea el să creadă că, dacă o chinuia în felul acela, aveau să fie fericiți? Decât dacă... era tulburat de faptul că trebuia să se confrunte cu propria lui vinovăție de fiecare dată când urma s-o vadă la Islingham, decât dacă voia să-i ofere o scuză suficient de elaborată care să-i facă să se înțeleagă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. De aceea era acolo în acel moment? Ca să-și ceară scuze? Cu siguranță, dacă era dispusă să treacă cu vederea tot ce se întâmplase, să nu se mai gândească și să fie iar prieteni, viața ar fi fost mult mai ușoară pentru el și pentru noua lui soție. Iertarea ei l-ar face fericit, chiar dacă pe ea ar spulbera-o.

Furia începu să crească în ea. Se dădu un pas înapoi, incapabilă să mai suporte. O, era atât de tipic pentru frații Carlisle și pentru stilul lor de a-și acoperi greșelile! Cu cât mai mare era prostia pe care o făcuseră, cu atât mai mari erau și scuzele pe care le ofereau ca să îndrepte lucrurile. Dar nu erau suficienți trandafiri în tot ținutul Lincolnshire ca să vindece răul pe care Sebastian i-l făcuse inimii ei. Și se îndoia că l-ar putea ierta vreodată. Ar fi trebuit să râdă de el, da! Să-l facă să simtă că nu însemna nimic pentru ea. Sau să-l pălmuiască pentru că o mai umilise o dată punând la cale toată farsa asta.

Și totuși, să-l umilească ar fi ultimul lucru pe care l-ar face vreodată, pentru că, până și în acea clipă, inima ei netoată îl iubea.

– Nu trebuie să îți faci griji în ceea ce mă privește, Excelență, șopti ea aproape neauzit.

Își întoarse capul ca el să nu-i observe durerea întipărită pe față și îi văzu pe bucătăreasă și pe îngrijitor uitându-se spre ei de la fereastră. O, perfect! Acum rușinea ei era deplină. Simți că se sufocă.

– Trebuie să plec. Am decis să părăsesc Islinghamul, ca să nu te mai deranjez cu prezența mea.

Cu o expresie sumbră, el se apropie de ea.

– Sper că nu vei face asta, îi spuse, mângâindu-i obrazul. Ar fi o rușine dacă m-ai face să alerg după tine după ce am bătut atâta drum.

– Să alergi după mine...

Clipi des, în timp ce confuzia o învălui. Încercă să-și oprească lacrimile fierbinți care îi înțepau ochii, dar nu reuși decât să facă să curgă și mai multe.

– Nu... nu... nu înţeleg, se bâlbâi ea printre hohote. De ce ești aici, de fapt, Sebastian? De ce ţi-ai dat atâta silinţa doar ca să... să...

„Doar ca să pui capăt la tot ce am împărtășit." Incapabilă să termine fraza, își astupă gura și închise strâns ochii.

– Doar ca să te cer în căsătorie, termină el cu blândeţe.

Ochii ei se deschiseră mari, căutând cu disperare răspunsuri pe chipul lui înceţoșat de lacrimile ei.

– Să mă ceri în...?

Nu putea să spere... vai... ar fi fost absolut naiv și ridicol... Dar inima ei avea o minte proprie când venea vorba despre acest bărbat. Așa fusese mereu.

– Pe mine?

El râse cu blândeţe și se întinse iar să-i ia mâna.

– Da, dulceaţă, pe tine.

Când ea încercă să-i evite mâna, el o ţinu strâns, refuzând să-i dea drumul. Ea se temea că i-ar putea auzi inima care îi bătea nebunește, furioasă, în plină confuzie.

– Dar ai spus că nu te poţi căsători niciodată cu mine.

– M-am înșelat. Umerii lui laţi se încovoiară, împovăraţi de un regret solemn, în timp ce îi sărută vârfurile degetelor, ca și când ar fi căutat izbăvirea. De când a murit tata, am crezut că trebuia să fac cinste memoriei lui fiind fiul perfect, ceea ce însemna că trebuia să fiu și ducele perfect.

– Și să te căsătorești cu ducesa perfectă, îl întrerupse ea.

Nu-și putu împiedica junghiul de gelozie care o făcu să se supere pe el inclusiv în acel moment. O rănise, fără drept de apel.

– Și ai crezut că eu n-aș putea fi niciodată asta pentru tine.

– Da, recunoscu el, cu remușcare. Pentru că am înţeles greșit ce aștepta tata din partea mea. Dar acum am priceput. Da, titlul era important pentru el, la fel cum era și faptul că voia să se asigure că moștenirea lui avea să fie respectată. Dar știa și cât de greu e să fii duce, că voi avea nevoie de ajutor ca să conduc ducatul și să am grijă de familie.

– Nu se gândea totuși la mine, șopti ea, coborându-și privirea în pământ.

– Poate că nu chiar tu, ci o femeie care mă iubește așa cum mă iubești tu, care mă face să râd, care mă face fericit acum și pentru restul zilelor mele. Îi cuprinse obrajii în mâini. Tu faci toate aceste

lucruri și mult mai mult. Iartă-mă, Rose, pentru că nu am crezut în tine decât atunci când a fost aproape prea târziu.

Ea scutură neîncrezătoare din cap, din nou cu ochii plini de lacrimi.

– Dar eu nu sunt... eu nu sunt suficient de bună pentru tine, spuse ea abia șoptit.

Fața lui se întunecă de mânie.

– Să nu mai spui asta niciodată, auzi? Îi prinse chipul cu fermitate în mâini. Eu sunt cel care nu e suficient de bun pentru tine. Dar, dacă poți să mă ierți, atunci îți promit că o să-mi petrec restul zilelor dovedindu-ți că sunt demn de tine.

Se aplecă și o sărută ușor pe buze, iar ea icni când simți emoția pură din gustul lui.

– Iartă-mă, dulceață, șopti el peste buzele ei.

Ea clătină din cap, neputând să-și găsească glasul din pricina valului de emoții din ea.

– Erai hotărât să-ți găsești o lady din înalta societate care să-ți fie ducesă...

– *Tu* ești femeia pe care mi-o doresc ca ducesă, o asigură el, cu certitudinea lucindu-i în ochi. Ești senzația sezonului londonez și salvatoarea orfanilor. O femeie care crede așa mult în iubire, încât e dispusă să se strecoare în dormitorul unui bărbat pentru a o dobândi.

Miranda simți cum se îmbujorează și-și feri privirea. Oh, oare n-avea să treacă niciodată peste acea scăpare?

El îi luă bărbia între degete și o făcu să privească spre el.

– Când înalți imnuri la slujba de duminică, atunci când visezi să fii o cântăreață de operă și de fiecare dată când citești sau te uiți la o piesă de teatru, visezi să fii pe scenă. Faci haos oriunde te duci, și nu există în Anglia un singur pair care să fie la adăpost de vinul vărsat din paharul tău. Când ea îl țintui cu privirea, cu buzele întredeschise, nevenindu-i încă să creadă că el ar face un asemenea compliment, el adăugă tandru: Și ești femeia pe care o iubesc. Singura femeie pe care mi-o doresc de soție.

Ea scăpă un suspin. Coșmarul se transformase într-un vis.

– Te iubesc și vreau să-mi fii alături ca să mă călăuzești, să mă sfătuiești și să te cerți cu mine, să mă provoci, să mă iubești... să mă salvezi. Ochii lui de safir păreau a o implora când îi luă mâinile în ale lui. Salvează-mă, draga mea Rose.

Își puse genunchiul în pământ și scoase din haină pantoful ei roșu. Acel pantof pe care îl ținea zălog din ianuarie. După tumultul ultimelor săptămâni, ea uitase cu totul de el și de înțelegerea lor de a se ajuta reciproc pentru a găsi iubirea în acel sezon. Și că el îi promisese că avea să i-l înapoieze abia după ce urma să-și găsească o soție care să-i accepte cererea în căsătorie. Râse printre lacrimi.

– Vrei să fii soția mea, Miranda?

Se întinse spre piciorul ei, i-l ridică cu grijă, îi scoase pantoful și apoi i-l puse pe cel roșu.

– Spune da, ca să pot să fug la unchiul tău, Hamish, și să-l implor să mă lase să te am.

Miranda abia putea respira din cauza valului de emoții care pulsa prin ea. Dragostea pentru el năvăli la suprafață, umplându-i sufletul. Degetele ei tremurară când îl atinse pe obraz.

– Sebastian...

– Spune da! strigară copii în cor, încurajați de domnul Grundy, care trecea printre ei și îi îndemna să strige și mai tare.

Nemaiputându-și înfrâna curiozitatea, îngrijitorul și bucătăreasa ieșiră în goană pe ușă spre grădină și se alăturară corului de scandări.

– Da! Da!

Ea se uită în jur, în grădină, la acei oameni care o ajutau cu orfelinatul, cum își dăduseră ei silința să facă acest moment și mai romantic, la copiii care o iubeau. Apoi, privirea îi poposi asupra lui Sebastian, și inima îi tresăltă. N-o vedea pe năbădăioasa cu codițe, nici pe seducătoarea în costum de bal mascat... În sfârșit, ajunsese s-o vadă pe femeia din ea – și rolul pe care l-ar putea avea în viața lui. Și o iubea.

– Da, răspunse copleșită de lacrimi, de data asta de fericire. Aruncându-i-se în brațe, râse și își îngropă fața în umărul lui. Da, vreau să fiu soția ta!

Înconjurând-o cu brațele, Sebastian o trase jos în iarbă lângă el. Se întinse spre ea și-i dădu o sărutare scandaloasă, care îi făcu pe copii să chiuie.

– Știai că o să zic da dacă mă întrebi, șopti ea, cuprinzându-i chipul în palme. Știi cât de mult te iubesc.

El îi aruncă un zâmbet pieziș.

– Ei, așa speram și eu.

– Şi atunci, de ce toate astea? Făcu un semn spre grădina transformată, spre pagoda magică, spre copiii care începuseră să cânte din nou. De ce ai făcut un asemenea efort?

– Pentru că meriţi. O strânse tare în braţe. Şi pentru că știu cât de mult înseamnă copiii pentru tine. Voiam să ia și ei parte la acest moment. Şi apoi, spuse el cu ochii sclipindu-i, în timp ce se apleca s-o sărute din nou, piesa *Romeo și Julieta* avea nevoie de o scenă a căsătoriei.

Epilog

Chestnut Hill, într-o zi frumoasă de august

Miranda râse în timp ce alerga împreună cu Sebastian pe hol, ţinându-şi poalele rochiei ca să nu se împiedice, fugind împreună după dejunul de nuntă în căutarea unui moment de intimitate.

– Şşştt, o avertiză el, iar gura i-o luă în stăpânire pe a ei, în vreme ce deschise uşa de la dormitor şi o trase înăuntru. Să nu ne găsească. Buzele lui îi alunecau pe gât. E ultimul lucru pe care mi-l doresc acum.

La fel şi ea. Dar nu putea să-şi înfrâneze fericirea, şi râse iar în timp ce el o săruta mai departe, mergând cu spatele spre pat. Patul *lor* acum. Inima ei dănţuia de fericire.

Fereastra larg deschisă lăsa să intre aerul proaspăt al zilei calde de vară. Ea auzi zgomotele petrecerii de pe peluza de jos şi încercă să se simtă vinovată că fugiseră de la propria lor sărbătorire. Dar, când mâinile lui îi mângâiară trupul, peste rochia de satin şi peste curbele ce ardeau de dorinţă, renunţă la orice posibilitate de a simţi în acea zi altceva în afară de beatitudine pură.

El îi atinse buzele cu ale lui.

– Închide ochii.

Ea făcu întocmai, având încredere deplină în el, încredinţându-i fără reţineri viaţa şi viitorul. Dar simţi cum el se îndepărtă, îl auzi traversând camera, apoi cum se duse la dulap, trase un sertar... Fremăta de curiozitate când îl simţi apropiindu-se din nou.

– Acum, poţi să-i deschizi.

Ea făcu ochii mari, apoi scoase un sunet de surpriză când văzu colierul pe care el îl ţinea în faţa ei. Un pandantiv în formă de trandafir, cea mai frumoasă bijuterie pe care o văzuse vreodată, în afară de verigheta ei.

– O, Sebastian, e minunat!

– Mă bucur că-ți place. Râse poznaș și îi spuse să se întoarcă, apoi îi prinse cu delicatețe lanțul de aur la gât. Pentru că este darul meu de nuntă pentru tine.

Degetele ei tremurară când ea le trecu peste colier. Lacrimi de fericire i se strângeau sub gene, cum i se întâmplase toată dimineața, din momentul în care se dăduse jos din pat la răsărit, prea agitată să mai poată dormi. Chiar și când mătușica, Josie și Elizabeth o ajutaseră să își îmbrace rochia sau când merseseră împreună în caleașcă spre biserica din sat, se simțise ca și când ar fi plutit într-un vis. Iar acum știa că se înșelase.

Nu era într-un vis. Era în paradis.

– Mulțumesc, spuse ea șoptit, incapabilă să vorbească mai tare din cauza nodului din gât.

– L-am comandat special pentru tine. O sărută la baza gâtului, și căldura buzelor lui i se împrăștie delicios în tot corpul. Un trandafir pentru Rose a mea.

– E perfect, suspină ea.

Totul în acea zi era perfecțiunea întruchipată. Grație lui Sebastian. Cum era oare posibil să iubești pe cineva atât de mult?

El îi încheie colierul.

– Cum de-ai născocit numele ăsta oare... Rose?

Mâinile lui începură să desfacă șirul micilor nasturi din perle care îi susțineau corsajul atât de bine, încât nu mai era loc de corset sau de lenjerie pe sub decolteul generos și pe sub materialul cabrat pe mijloc și pe șolduri; un geamăt de plăcere recunoscătoare se auzi dinspre el când descoperi aceste detalii. Ea îi surâse seducător – era exact reacția la care se așteptase din partea lui.

Mâinile lui înlăturară rochia ca petalele unei flori și o lăsară să-i cadă la picioare, iar ea rămase doar în ciorapi și cu pandantivul de aur, rubinul strălucind în valea dintre sânii ei dezgoliți.

– Nu știi?

Își întoarse capul, în timp ce el o trase lângă el și-i mângâie trupul, apoi sânii, înainte să coboare spre șolduri, apoi și mai jos, către acel punct care pulsa de dorință între picioarele ei. Când degetele i se strecurară între micile falduri ale sexului ei, ea se simți străbătută de un fior puternic, atât de dornică să facă dragoste cu el, acum în calitate de soție a lui.

El o luă și o așeză pe pat, punându-se deasupra ei, fără a conteni cu sărutările în timp ce se dezbrăca la rându-i. Pandantivul cu trandafir i se odihnea între sâni, strălucind în lumina soarelui, aceeași lumină care transformă părul lui în aur când se aplecă să-i sărute sfârcurile.

Când îi luă unul între buze și începu să-l sugă, ea gemu și se arcui înspre el. Ah, bărbatul acesta! În cele din urmă, era al ei, acum și pentru tot restul vieții lor.

El chicoti la vederea entuziasmului ei, iar sunetele îi gâdilară sânii.

– Am crezut că e un nume de bal mascat.

Îi linse un sfârc, și asta o făcu să geamă rugător – o rugăminte de a primi mai mult.

Se undui sub el, strângând cearșaful în pumni în încercarea de a rezista valului care creștea mare în ea. Era prima lor comuniune ca soț și soție, și voia să dureze cât de mult se putea.

El se sprijini în coate ca s-o privească iubitor, cu ochii lui albaștri scânteind.

– Miranda Rose Carlisle, murmură el și-i atinse buzele ca și când ar fi vrut să-i întipărească numele pe ele. Rose a mea. Apoi, încă un sărut, de data aceasta prelung, fierbinte și care îi tăie răsuflarea, făcând-o să tremure de dorință. Ducesă de Trent. Încă un sărut, de data asta ca o tachinare, ca să-i facă buzele să se întredeschidă pentru a putea pătrunde înăuntru. Baroneasă Althorpe.

Ea îi înconjură gâtul cu brațele, cu coapsele tremurând în așteptarea plăcerii anticipate, și șopti, neputând vorbi mai tare de prea multă fericire:

– Soția ta.

– Și numele primei noastre fiice.

El își coborî șoldurile și o luă în stăpânire.

Dându-și capul pe spate, în timp ce un val de fericire se revărsă peste ea, Miranda gemu și-și înfășură picioarele în jurul mijlocului lui. În timp ce-l primea cât de adânc putea înăuntrul ei, nevrând să-l mai lase vreodată să plece, geamătul se transformă într-un hohot de fericire.

– Dar nu sunt însărcinată.

– În curând, iubirea mea, murmură el la tâmpla ei, în timp ce ea i se topea în brațe, iubirea ei refuzând să mai stea vreo clipă înăbușită. Foarte curând.

Mulţumiri

Mulţumiri celui mai bun redactor din lume, Michele Bidelspach, pentru răbdarea și înţelegerea ei, mulţumiri lui Jessie Pierce, pentru că a rezistat tuturor cererilor mele bizare şi a făcut faţă cu brio inadvertenţelor mele tehnice. Mulţumiri profesorului Robin Jarvis, pentru ajutorul oferit în documentarea despre aventurierii secolului al XIX-lea şi cărţile lor.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Pețitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopţi de dorinţe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înşelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănţuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol şi dorinţă*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoţul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducţia*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc şi gheaţă*

Lorraine Heath, *Doamna şi nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseţii*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorinţă*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moştenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prinţesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele şi vulpiţa*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecţia de seducţie*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prinţesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinţei*

Lorraine Heath, *O moştenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soţia piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentaţia*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoţian*

Elizabeth Hoyt, *Dorinţe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

vor apărea:

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieţii*

Anne Barton, *Nopţi scandaloase*